THE BEST

Frumoasa Ashley Harper știe că dacă există o cale să-și impresioneze iubitul inabordabil și pasionat de pescuit, aceea este de a se familiariza ea însăși cu acest sport. Căutarea perfecțiunii o poartă în munții din Tennessee, pentru a pescui cu cel mai bun dintre cei buni, un expert al pescuitului din zbor cu o nadă specială, numai a lui.

Frumosul și bogatul moștenitor Justin Holmes are un vis: să ducă o viață liniștită, lipsită de griji, în plină natură, scăpând de sub controlul tatălui său avid de putere, cu femeia perfectă alături.

Dumnezeule, ce dăduse peste ea? Niciodată nu-și petrecuse timpul cu fantezii fără rost. Chiar și ca adolescentă, nu fusese nici un moment înclinată să viseze cu ochii deschiși la băieți.

Acum, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, nutrea viziuni romantice cu ea și cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ce se întâmpla cu ea? Probabil că înnebunea. Nu exista nici o altă explicație.

ISBN-973-9405-07-X

Preț 9000 lei

COLECȚIA ROMANTIC

Patricia Lynn

266

NOROCUL ÎNCEPĂTORULUI

editura alcris

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© by Patricia Lynn Killman, 1997
BEGINNER'S LUCK
Traducere şi adaptare din limba engleză de
Adina Teodora Alexiu
Toate drepturile rezervate editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-07-X

Colecţia „ROMANTIC"

PATRICIA LYNN

NOROCUL ÎNCEPĂTORULUI

ALCRIS

Despre autoare

Patriciei Lynn i-a plăcut să scrie și să citească încă din școala primară. În adolescență, ea și-a scris poveștile pe scurt și le-a dat prietenilor ei să le citească. Îm 1993, cu sprijinul familiei, ea s-a hotărât în cele din urmă să-și urmeze visul de a deveni o autoare publicată.

Singura ei dorință este ca oamenii să se bucure tot atât de mult, citindu-i cărțile, pe cât se bucură ea, scriindu-le.

CAPITOLUL I

Justin Holmes recunoștea o pacoste atunci când o vedea. Și bruneta bine făcută, care cobora din mașina ei sport, albastru-închis, era în mod cert o PACOSTE.

A traversat mica porțiune pavată a parcării cu o grație naturală, exprimând în mod vădit siguranța de sine. Purtând o bluză albă, lejeră, cu mâneci lungi, strânsă de talia îngustă a pantalonilor negri și mulați, ea arăta senzațional. Și în totală discordanță cu fundalul din Dale Hollow Lake.

Îl enerva că nu putea spune exact de ce se simțea atât de iritat de faptul că va petrece următoarele zece zile cu Ashley Harper. Era ceva în toată această situație, care îi aducea nervii la limită.

Cu un oftat de resemnare, își aranjă șapca țipătoare, de baseball, cu însemnele celor de la Met's, înainte să coboare în fugă scările de piatră de la Starlight Marina. „Cu cât vor începe mai repede aceste zece zile, cu atât mai curând se vor fi terminat" gândi el. Tot ceea ce avea de făcut era să-și vadă de treabă. Ea ar învăța tot ceea ce avea nevoie să știe, urmându-și apoi propriul drum. Nici o problemă.

Când el se apropie, pasul ei încetini. Din cauza ochelarilor de soare, el nu-i putu vedea ochii, dar știu că atenția ei era concentrată asupră-i.

– Domnișoara Harper?

Întrebase doar ca să fie absolut sigur că se adresa persoanei potrivite.

– Da.

Oprindu-se în fața ei, îi întinse mâna.

– Bună. Eu sunt Justin Holmes.

– Domnule Holmes...

Ea i-o acceptă cu o strângere de mână hotărâtă.

– Îmi face plăcere să vă întâlnesc.

Exact așa cum se așteptase, pielea ei era catifelată, iar unghiile lungi aveau o manichiură perfectă. Și-o putea închipui cu ușurință ținând în mână o delicată ceașcă de ceai din porțelan fin. Să și-o imagineze ținând în mâini un pește suplu, care se zbătea, depășea orice închipuire.

– Ai avut o zi plăcută pentru condus, venind din Knoxville, remarcă el.

– Da, e superb. Sper ca vremea să rămână la fel de frumoasă cât timp mă aflu aici.

Vocea ei îl intriga. Tonul ei profund și suav, combinat cu tărăgănarea nativă a celor din Sud, produceau un efect sonor ciudat de seducător. Viziuni despre vaporoase nopți de vară, cu săruturi prelungi și încete îi străbătură mintea. Dându-și seama că s-ar putea să o fi privit fix, el făcu un efort să-și alunge gândurile bizare.

– Ei bine, potrivit prognozei meteo pentru zona asta, ar trebui să fie frumos cel puțin până miercuri. După aceea, dăm cu banul.

– Atunci va trebui să facem cât de multe putem până miercuri. Ezită. Să-mi aduc lucrurile?

– Sigur.

Ea se întoarse și merseră împreună, încă o dată, înspre mașină. El o privi cum deschide micul portbagaj, dând la iveală două valize mari și o geantă de cosmetice. Apoi ea dădu un ocol mașinii pentru a-i deschide portiera. Când reveni, avea două genți mari de piele atârnate de umeri,

poșeta îndesată sub un braț și un uriaș dublu radio-casetofon portabil în mâini.

– Asta-i tot, ținu ea să sublinieze.

El se uită mai întâi la ea, apoi în jos, la valizele aflate încă în portbagaj. Probabil glumea.

– E ceva în neregulă?

Întrebarea ei era calmă, controlată. El simți cum i se încordează mușchii cefei. Da, cu siguranță vor fi zece zile foarte lungi!

– Ți-ai împachetat toată debaraua?

O tăcere tensionată se așternu între ei.

– Poftim?

Răceala de gheață a vocii ei era chiar neprietenoasă, dar el hotărî că, la fel de bine, ea putea să învețe acum că și-o irosea în zadar cu el.

– Dă-mi voie să te întreb altfel. Ai cumva în aceste valize ceva care să se potrivească felului în care vom petrece următoarele zece zile? Își lăsă intenționat privirea insistentă s-o măsoare din cap până-n picioare, întrebând cu o ridicare din sprâncene. Sau intenționezi să te îmbraci tot timpul în felul acesta?

Îi văzu umerii îndreptându-i-se ca și cum ar fi respirat adânc. În spatele ochelarilor întunecați, ochii ei nu se mișcaseră nici o clipă, fixându-l.

– Domnule Holmes, dumneata intenționezi să fii la fel de arogant în tot timpul pe care-l vom petrece împreună?

El zâmbi cu indiferență și își încrucișă brațele pe piept.

– Domnișoară Harper, mă îndoiesc că o să-mi schimb personalitatea doar ca să-ți fac pe plac.

Se priviră fix, timp de o clipă lungă și tensionată, fiecare măsurându-l pe celălalt. Justin simți ceva străin și periculos izbucnind cu putere în aerul dintre ei. Aproape că tremura, având senzația că cineva tocmai își plimbase

ușor degetul pe spatele lui, urmărindu-i coloana vertebrală. Atmosfera deosebit de încărcată era ceva deosebit de descurajant.

El se considera un jucător de pocher al naibii de bun și era clar, pe bună dreptate, că nu-și arăta disconfortul, continuând să susțină privirea ei insistentă. Dar n-ar fi putut să nege că se simți ușurat în momentul când ea sparse, în sfârșit, tăcerea.

Își mută gențile grele pe un singur umăr.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru garderoba mea, accentuă ea cu o politețe artificială. Dacă nu e potrivită, e problema mea. Doar n-o să te fac responsabil pe dumneata de prostia mea evidentă!

Sarcasmul care-i asprea vocea în continuare îi ațâța lui furia. Nu-și amintea ultima oară când cineva sau ceva să-l fi iritat într-un asemenea hal. Mai puțin de cincisprezece minute în prezența acestei femei și tensiunea lui arterială era la apogeu. De ce trezea în el o astfel de reacție nu era un subiect pe care să fi vrut să-l exploreze.

Bunul simț îi spunea că cel mai sigur lucru pe care-l putea face era s-o lase cu tot cu bagajele ei acolo unde se aflau și să se întoarcă singur în cabina sa, la existența sa liniștită. Nu avea nevoie de banii ei și Dumnezeu îi era martor că se putea descurca și fără bătaia de cap pe care ea promitea să i-o dea. Ea era o provocare pe care el nu dorea s-o accepte.

Prin minte îi trecură mai bine de o duzină de motive pentru a se întoarce și a pleca. Nu se putea gândi decât la o singură persoană pentru a termina ceea ce începuse. Pur și simplu i-o datora lui Nick.

Justin ridică cele două valize din portbagaj și aproape că scoase un geamăt. Nu era deloc un tip slab, dar ceea ce împachetase ea cântărea aproape o tonă.

Fără nici un alt comentariu el se întoarse și se îndreptă înspre Blazer-ul lui. Spera că Ashley Harper era destul de inteligentă încât să-l urmeze, pentru că nu credea că ar fi putut să rostească un cuvânt fără să sune a gol.

Ashley stătea în mijlocul cabanei sumar mobilate și găsea mulțumitoare condițiile de cazare.

O somieră ocupa unul din pereții camerei de zi, o serie de rafturi pline de cărți – un altul. O masă pătrată din lemn și patru scaune cu spătar, dintre care doar trei i se potriveau, erau așezate în mijlocul intrândului dintre bucătărie și camera de zi. Bucătăria era echipată cu un frigider și o sobă cu gaz, plus toate ustensilele necesare gătitului și mâncatului.

Micul dormitor se mândrea cu un pat în întregime metalic și cu un scrin mare, din lemn de pin. Baia era micuță, cu un duș doar atât cât să te poți răsuci în el.

Departe de a fi extravagantă, cabana era curată și poseda cele două lucruri pe care ea le considera esențiale – electricitate și apă curentă. Să înveți să pescuiești era una. Să trăiești fără confortul obișnuit timp de zece zile era alta. N-avea nici o dorință de a se contopi prea mult cu natura.

Ar fi trebuit să-l întrebe pe Justin de unde ar fi putut lua niște mâncare. Numai gândul de a-l întreba ceva pe acel om aprindea o scânteie de resentiment. Ea îl catalogase deja ca pe un „macho“ tipic. Tipul dominator care credea, fără nici o îndoială, că o femeie era fie numai pentru pat, fie numai pentru cratiță. Ashley se mira cum tatăl ei se înțelesese tocma cu Justin s-o învețe să pescuiască. Presupusese că o va încredința cuiva mai apropiat de vârsta lui. Justin Holmes era, în mod evident, cu o generație mai tânăr decât tatăl ei. Gândul că va petrece zece zile cu el iscă o undă de disconfort, care nu putu decât s-o

enerveze mai mult. Să fie a naibii însă dacă va lăsa un sălbatic din Apalaşi s-o intimideze!

– Nu e decât un misogin încrezut, bombăni ea în timp ce-şi folosea ambele mâini pentru a cără, sau mai degrabă pentru a târî una dintre valize către dormitor.

Deja hotărâse că Justin nu era din Sud. În nici un caz. Nu avea încetineala, tărăgănarea celor din Sud, şi nici atitudinea relaxată la care se aşteptase. Exista în el o asprime, o neliniște adânc înrădăcinată, ereditară. Se mişca un pic prea repede, vorbea cam tăios. Şi deşi se mai atenuase cu timpul, vocea lui purta încă urma unui accent estic. Justin Holmes era un yankeu de pe Coasta de Est, fără îndoială. Se întreba cum ajunsese el în ţinuturile deluroase din Tennessee.

Nerăbdătoare, abandonă acest gând. Nu-i păsa ce-l adusese aici şi doar nu era să-l lase să-i strice sejurul. Plănuise de săptămâni această excursie. Întotdeauna ideea de a învăţa lucruri noi îi dădea emoţii. Să înveţe lucruri noi pe care să le poată împărţi apoi cu o persoană deosebită era chiar mai bine. Într-adevăr, viitorul ei logodnic nu fusese încântat când îi spusese că va pleca pentru zece zile, dar o iertase destul de repede când descoperise unde va merge şi de ce.

Deşi el nu ştia încă, Ashley plănuia să-l ia de bărbat pe Geoffrey Anderson. Se vedeau de şase luni şi el îndeplinea aproape toate criteriile unui tovarăş de viaţă perfect. Era un bărbat bine, inteligent, şi un gentleman. Se simţea mulţumită cu el. Împreună ar fi ancorat într-o rutină plăcută şi confortabilă şi ar fi trăit tot restul vieţii lor făcând toate lucrurile care le plăceau amândurora. Cum ar fi pescuitul.

Când îl auzise pe Geoffrey pomenind de un prieten căruia îi plăcea să pescuiască, Ashley se dusese la tatăl ei, el însuşi un pescar înrăit, şi îl rugase s-o pună în legătură cu cineva care ar fi putut s-o înveţe să pescuiască. Aşa ajunsese ea la Dale Hollow Lake, cu Justin Holmes. Să-i suporte prezenţa enervantă în următoarele zece zile nu va fi cel mai amuzant lucru pe care-l va fi făcut vreodată, dar se putea descurca. Spera doar ca talentul lui de pescar să-i depăşească personalitatea.

Se întoarse după cealaltă geantă, oprindu-se în drum doar atât cât să conecteze la priză radiocasetofonul şi să pună o casetă. Măsurile unei muzici săltăreţe, country, izbucniră din aparat. Dădu volumul la maxim înainte de a se întoarce în dormitor să despacheteze.

*
* *

Justin stătea pe treapta cea mai de sus a intrării şi lovea cu un aer absent una dintre urechile pleoştite ale lui Dudley. Coada lui începu să bufnească periodic în timp ce îşi privea atent stăpânul, cu nişte admirabili ochi negri.

Justin decise că era un lucru bun că îi plăcea muzica country. Pe tot parcursul ultimei ore, un torent constant de Garth Brooks plutise în aerul după-amiezii târzii, avându-şi sursa în cabana alăturată. Probabil că ar fi trebuit să fie mulţumit că Ashley Harper nu era fan heavy-metal.

Îşi privi ceasul înainte de a sări în picioare. Şi Dudley se ridică, pregătit să-l urmeze. Justin îl poreclise cu afecţiune „Umbra". După ce-l găsise abandonat la capătul culoarului, slab şi pe jumătate înecat în urma unei furtuni de vară, Justin îl îngrijise să-l pună din nou pe picioare. Încerca să determine exact ce rasă de câine putea fi, dar niciodată nu-şi dădea seama. Dudley era o potaie de mărime mijlocie, cu blana neagră, bogată, un câine blând,

cu un profund devotament față de omul care îi salvase viața.

Bărbatul și câinele o luară pe drumul de pietriș, tăiat printre arborii deși, către cabana alăturată, pe care Justin o construise cu trei ani în urmă. Se gândea să mai construiască încă una. Reputația lui de instructor de pescuit crescuse de-a lungul anilor, aducându-i un venit constant. Descoperise că nu toți clienții săi doreau să-și petreacă timpul pe un vas de croazieră de pe lac, sau într-o cabină într-unul din iahturile portului.

Cabana sa oferea intimitate și condiții confortabile, o alternativă pe care o preferau mulți.

Îndată ce urcă treptele către intrare, el putu vedea prin perdeaua de la ușă. Ashley nu se zărea nicăieri. El ciocăni, dar știu că muzica pusă la maximum ar fi acoperit sunetul. În cele din urmă smuci ușa, o deschise și păși în bucătărie, cu Dudley pe urmele lui.

Justin se opri o clipă să studieze radiocasetofonul și numeroasele lui butoane și mânere. Dându-și seama că ar fi mai ușor s-o găsească pe Ashley în cabană decât să afle care buton controla volumul, el traversă camera.

O găsi în dormitor. Era cu spatele spre ușă în timp ce așeza ceva în șifonier. Stând în ușă, el zăbovi o clipă să admire priveliștea. Șoldurile ei se legănau ușor în ritmul muzicii. Pantalonii pe care-i purta nu erau sub nici o formă prea strâmți, ci lăsau să se întrevadă, într-un mod plăcut, curbele de dedesubtul materialului.

Hotărând că ar fi mai bine să-și facă simțită prezența, el începu să vorbească exact în același moment în care ea se întorcea dinspre dulap. Țipătul speriat pe care îl scoase îl făcu pe Dudley să fugă pentru a se ascunde. Justin nu putu decât să încremenească locului, în timp ce ea își duse mâna la piept și-și închise ochii.

– Eu am ciocănit, se apără el.

Când ochii ei se înălțară deschizându-se, se așteptă ca din adâncurile lor întunecate să zboare scântei care să-l ardă de viu.

– Ai ciocănit? strigă ea. Și eu ți-am răspuns?

– Nu. Dar muzica e așa de tare...

El avu bunul-simț să facă un pas înapoi în timp ce ea porni înspre el. Ea trecu în grabă pe lângă el și merse spre casetofon. Mâna ei se întinse ținând să lovească unul dintre butoane cu pumnul. Dintr-o dată se făcu liniște și ea se roti să-l înfrunte.

– Poftim, se repezi ea. Ți-a dat măcar prin minte să-l închizi? N-ar fi avut mai mult sens?

– M-am uitat la el, înălță el din umeri. Sunt acolo suficiente butoane și întrerupătoare, pentru a servi unei centrale de comandă a lansărilor de rachete SCUD.

– Cel marcat cu „on/off" ar fi putut fi un indiciu bun, nu crezi? Își încrucișă brațele. Aproape că m-ai speriat de moarte.

– Îmi pare rău, recunoscu el cu ciudă.

– Te-ai gândit măcar să tragi ștecherul? Ar fi mers.

El respiră adânc, simțind prima scânteie a mâniei.

– Tu te-ai gândit să-i aduci volumul la un nivel mai acceptabil? Poate în felul acesta ai să auzi data viitoare pe cineva care ciocănește la ușă.

– Doar n-o să te am prin preajmă, pândind...

Scânteia de mânie deveni flacără. Se părea că avea o abilitate înnăscută de a-l scoate din sărite în timp record.

– Nu pândeam. Mi-am cerut deja scuze. Le poți accepta, sau nu.

Ea îl privi fix un moment.

– Ce voiai?

– Voiam să știu dacă ți-ar plăcea să mergem în oraș să ne facem provizii.

– Da, trebuie să fac asta. Voi fi gata în câteva minute.

El își înclină capul cu indiferență și o porni către ușă. Abia o deschise, când ea îl strigă. El se opri să privească peste umăr și o văzu stând cu spatele, în ușa dormitorului.

– Poți să-mi spui ce este creatura asta de sub patul meu?

El se întoarse către ea și privi cu atenție în cameră. Ea arăta înspre piciorul patului. Dudley se refugiase acolo și acum numai nasul lui negru ieșea de sub marginile cuverturii albastre.

– E Dudley. L-ai speriat când ai țipat.

Justin o privi din nou și-i întâlni ochii căprui, de culoarea ciocolatei, aruncând din nou scântei. Se afla aproape, destul de aproape încât el să sesizeze mireasma subtilă a parfumului ei. Îi amintea de strălucirea soarelui soarelui și de flori sălbatice. Era mai înaltă decât crezuse inițial, cu numai un centimetru sau doi mai scundă decât el. Șuvițe de păr șaten se eliberaseră din strânsoarea cozii de cal neglijente, încadrându-i fața. Nu exista nici măcar o urmă de pistrui pe nasul ei obraznic, care să-i strice tenul de fildeș. El își notă în minte să-și amintească să se asigure că ea va purta o pălărie pentru a-i proteja pielea de soare în timp ce vor pescui. Ea nu-i zâmbi, dar buzele ei pline se depărtară ușor și, brusc, el nu se putu gândi la altceva decât cum să le simtă, cu buzele lui, moliciunea.

– Ce e acela Dudley? întrebă ea, iar vocea ei sună ușor nesigură.

– Hai afară, Dudley! Ashley n-o să mai țipe la tine.

– N-am țipat la el. Țipam la tine.

– Dar l-ai speriat pe el. Justin se ghemui la pământ și își întinse mâna către câinele care înainta șovăitor.

– Hai, băiete. E-n regulă.

Cuvertura se mișcă iar cățelul se ivi pe neașteptate, ezitând totuși.

– Aici mi-erai. Justin îl scărpină după ureche înainte să se ridice în picioare.

– Nu seamănă cu nici un alt câine din câți am văzut până acum, spuse Ashley.

– Normal că nu seamănă. Este unic. Justin privi la cățel. Dudley, salut-o pe domnișoara Harper!

Supus, Dudley se așeză și își ridică o lăbuță.

– Ah, făcu ea cu blândețe. Aplecându-se, luă în mâna ei lăbuța întinsă. Așadar ești un tip inteligent.

Răspunsul ei cald îl surprinse pe Justin. Își închipuise că Dudley era sub așteptările oaspetelui său.

Dar ea îngenunche și își plimbă o mână prin blana lui deasă. Coada lui Dudley începu să bată cu putere în dușumeaua de lemn, iar Ashley râse.

Sunetul voalat pluti în sus, înspre Justin, provocându-i o stranie senzație de furnicătură de-a lungul sistemului nervos central. În același timp, un slab semnal de alarmă se auzi în mintea lui.

Încă zâmbind, Ashley continuă:

– E așa de urât, și totuși e drăguț, spuse ea, aruncându-i repede o privire lui Justin.

El nu era pregătit. Acel unic zâmbet dezarmant aproape că-i înmuie picioarele. Îi îndulcea trăsăturile și îi lumina ochii, o transformare completă și total neașteptată. Se holba la ea, incapabil să se abțină. Semnalului de alarmă i se alăturară și altele, provocând o simfonie a panicii.

Își desprinse privirea de a ei și întinse mâna în jos, spre Dudley.

– Vino, Dud, să mergem. Dă-mi de veste când ești gata! îi strigă lui Ashley și se îndreptă glonț spre ușă.

Justin scutură din cap imediat ce ieşi în aerul dulce, primăvăratic. I se părea că o ceaţă groasă i-a cuprins creierul, afectându-i serios capacitatea de a gândi cu claritate. Fetele de oraş – drăguţe şi răsfăţate, nu erau o noutate pentru el. Crescuse înconjurat de ele, ajunsese să le înţeleagă de timpuriu. Cele mai multe erau egoiste şi egocentrice şi hotărâse cu mult timp în urmă că nu voia să aibă de-a face cu ele.

De ce Ashley Harper îl făcea, oare, să se simtă ca un adolescent experimentând prima lui întâlnire? Ea era tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie. Totuşi, el nu putu să nege atracţia care apăruse între ei.

Şi ea o simţise, oare? Îşi aminti cum ea rămăsese la un moment dat fără suflare şi cum se pierduse în ochii ei în timpul cât se aflase atât de aproape de ea. Poate că era doar atracţie sexuală. Simţi o undă de uşurare. Dacă era atracţie sexuală, se putea descurca. Ori faci ceva în acest sens, ori o ignori până dispare.

Ei bine, el nu avea de gând să facă nimic în legătură cu Ashley Harper. În primul rând, relaţiile fără sens nu erau stilul lui. În al doilea rând, prietenia lui cu Nick Harper, tatăl lui Ashley, era prea importantă ca s-o pună în pericol. Aşa că nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie. Să ignore atracţia timp de zece zile, apoi ea va fi plecat. Era atât de simplu!

*
* *

Orăşelul Windsong era cuibărit în mijlocul dealurilor întinse, împădurite din Tennessee. Localitatea se mândrea cu o populaţie care abia depăşea două mii de locuitori. Faptul că acei câţiva care trăiau departe, în inima pădurilor de pe dealuri, nu erau văzuţi mai mult de o dată sau de două ori pe an, nu-i scutea de a fi puşi la socoteală, la recensământ.

Primarul considera Windsong-ul o comunitate prosperă. Chiar cu un an în urmă, un lanţ de „fast-food" îşi construise unul din restaurante la marginea oraşului, aproape de autostradă. Acesta, împreună cu băcănia Peabody şi cu cinematograful Woodland pentru filme în aer liber, şi Dollar General făceau din Windsong – în opinia lui de cunoscător – un mic orăşel care avea multe de oferit.

Ashley coborî din maşina lui Justin la băcănia Peabody şi fu încântată imediat de pitorescul oraşului. Piaţa lui, dominată de palatul cu două etaje al Justiţiei, din cărămidă roşie, era chiar în josul străzii. Ceasul din turnul lui răsuna anunţând ora, în vreme ce câţiva bătrâni, îmbrăcaţi în haine decolorate de doc, stăteau pe băncile parcului şi priveau în linişte cum viaţa îşi urma cursul firesc. Erau mulţi oameni, dar nimeni nu părea a fi grăbit. Traficul cotea în jos, spre strada principală, se oprea – atunci când era nevoie – la unicul semafor şi apoi continua, înconjurând piaţa.

O clădire din planul îndepărtat îi atrase atenţia lui Ashley, care-şi duse mâna la ochi în momentul în care trecu pe lângă ea.

– Ce este acela? îl întrebă pe Justin îndată ce el o ajunse din urmă.

– Este motelul Cliffside. Este folosit în special de localnici.

Ea-şi lăsă mâna să cadă şi se întoarse privind spre el.

– Poftim?

– Fiecare orăşel are un motel local. Ştii tu, un mic cuibuşor de nebunii, pitit la marginea oraşului. Întâmplător, în Windsong este situat ultracentral. Clătină din cap. Mi se pare prost gândit.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Îl folosești des?

– Tot timpul.

Răspunsul lui rapid o lăsă fără grai. Se holbă la el calculând în minte în cât timp s-ar întoarce în Knoxville, dacă ar fi plecat imediat. Atunci observă colțul gurii lui tremurând, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă amuzamentul. Când el îi râse în față, Ashley se enervă.

– Nu văd ce-i așa de amuzant, spuse ea cu răceală.

– Evident. Dumneata chiar ai simțul umorului, nu-i așa, domnișoară Harper?

Știa că o necăjea în mod deliberat. Dar faptul că știa nu-i potolea setea copleșitoare pe care o simțea de a da frâu liber mâniei și de a-i spune câteva de la obraz.

Trebuie că el observase asta, pentru că făcu un pas înapoi și-și înălță mâinile a capitulare, în bătaie de joc.

– OK. Îmi cer scuze, numai nu mă țintui cu pumnalele acelea din ochii tăi.

Ea continuă să se uite sever și fix la el, încercând să se hotărască dacă îl va scoate sau nu din încurcătură.

Uimitor, trecea printr-un moment neplăcut, nerăspunzându-i la șicană. Are o față atrăgătoare, gândi ea absentă, mirându-se încă și mai mult de sine. Trăsăturile lui erau puternice și osoase, nicidecum frumoase în sensul obișnuit al cuvântului. Aveau prea multe muchii colțuroase pentru asta. Părul lui era de cel mai pur negru pe care-l văzuse vreodată. Acum, că șapca de baseball dispăruse, îi cădea neascultător și des pe frunte și-i atingea ușor ceafa până aproape de gulerul pulovărului. Dar ochii lui erau de fapt cei care îi câștigaseră imediat atenția, și continuau s-o intrige. Nici un bărbat nu merita ochi atât de albaștri sau gene atât de lungi și negre. Erau ochii în care o femeie ar fi putut să fie tentată să se piardă.

Acest gând îi provocă un blocaj mental. De unde venise fărâma aceea de prostie romantică? Dezgustată de sine și simțindu-se ciudat de agitată, se întoarse și o porni spre intrarea în magazin.

– Vino! Hai să isprăvim odată cu asta!

Ea nu văzu, ci simți mai degrabă cum el își potrivi ritmul pașilor cu al ei. Erau aproape de ușile automate, când cineva îl strigă pe nume. El privi peste umăr și apoi se opri. Ashley se opri și ea și privi cum o tânără femeie însoțită de un copilaș se apropiau de ei.

Ashley socoti că fetița nu putea să aibă mai mult de trei ani. Purta niște jeanși miniaturali și o bluză cu Mickey Mouse. Niște pantofi-sport minusculi i se iteau de sub pantalonași, iar niște funde galbene îi legau buclele strălucitoare, castaniu-roșcate, în două codițe cârlionțate, ca de purceluș.

– Bună, le salută Justin cu căldură în vreme ce făcu câțiva pași spre ele. Un surâs larg de încântare lumină fața copilului care se smuci din mâna tinerei femei și-și înălță brațele grăsuțe către Justin.

– Iubirea vieții mele, declamă el legănând în aer micul ghemotoc. Chicotelile ei copilărești și râsul lui bărbătesc se împleteau, umplând aerul.

Ashley se descoperi pe neașteptate impresionată de felul în care Justin stabilise atât de ușor o legătură cu fetița. Așadar, câinii și copiii păreau să-l iubească. Șovăitoare, Ashley se întrebă dacă nu cumva era nevoie să-și revizuiască părerea despre el.

– Bună. Femeia se apropie de Ashley și-i întinse mâna. Părul ei, cu o nuanță mai deschisă decât al fetiței, era prins la spate într-un coc înalt. Era minionă, iar rotunjimile de sub jeanșii ei comozi și de sub cămașa din stofă cadrilată, albastră, erau generoase.

– Numele meu e Jessi Miles.

– Ashley Harper.

– Mă scuzați, își ceru iertare Justin, întorcându-se spre ele. Îmi uit toate manierele în prezența unei frumuseți orbitoare. Îi zâmbi micuței. Această mică domnișoară e Angela Miles. Și o să mă însor cu ea atunci când se va face mare. Angela dădu afirmativ din cap, plină de entuziasm, părând că aprobă din inimă ideea.

– O să mă mărit cu Justin, spuse ea înainte să ștampileze obrazul lui Justin cu un pupic.

– Vedeți? zâmbi el larg. E deja hotărât.

– Nu cred că l-ai convins și pe tatăl ei să adopte același punct de vedere, cel puțin deocamdată, îl avertiză Jessi sec.

– E, nu ne facem noi griji din cauza lui, nu-i așa, Angie?

Ea scutură din cap, făcându-și cârlionții roșcați să i se reverse pe umeri.

– Lu' tati îi place de Justin.

– Sigur că da. Justin își îndreptă atenția asupra lui Jessi. Că veni vorba, pe unde e bătrânul?

– Sădește în Haunter's Ridge. Porumb, anul acesta.

– A avut o vreme bună pentru asta.

– Deocamdată e bine. Jessi zâmbi la Ashley și apoi se întinse după Angie. Mai bine plecăm. N-am vrut să vă reținem.

– E-n regulă, o asigură Justin dând drumul fetiței în brațele ei. Târguiau câte ceva pentru Ashley. Va sta în următoarele zece zile în cabina „căpitanului".

– Trebuie că ești un pescar înrăit, remarcă Jessi, așezând-o confortabil pe Angie pe unul din șolduri.

– De fapt, n-am prins în viața mea un pește, recunoscu Ashley.

Ochii verzi ai lui Jessi scăpărară de mirare.

– N-ai pescuit niciodată, și-ai să-ți petreci zece zile aici?

– Vreau să învăț să pescuiesc și vreau să învăț rapid. Am socotit că e cel mai eficient mod de a o face.

– Chiar așa, de ce faci asta? întrebă Justin. Tatăl tău n-a spus de ce.

Ea înălță ușor din umeri.

– Să spunem că am motivele mele.

– Ei bine, ai ajuns în locul potrivit, o asigură Jessi. Justin e cel mai bun.

– Și nici măcar n-o plătesc să spună lucruri plăcute despre mine.

– Ei, în acest caz, le pot spune cu sinceritate, îl tachină Jessi.

– Mă rănești. Atenția lui se mută din nou asupra lui Angie. Îi ciupi obrăjorul bucălat, făcând-o să chicotească și să-și ascundă fața după gâtul mamei sale.

– Ieduț, hai să mergem. Tati o fi așteptând de mult cina. Jessi își mută prețioasa povară pe celălalt șold și-și înălță privirea către Justin.

– O să te vedem ca de obicei, duminică după-amiază?

– Sigur. Și o s-o vedeți și pe Ashley.

– Bineînțeles. Doar știi că invitația rămâne valabilă. Se întoarse către Ashley. Te rog să vii.

– N-aș vrea să deranjez.

– Glumești? o luă Justin peste picior. Femeia asta gătește cât pentru o mică armată în fiecare duminică. Ce înseamnă o gură în plus?

Ashley îi aruncă o privire calmă înainte de a i se adresa lui Jessi:

– Mulțumesc. Pot să aduc și eu ceva?

– O, nu! Nu-ţi face griji. Ea zâmbi cald. Ne vedem atunci.

Fură schimbate saluturile de rigoare, iar Jessi o porni spre parcare. Angie privea iscoditor peste umărul mamei sale, deschizându-şi şi închizându-şi mânuţa în semn de adio.

Ashley se uită la Justin şi îl văzu cum, surâzând larg, răspundea cu acelaşi gest.

– Trebuie să-mi revizuiesc părerea despre tine, spuse ea gânditoare.

El îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi îi aruncă o privire furişă, plină de amuzament.

– Ah, n-ai vrea să te pripeşti!

Se fixară îndelung unul pe altul; ceva străin şi ciudat vibra undeva, în adâncul lor. În ciuda acestui sentiment, Ashley se pomeni zâmbind.

– Mda, ai dreptate...

Răsucindu-se, intră în magazin, lăsându-l s-o urmeze.

CAPITOLUL II

Ashley fu trezită devreme, sâmbătă dimineaţa, de un cor asurzitor al muzicii naturii. Bănuia că toate păsările din Tennessee se stabiliseră în arborii din împrejurimi.

Dându-se jos din pat, merse direct la bucătărie pentru a pune la încălzit, pe antica sobă, un ibric cu apă. Justin spusese că urmau să pornească dimineaţa devreme. N-avea idee ce considera el a fi „devreme“, dar ea intenţiona să fie pregătită şi în aşteptare când va sosi el. Înăbuşindu-şi un căscat, se îndreptă către duş.

Cincisprezece minute mai târziu, apăru desculţă, îmbrăcată într-un tricou verde pal şi cu o pereche de ginşi uzaţi. Cu părul umed prins într-un prosop gros, ea fredona o melodie în timp ce turna apa aburindă într-o ceaşcă şi adăuga ness. Luă o înghiţitură şi hotărî că nu era atât de fierbinte pe cât i-ar fi plăcut, dar era destul de cald pentru a fi băut. Luând ceaşca în mână, se întoarse şi o porni înapoi înspre dormitor.

Abia traversă camera de zi, când o mişcare tainică, prinsă cu coada ochiului, îi atrase atenţia. Întorcându-şi capul, se opri brusc, făcând cafeaua să se scurgă peste buza ceştii.

– La naiba! înjură ea încetişor. Grijulie, îşi mută ceaşca în cealaltă mână şi-şi şterse degetele umede de pantaloni. Totuşi, ochii ei nu se depărtară de creatura cu opt picioare care-şi făcea rondul obişnuit de-a lungul duşumelei sufra-

geriei. Rămase locului încremenită, dintr-o dată incapabilă să acționeze în vreun fel.

Un fior involuntar îi trecu pe șira spinării. O femeie matură ar trebui să fie capabilă să se descurce cu un afurisit de păianjen mic. Dar nu putea să se abțină. Era o fobie. Și încă una destul de severă. În plus, păianjenul ăsta nu era unul mic. Era unul sănătos, negru și păros.

Cum stătea acolo, dorindu-și o mătură sau măcar un singur pantof greu, musafirul nepoftit își continuă cursa neîntreruptă care țintea dormitorul. Nu va fi în stare niciodată să adoarmă în acea încăpere dacă el ar intra și ar dispărea înăuntru.

O puternică bătaie în ușă o făcu să sară, iar ceașca de cafea îi alunecă printre degete, în timp ce ea se roti val-vârtej. Ceșcuța se sparse cu zgomot, iar lichidul călduț se împrăștie peste tot, inclusiv peste blugii și picioarele ei.

– Ashley? Ai pățit ceva? se auzi prin ușa închisă vocea îngrijorată a lui Justin.

Bombănind, Ashley ocoli cu grijă cioburile ceștii sparte și deschise ușa cu o mișcare bruscă.

– M-ai băgat în sperieți.

Justin își înălță mâinile într-o demonstrație de nevinovăție.

– Ce nu e-n regulă cu tine? Tot ce-am făcut a fost să bat la ușă. Întotdeauna ești așa de sperioasă?

– Nu. Ea dădu din mâini cu un aer absent și se îndepărtă. Vino. Am nevoie de ajutorul tău.

Justin ezită. Nu era deloc sigur că era bine să fie în aceeași cameră cu ea. Hotărându-se să fie curajos, împinse ușa deschisă și păși înăuntru. Ea se învârtea în mijlocul camerei de zi, nepreocupată aparent de dezastrul pe care-l făcuse, dar în mod cert distrasă de ceva din dormitor.

Se încruntă pe măsură ce o studia. Parcă o bântuise o stafie, atât de evidentă îi era spaima. Privea concentrată în cealaltă cameră, ca și cum ar fi așteptat cerberii iadului să iasă de acolo alergând, în orice moment.

– OK. Ea răsuflă adânc și se întoarse spre el. Imediat, ochii ei se micșorară. Nu râde de mine!

El clătină din cap încurcat.

– De ce să râd? N-am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă.

– Ceea ce se întâmplă, se întâmplă acolo, înăuntru. Ea arătă înspre dormitor. E cam așa de mare. Mâna ei dreaptă se ridică și degetul ei mare și arătătorul descriseră un cerc, fără să se atingă. Și eu urăsc păianjenii.

– Păianjenii?

– Da! Tu nu înțelegi engleza? Și nu e doar un păianjen. E un păianjen mare. Uriaș. Îi demonstră încă o dată, cu degetele.

El aproape că râdea, dar se abținu la timp. Potrivit descrierii ei, păianjenul creștea pe măsură ce vorbeau.

– Un păianjen mare, murmură el în timp ce păși peste băltoaca de pe dușumea și o porni înspre dormitor. Când ai văzut ultima oară acest monstru?

– Râzi de mine!

El se întoarse, afișând cea mai inocentă expresie.

– Nu, nu râd. Știu doar din experiență că noi avem prin părțile astea câțiva păianjeni destul de mari.

Dacă era posibil, ochii ei întunecați s-ar fi mărit și mai mult. El realiză că erau singura pată de culoare de pe fața ei. Pielea ei era la fel de palidă ca și prosopul alb pe care-l avea legat în jurul capului. Își dădu seama atunci că îi era într-adevăr frică.

– OK, o calmă el. Spune-mi doar unde ai văzut ultima oară păianjenul și o să te scap eu de el.

– Mergea pe sub pat.

„Perfect, gândi Justin. Probabil sub pat, într-o crăpătură din parchet. Dar trebuie să fie convinsă că s-a târât în patul ei și că o va aștepta diseară".

– Mă ocup eu de asta, o asigură el.

Se nimeri să fie ziua lui norocoasă. Obraznicul delincvent se plimbase pe sub pat și ieșise chiar atunci pe partea cealaltă, când Justin ajunse la capătul patului. Potrivit celor spuse de Ashley, era un păianjen destul de mare.

– L-am găsit! strigă el, aplecându-se.

– Nu vreau să-l văd.

Din sunetul vocii ei, el putea jura că ea nu se mai apropiase de cameră sau de înspăimântătorul intrus.

– OK, amice, suntem doar noi doi, șopti Justin în vreme ce se scotoci în buzunar și-și scoase batista. Cu o mișcare rapidă el prinse păianjenul. Găsind unul dintre tenișii lui Ashley, îl înălță și plesni cu el de podea, cu o bufnitură sonoră, grea și înspăimântătoare.

Se îndreptă și merse înapoi în camera de zi.

O să mă descotorosesc de el afară. Împinse ușa și coborî treptele de la intrare. Dudley se ridică și îl urmă curios, în timp ce Justin traversa drumul de acces și se îndrepta către marginea pădurii. El privi peste umăr ca să fie sigur că ieșise din raza vizuală a cabanei și apoi desfăcu batista. Ușurel, el împinse păianjenul pe creanga unui copac.

– Mai bine ai fugi să-ți scapi pielea.

Când intră înapoi în bucătărie, Ashley era ocupată cu curățarea cafelei vărsate. El observă că ea nu pierduse timpul, punându-și șosete și pantofi. Se îndoia sincer că o s-o mai vadă vreodată desculță pe timpul ședерii ei. Își scosese prosopul și-și pieptănase în grabă părul umed.

– Totul s-a rezolvat, raportă el.

– Bine. Ea nu-și lua ochii de la ceea ce făcea. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Se opri pentru un moment. Îți dai seama că tu ești mult mai mare decât un păianjen obișnuit?

Mâinile ei se opriră și-și înălță încet privirea către a lui.

– Nu, nu mi-am dat seama. Cuvintele ei sunau înghețat. Îți mulțumesc că mi-ai dezvăluit asta.

Se întoarse să culeagă cioburile și el dădu drumul unui zâmbet pe care și-l reținuse. Se părea că oaspetele său avea un punct slab deosebit de sensibil. Unul pe care ea îl găsea extrem de jenant.

El se îndreptă spre sobă și găsi apa care acum clocotea. Luând două ceșcuțe, el întrebă:

– Câte pliculețe folosești pentru un nes?

– Doar unul.

El făcu două cești de cafea și le aduse pe amândouă pe masă. Trăgându-și un scaun, se așeză să-și savureze cafeaua și o privi pe Ashley cum tocmai terminase de curățat dușumeaua. Ea aruncă șervețelele de hârtie murdare la gunoi și se spălă pe mâini înainte de a i se alătura la masă. Descoperi o pungă de două kilograme de bomboane cu alune „M&M's" în mijlocul mesei. După al doilea pumn de alune, el simți nevoia s-o întrebe:

– Acesta e micul tău dejun?

Ea se opri și privi în jos la bomboanele multicolore.

– Sigur. Ea împinse punga spre el. Ia și tu câteva!

– Nu, mulțumesc.

Ea ridică din umeri și trase punga înapoi.

– Fă cum crezi!

O tăcere tensionată se așternu între ei în timp ce ea se străduia să golească punga de bomboane. Fascinat, Justin privea. În cele din urmă el zise:

– Spune-mi ceva: ţi-e frică numai de păianjeni, sau de insecte, în general?

Ea îl ţintui cu ochii, clocotind de mânie. El era sigur că era o privire pe care şi-o antrenase pentru a reduce orice persoană obişnuită la un pachet de nervi. Dar el nu se considera obişnuit, iar provocarea pe care ea o reprezenta era mult prea distractivă ca să-i scape.

– Nu prea iubesc nici rozătoarele, recunoscu ea cu ciudă. Dar ce contează?

– N-o să vezi şoareci sau şobolani pe aici. Un motan mare s-a aciuat prin preajmă şi are grijă de ei. Ceea ce mă întrebam e de fapt cum te-ai simţi să pescuieşti cu momeală vie.

– Momeală vie?

– Mda. Viermii sau râmele merg destul de bine.

Ea nu răspunse, ci se întoarse pentru a privi fix în jos, în ceaşca ei de cafea.

– Bineînţeles că putem folosi tot timpul o nadă artificială, dacă preferi.

– Ţi-aş fi recunoscătoare pentru asta, răspunse ea cam convenţional, încă neridicându-şi privirea.

– OK. Îi observă capul plecat în timp ce-şi lua un alt plic de nes şi se întreba de ce nu-şi făcea bagajele şi nu o pornea spre oraş, acolo unde îi era locul. Ce putea să fie atât de important încât s-o reţină aici?

– Îţi pot pune o întrebare personală?

– Poţi întreba. Îmi rezerv dreptul de a nu răspunde.

– Destul de corect. Mă întrebam numai de ce faci asta. Mi se pare contrar firii tale.

– De unde ştii tu? Nu ştii nimic despre mine.

– Nu, doar că eşti o fată de oraş.

– Şi doar pentru că am crescut în oraş înseamnă că nu pot să învăţ să pescuiesc?

– Nu. El se opri şi încruntă din sprâncene. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti foarte defensivă? N-am zis că n-ai putea învăţa şi n-am vrut să te insult când am spus că eşti o fată de oraş. Este un fapt. Chiar eşti. Nu te simţi într-adevăr la îndemână în natură.

– De ce? Pentru că nu-mi plac păianjenii, sau şoarecii, sau momeala vie? Atât păianjenii cât şi şoarecii sunt lucruri foarte obişnuite în oraş.

– Dar există cu mult mai mulţi pe aici. De fapt, dacă toţi păianjenii s-ar aduna să răzbune tratamentul pe care l-a primit prietenul lor aici, în dimineaţa asta, am încurca-o amândoi.

Ea se cutremură şi se ridică în picioare.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

Îşi bău ceaşca de nes până la fund.

– Nu cred să cunosc pe cineva căruia să-i fie atât de frică de păianjeni. Ceaşca ei căzu aproape simultan, cu o lovitură grea.

– OK! se răsti ea, repezindu-se să-l înfrunte. Tehnic vorbind, se numeşte ARAHNOFOBIE, cunoscută şi sub numele de „frica de păianjeni". Hollywood-ul a făcut un întreg film despre asta acum câţiva ani, film pe care n-am fost în stare să-l văd. Sunt terorizată de păianjeni. E iraţional şi ştiu asta, dar nu pot face nimic. Este o slăbiciune pe care se pare că nu mi-o pot controla. Acum, că ţi-ai luat porţia de amuzament, putem să uităm de asta?

El o privi concentrat şi gânditor.

– Te scoate din sărite slăbiciunea, nu-i aşa, Ashley?

– Da. În special propia mea slăbiciune. Am încercat s-o depăşesc în toate felurile şi chiar nu pot. Este singurul lucru pe care n-am fost niciodată în stare să-l controlez. Mă înfurie.

– Se vede.

Își ridică și el ceașca și o goli dintr-o înghițitură.

Ea nu se mișcă din capătul celălalt al mesei. Privind-o de sus, el putu observa cum culoarea îi revenise în obraji, probabil mai mult din cauza mâniei.

– Oricine are slăbiciuni, conchise el logic. Pe mine mă trec sudorile de fiecare dată când trebuie să zbor.

Ea zâmbi indiferent și-i aruncă o privire.

– Zbori des?

– Nu și dacă pot conduce. Îi întoarse zâmbetul. Tu nu mi-ai răspuns, însă, la întrebare.

– De ce fac asta? Ea ezită și privi în jos. Logodnicului meu îi place să pescuiască. Am crezut că aș putea să învăț și eu, astfel încât să avem un lucru pe care să-l putem face împreună.

– De ce nu l-ai rugat pe el să te învețe?

– Geoffrey nu prea are multă răbdare când vine vorba să explice anumite lucruri. Dădu din umeri. Voiam să-i fac o surpriză.

Justin îi fixa mâna stângă fără inel.

– Când e nunta?

– N-am stabilit încă o dată. Am fost amândoi foarte ocupați cu serviciul și cu alte lucruri. Poate pe la sfârșitul verii sau la începutul toamnei.

– Romantismul tău e copleșitor, i-o întoarse el sec.

– Nu cred în povești de dragoste romantice.

Îndată ce îi scăpă această mărturisire, el putut să jure că ea ar fi vrut să și-o retracteze. Ea îl privi repede, pe furiș, înainte să-și concentreze atenția în altă parte. El nu se putu abține să nu se întrebe dacă ea credea cu adevărat ce spunea, sau dacă nu cumva avea nevoie de cineva să-i demonstreze că se înșală.

– Nu crezi în poveștile romantice, spuse el liniștit. De ce?

– Pentru că am douăzeci și șapte de ani și n-am văzut nici o dovadă că ar exista. Este un mit păstrat viu doar de cântecele de dragoste și de romanele siropoase.

Justin simți în vocea ei o siguranță de neclintit. Dar în ochii ei văzu o sfidare nelămurită atunci când ea îl privi – ca și cum abia ar fi așteptat ca el s-o contrazică. El se hotărî să n-o dezamăgească.

– Haide, doar ești o femeie frumoasă. Sigur ai avut un bărbat sau doi care au încercat să te impresioneze teribil.

– A, sigur. Dar îi interesa altceva, nu o idilă romantică.

El râse ușurel.

– Așa că în loc să aștepți marea iubire a vieții tale, o să începi o viață nouă pentru o fuziune de capital.

– Și ce-i rău în asta? Ea se îndepărtă câțiva pași înainte de a se întoarce pentru a-l înfrunta:

– Eu și Geoffrey suntem potriviți unul pentru celălalt. Ne plac aceleași lucruri și gândim la fel. Am avea un mariaj solid.

„Solid și plictisitor" gândi Justin. N-ar fi trebuit să-i pese ce făcea ea cu viața ei. N-ar fi trebuit să conteze că ea părea să vrea a-și întemeia un cămin pentru mai puțin decât ar fi putut avea. Dar din rațiuni inexplicabile, îi păsa.

O voce din interiorul lui îi sugeră că se aventurase pe un teritoriu periculos. Ar fi fost mai bine ca el și Ashley să se rezume amândoi, pe viitor, la relații strict de afaceri. La urma urmei, era viața ei, și dacă voia să și-o arunce la gunoi era treaba ei. El era perfect satisfăcut de condiția propriei vieți. Ar fi fost un idiot să se implice în vreun fel într-o relație cu Ashley Harper.

Hotărî să asculte vocea rațiunii.

– Știi, mai bine ne-am apuca de treabă, conchise el, îndreptându-se spre ușă. Am încărcat totul în camion. Vino sus când ești gata.

– Lasă-mă zece minute.

El dădu afirmativ din cap înainte de a dispărea.

Ashley rămase uitându-se la cadrul gol al uşii timp de cincisprezece secunde înainte de a se întoarce. Ce se întâmpla cu ea? Tremura. De fapt, întreaga ei lume părea să fie zguduită. Se apucă de spătarul unuia din scaune şi-şi închise ochii.

Probabil era numai o reacţie întârziată după întâlnirea cu păianjenul. Dar chiar dacă accepta scuza care-i era la îndemână, ea ştia că se mintea pe sine.

Păianjenul n-avea nimic de-a face cu ceea ce simţea ea acum. Cauzele acestui sentiment nu puteau fi găsite decât într-o unică sursă: Justin Holmes.

Deschise ochii şi trase adânc aer în piept. Era ridicol. Niciodată nu reacţionase astfel în faţa bărbaţilor. Niciodată. Şi nu exista vreun motiv pentru ca să reacţioneze în vreun fel în faţa acestui bărbat. Ce Dumnezeu, era numai un instructor de pescuit! Nu aveau absolut nimic în comun.

Dar asta n-o oprise să observe şi să admire felul în care îi veneau perechea de ginşi uzaţi şi tricoul purtat îndelung. N-o oprise să dorească a privi jocul luminii în ochii lui albaştri în timp ce vorbea. N-o împiedicase nici să se întrebe dacă părul lui era atât de mătăsos pe cât părea sau dacă buzele lui cărnoase erau la fel de moi.

„Se numeşte atracţie fizică" murmură ea cu ciudă. „Nici mai mult, nici mai puţin."

El spusese că ea e frumoasă. Ecoul cuvintelor lui îi făcu pulsul să bată neregulat, exact cum se întâmplase şi când el le rostise. Reacţia neaşteptată o enervă şi mai tare. Niciodată n-o mai afectaseră măgulirile sau cuvintele fără rost. Nu-şi putea permite să fie afectată acum. Justin o tachina. La asta se rezuma totul. Ar fi fost înţelept din partea ei să-şi amintească asta.

După ce respiră adânc încă o dată şi după ce se simţi mai stăpână pe propriile-i emoţii şi pe situaţie, Ashley porni spre dormitor pentru a termina pregătirile. Îi spusese lui Justin zece minute. Ea le pierduse deja încercând să-şi adune gândurile.

*
* *

Ashley execută o aruncare lină, exact aşa cum o învăţase Justin. Momeala ateriză în apă cu un pleosc, stârnind unde uşoare, în formă de evantai. Era o aruncare care atrăgea atenţia oricărui biban mic ascuns sub apa sticloasă.

Cum stătea la celălalt capăt al bărcii, Justin scoase un fluierat admirativ.

Ea îi aruncă un surâs larg, mândru.

– Ei, nu-i rău, nu?

– Destul de impresionant.

– Mulţumesc.

– Încep să cred că m-ai mințit. Eşti sigură că n-ai mai făcut asta înainte?

– Niciodată.

Lăsându-se pe spate în scaunul pivotant, Ashley îşi aranjă şapca de baseball, înainte de a-şi lăsa privirea să rătăcească leneşă asupra fundalului.

De-a lungul întregului ţărm, copacii despuiaţi de vânturile aspre ale iernii începeau să-şi arate frunzele verzi pline de sevă dinlăuntrul mugurilor. Sângerii în floare adăugau uşoare pete de alb şi roz, răspândind un parfum dulce. Cântecele păsărilor se împrăştiau deasupra lacului, în vreme ce apa clipocea de jur-împrejurul bărcii din fibre de sticlă, într-un ritm relaxant.

Ea găsea liniştea ciudat de atrăgătoare.

– E frumos aici, şopti ea.

Justin îşi aruncă elegant nada, cu o uşoară mişcare subtilă a încheieturii mâinii.

– Pescuitul înseamnă nu numai să-ţi arunci undiţa în apă şi să prinzi un peşte la celălalt capăt al ei. Este ceva aproape mistic în a fi atât de aproape de natură. Este greu să explici asta cuiva care n-a trăit niciodată o asemenea experienţă.

– Cât timp ai fost instructor?

– Opt ani.

– Probabil că îţi place într-adevăr. Nu te-ai plictisit niciodată fiind atât de departe de tot şi de toate?

El clătină din cap.

– Nu sunt atât de departe. Pot ajunge cu uşurinţă oriunde doresc să merg.

Ea căscă gura de mirare şi se îndreptă în scaunul ei.

– Justin, am prins ceva!

– Trage!

Ea sări în picioare, îşi încleştă ambele mâini pe undiţă şi o smuci înapoi peste umăr. Începu să înfăşoare cu frenezie firul, împotriva forţei care i se opunea. Apoi, pe cât de brusc se întinsese, firul se înmuie.

Contrariată, se întoarse către Justin:

– Ce s-a întâmplat?

El îşi puse undiţa deoparte.

– N-a prins cârligul. Peştele şi-a dat seama că are de-a face cu o bucată de plastic în locul momelii la care se aştepta şi ţi-a scuipat-o. Dă-i înainte şi înfăşoară!

El se apropie de ea.

Când ea scoase nada afară din apă, el reuşi s-o prindă cu degetele. Momeala se afla încă, în siguranţă, în undiţă.

– Sunt proşti peştii, sau ce? întrebă Ashley. De ce-or fi găsind atrăgător ceva de nuanţa aia îngrozitoare de verde?

– Ai rămâne uimită de câteva dintre trucurile prin care um prins peşte, spuse el. Lucrurile arată diferit sub apă. O parte din farmecul acestei momeli constă în felul în care se mişcă în apă. Bibanilor le plac scrumbiile. Când mişti repede momeala înspre fundul apei, peştilor le apare ca o scrumbie. Dacă le e foame, vor veni după ea. Treaba ta e să prinzi cârligul înainte ca peştele să-şi dea seama că a fost păcălit.

El dădu drumul nadei.

– Dă-i înainte! Aruncă încă o dată în aceeaşi zonă!

Ashley îi înţelegea instrucţiunile. Nu înţelese însă brusca încărcare cu electricitate pe care o simţi când puterea pieptului lui îi apăsă încetişor spatele. Răsuflarea lui îi mângâia cu blândeţe obrazul, iar inima ei începu să bată de parcă tocmai alergase la un maraton.

Se întreba în sinea ei ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat pur şi simplu drumul undiţei şi s-ar fi întors în braţele lui. Cum s-ar simţi dacă şi-ar lipi pieptul de liniile aspre ale trupului lui...

Căldura pe care o simţi inundându-i pielea n-avea nimic de-a face cu soarele dimineţii. Această căldură venea din interior.

Ea clipi repede, luptând să se concentreze asupra explicaţiilor lui şi nu asupra fanteziilor ei jenante. N-avea nici o justificare rezonabilă pentru gândurile ei. În linişte, ea înălţă o rugăciune de mulţumire pentru că bărbatul care stătea lângă ea nu-i putea citi gândurile.

Când se retrase, Ashley continuă să arunce metodic firul, trimiţând nada în adâncurile misterioase şi mişcând-o repede într-o parte şi-n alta spre fundul apei. Se forţa să se concentreze asupra acestei tehnici şi nu asupra bărbatului care stătea la mai puţin de un metru de ea. Îşi spunea că

era doar emoționată de prinderea primului ei pește. Aceasta explica de ce pulsul ei bătea ca o tobă. N-avea nici o legătură cu Justin.

– Cât timp trebuie să facem asta pentru a prinde ceva? întrebă ea după câteva minute, când se asigură că vocea îi va suna normal. Justin râse pe înfundate, apoi se dădu înapoi pentru a ridica bățul undiței.

– Dacă aș putea răspunde, aș fi un om bogat. Pescuitul nu e o știință exactă. După ce investighezi chiar tu, atunci emiți cea mai bună ipoteză despre unde se află peștii. Diferitele specii de pește au obiceiuri diferite.

– De ce preferi să pescuiești bibanii mici?

– Pentru mine sunt o mare provocare. Bibanii mari sunt mai familiarizați cu pescarii, în special din cauza mărimii lor. Dar cei mici sunt mai puternici, mai vioi și nici pe departe atât de încrezători ca aceia mai mari.

Ashley îl privi cum își aruncă nada în apă destul de departe de a ei.

Ea se așeză din nou pe scaunul pivotant.

– Când ai început să pescuiești?

– Când aveam pisprezece ani.

– Cine te-a învățat?

– Un bun prieten.

Prudența din vocea lui o intrigă mai mult decât o făcuseră cuvintele.

– Încă mai pescuiești cu prietenul tău?

– Nu.

Răspunsul fu categoric, descurajând efectiv orice alte întrebări. Deși îi ațâțase curiozitatea, Ashley lăsă baltă subiectul. Nu era treaba ei, și-apoi era evident, un subiect pe care el nu dorea să-l continue.

Ea înfășură firul și-l aruncă încă o dată.

– Tata mi-a povestit că recordul de prindere a bibanilor mici a fost stabilit aici, la Dale Hollow, dar că este contestat.

– Așa e. A stârnit o mulțime de controverse pe aici.

– Am impresia că oamenii iau pescuitul foarte în serios în această zonă.

El râse amuzat.

– Poți să spui și așa. O mulțime de oameni de pe aici cred că noul record de prindere a bibanilor mici va veni tot de aici.

– Te numeri și tu printre ei.

El îi aruncă un surâs larg.

– Cred și eu.

O smucitură ușoară a firului îi atrase atenția. Repede, ea își prinse încheietura mâinii și trase înapoi exact așa cum îi arătase Justin. Simți apoi rezistența îndârjită care i se opunea și știu că de data asta cârligul se prinsese. Sărind în picioare, începu să înfășoare lanseta.

– L-am prins de data asta! exclamă ea în timp ce se străduia să supună energicul pește.

Justin sosi lângă ea exact când peștele sparse, sărind, oglinda apei.

– L-ai văzut? țipă ea. E uriaș!

– Ține firul întins! Justin se puse la pândă la capătul bărcii. Nu-l lăsa să scuture cârligul și să-l slăbească!

Centimetru cu centimetru, Ashley se străduia să-și aducă prada șovăielnică până la marginea bărcii. Urmă o adevărată înfruntare a voințelor, dar după câteva minute de luptă intensă ea putu simți cum puterile peștelui slăbeau. Justin se aplecă peste marginea bărcii, balansându-se un moment înainte să ajungă să apuce peștele chiar din interiorul gurii lui căscate. Rămasă fără puteri, Ashley aruncă bățul undiței și se așeză în scaunul rotativ cu un

oftat epuizat de ușurare. Nimeni nu-i spusese că pescuitul era o muncă grea.

Justin se întoarse, ridicând în sus peștele verde-albăstrui pentru ca să-l cerceteze.

– Este o roșioară. Nu-i rău pentru prima ta pradă.

– Dar nu un nou record?

– Din păcate nu. Tipul ăsta cântărește probabil în jur de un kilogram și jumătate. Ca să dobori recordul va trebi să pescuiești unul cântărind aproape șase kilograme.

– Glumești! Un pește atât de mare m-ar fi tras el pe mine în apă.

– Poate.

După ce puse peștele într-o găleată cu apă, el se îndepărtă și făcu haz de ea:

– Se pare că, până la urmă, o să-ți primești cina în seara asta.

*
* *

Ashley scoase un oftat de satisfacție în timp ce lua încă o înghițitură din peștele pe care îl gătise Justin. Stăteau la masa ei de bucătărie, bucurându-se de roadele muncii lor din acea zi.

– De fapt, cât de mare a fost „prada"mea?

– Ca să fiu exact, 1,531 kilograme. Ochii lui se micșorară. Notează-ți, Ashley. Asta e ultima dată când ți-o repet.

Ea râse încet.

– Ești doar invidios. Discipolul și-a întrecut maestrul, iar discipolul este o femeie. O lovitură dublă pentru „ego-ul"tău fragil.

El clătină din cap.

– De ce pui atâta accent pe opoziția masculin-feminină?Chiar toți bărbații pe care-i știi sunt niște masculi misogini?

– Nu încerca să faci pe nevinovatul cu mine! Bărbaților nu le place deloc să piardă. Face parte din zestrea lor genetică. Și detestă să fie conduși, în special de o femeie.

Justin mesteca gânditor în timp ce-i cântărea cuvintele.

– Cred că a nu vrea să pierzi ține de natura umană. În ceea ce privește faptul de a fi condus, nu cred să-i placă cuiva.

El dădu din umeri.

– Chiar nu mă deranjează că tu ai prins astăzi peștele cel mai mare. De ce m-ar deranja?

– OK. Poate că pe tine într-adevăr nu te deranjează. La urma urmei, cu asta te ocupi. Dar pe mulți alți bărbați i-ar deranja.

– Dar logodnicul tău? S-ar supăra?

Ea simți provocarea subtilă de dincolo de cuvintele lui și nu-i răspunse imediat. Din nefericire, îi era teamă că Geoffrey ar fi fost oarecum înclinat să-și iasă din fire dacă ea ar fi prins peștele cel mai mare. Nu era un fapt pe care să se grăbească să-l recunoască, chiar și față de ea însăși.

– Știi ceva, Ashley?

Justin se ridică și-și duse farfuria la chiuvetă.

– Când îți arunci lanseta în apă, peștelui de la celălalt capăt nu-i pasă nici atâtica dacă ești bărbat sau femeie, negru sau alb, tânără sau bătrână. Lui nu-i pasă decât de hrană.

– Cred că ai dreptate.

Justin își spălă farfuria și tacâmul de argint și le lăsă în uscător. După ce i se zvântară mâinile, el se întoarse și se rezemă de măsuța de lângă chiuvetă, privind-o.

- Întotdeauna poți să devii un pescar mai bun învățând despre ceea ce tu încerci să prinzi. Poți învăța și poți

aplica. Dar principiul de bază este că dacă peştele pe care încerci să-l prinzi nu e interesat de ceea ce-i oferi, atunci n-o să-l prinzi. Totul este într-adevăr o chestiune de noroc. Pur şi simplu.

Ashley se ridică şi-şi luă farfuria.

- Atunci bănuiesc că am fost destul de norocoasă astăzi.

- Eu cred că da. Se dădu la o parte pentru a-i da voie să ajungă la chiuvetă.

Luni o să-ţi punem din nou norocul la încercare.

- Nu sunt lecţii mâine?

- Orice om trebuie să aibă o zi liberă. În plus, o dată ce o să se termine ospăţul de la Jessie şi Cal, n-o să vrei decât să tragi un pui de somn.

Ashley observă cum amuzamentul îi lumina ochii şi simţi o ciudată reacţie împrăştiindu-i-se prin tot corpul. Era o senzaţie necunoscută şi puternică, legată direct de bărbatul aflat la mai puţin de un metru. Ashley n-o înţelegea şi nici măcar nu concepea că ar fi dorit-o, dar senzaţia exista, cu aceeaşi intensitate.

Ea se înapoie la masă şi începu să strângă şi restul vaselor:

– La ce oră plecăm mâine?

– În jurul prânzului. Dacă îţi convine şi ţie.

– Sigur, e-n regulă.

Ea aşteptă până când el traversă bucătăria şi ajunse în dreptul uşii, înainte să-l privească peste umăr.

– Mulţumesc pentru cină.

– Pentru puţin. Ne vedem dimineaţă!

Ashley îi ascultă paşii pe scara de la intrare şi-l auzi cum îl chema pe Dudley.

Absentă, luă un pumn de alune glazurate şi începu să le mestece, în timp ce reflecta asupra senzaţiilor bizare care o necăjeau.

CAPITOLUL III

Casa cu două etaje şi cu mai multe coridoare de la ferma familiei Miles se afla cocoţată pe coasta împădurită a unui deal, cu terenuri verzi care se întindeau mai sus, dincolo de ea, dar şi mai jos. Jaluzele roşii împodobeau ferestrele înalte, iar o terasă aglomerată – din cauza mobilei de răchită şi a balansoarelor de modă veche – înconjura casa pe trei laturi.

Când Justin spusese că Jessi Miles gătea duminicile pentru o mică armată, nu exagera prea mult. Locul era plin-ochi de lume. Ashley pierduse cu uşurinţă numărul celor care aparţineau familiei lui Jessi, al celor din familia soţului ei şi al celor care le erau doar prieteni.

Cal Miles era un uriaş cu un puternic accent de sudist, rezervat şi manierat, nutrind o iubire evidentă pentru soţia sa. La un moment dat, Ashley fusese şocată să descopere că, de fapt, simţise un acces de invidie în faţa iubirii pe care era clar că o împărtăşeau amândoi. Stând mai mult de o oră în compania lui Jessi şi a lui Cal, versurile unui cântec de dragoste nu ţi se mai păreau, la urma urmelor, atât de trase de păr.

Trei mese mari, puse cap la cap şi acoperite de o mulţime de feţe de masă multicolore erau întinse la umbra a doi stejari gigantici. Cina consta în pui prăjit, crocant, şuncă preparată în casă, legume proaspete de grădină, pâine şi chifle de casă, şi o grămadă de plăcinte şi prăjituri

care arătau toate ca şi cum ar fi trebuit să câştige panglicile albastre la târgul local.

După o scurtă, dar pornită din inimă, rugăciune de mulţumire, ospăţul începu. Oameni buni, mâncare bună şi multă voie bună – toate sub un cer albastru fără nori. Ashley nu-şi amintea să se fi simţit mai bine. Iniţial se simţise un pic stingheră, găsindu-se într-o mulţime de necunoscuţi, care se purtau cu toţii de parcă ar fi cunoscut-o de-o viaţă. Dar ea se relaxă curând, dându-şi seama că aici nu existau „străini". Fiecare era întâmpinat cu afecţiune.

Justin era – în mod evident – un favorit în sânul acestui grup. Poate că se născuse yankeu, dar în mod sigur părea de-al casei în această mică fermă din Tennessee. Fără nici o îndoială, fiecare persoană de sex feminin din cele prezente îl adora, fie că avea trei sau nouăzeci şi trei de ani. Fiecare era fermecată de el în aceeaşi măsură, iar el flirta cu toate. Totuşi nu exista nici un bărbat aflat la o distanţă de la care îl putea auzi – care să pară îngrijorat de comportamentul lui.

Aflată de cealaltă parte a mesei, Ashley îl privi cum o aşază pe Angie în poala lui cu uşurinţa-i obişnuită şi cum continuă să vorbească cu bătrânul tată al lui Jessi despre cât de bine mergea pescuitul. El era îmbrăcat aproape la fel cum se îmbrăcase de când sosise ea. Astăzi singura diferenţă consta în faptul că îşi schimbase vechea bluză de trening cu o cămaşă bleumarin, cu sigla portului de ambarcaţiuni „Starlight Marina" pe ea, şi obişnuitele-i cizme cu o pereche de tenişi la modă. Ca de obicei, ginşii pe care-i purta erau decoloraţi şi uzaţi de-a binelea.

Şapca de baseball dispăruse şi părul negru arăta răvăşit, ca şi cum l-ar fi dat pe spate de mai multe ori cu degete nerăbdătoare.

Ea îi studie profilul şi se trezi din nou mirându-se de el. La prima vedere părea să fie un om perfect mulţumit de propria-i viaţă. Dar Ashley simţea că era mai mult decât presupusese ea iniţial. Intuia secrete dincolo de stilul lui nepăsător.

Secrete care nu trebuiau s-o îngrijoreze, îşi aminti ea singură cu fermitate, concentrându-şi atenţia asupra mâncării. Era normal să fie curioasă în legătură cu acel bărbat. Dar cu cât ştii mai multe, cu atât mori mai repede şi bănuia că o asemenea soartă ar fi putut s-o aştepte dacă ar fi aflat prea multe despre Justin Holmes.

După ce terminară de mâncat, oamenii se îndepărtară de masă în direcţii diferite. Ashley tocmai terminase de mâncat o bucată din plăcinta cu mure, când Jessi se aşeză pe bancă, lângă ea.

– Te simţi bine? Văd că mătuşa Myra te-a îndopat cu plăcinta ei de mure demnă de a câştiga un premiu.

– E minunată. Dar dacă mai mănânc o înghiţitură o să fac poc. Deja îşi dorea ca blugii ei să nu fi fost chiar aşa de strâmţi.

– Atunci mai bine te-ai ridica de la masă înainte ca mătuşa Rose să descopere că ai luat din plăcinta mătuşii Myra. E vorba de o competiţie ce durează de mult timp.

Ashley sări ca arsă în picioare şi trecu peste bancă.

– Am plecat. N-o să mai pot purta nici una din hainele mele când o să mă întorc la muncă, dacă o ţin tot aşa.

Jessi se ridică şi o apucă pe Ashley de braţ.

– Haide. Nu ai nevoie decât de o plimbare!

– Nu am nevoie decât de un pui de somn.

– După plimbare.

Jessi zâmbi imediat ce se îndepărtară de masă. Ashley aruncă o privire vinovată peste umăr.

– N-ar trebui să ajutăm la curățenie?

– Nu. Ești musafir. Se pot descurca ei și fără noi.

– Faci asta în fiecare duminică?

Jessi dădu afirmativ din cap și-și împinse spre spate, peste umeri, părul lung:

– Duminica este pentru noi „ziua familiei". Avem cel mai mult loc și o mulțime de camere să-i adăpostim. Chiar și iarna casa e destul de încăpătoare pentru toți. După ce pleacă de la biserică, toți apar aici cu tot ceea ce simt că le-ar plăcea să aducă. Le punem pe toate la un loc și îi spunem cină.

– Ei, mâncarea a fost fantastică. Toate bucătăresele bune din Tennessee trebuie că sunt ori din familia ta, ori din cea a lui Cal.

Jessi râse.

– Dacă ai fi întrebat pe oricine, ar fi fost toți de acord cu tine și apoi probabil ar fi dezbătut care dintre familii o are pe cea mai bună. Avem o mulțime de gospodine bune în această mare familie. Dar familia ta? E mare?

– Nu. Doar tata și o soră.

– Atunci trebuie să fi fost un șoc destul de mare pentru tine.

– La început. Dar fiecare e atât de prietenos, încât mă simt ca acasă.

– E bine, îi zâmbi Jessi, îmi place ca toată lumea să se simtă ca acasă. Asta e ideea.

– De cât timp face parte Justin din grupul vostru?

Sprâncenele lui Jessi se uniră, încruntându-se.

– Nu-mi amintesc, spuse ea cu un râs precipitat. Pare că Justin e dintotdeauna unul de-al locului, dar se află aici probabil numai de trei sau patru ani. Prima dată m-am chinuit să-l conving să vină.

– De ce? Pare să se integreze atât de bine.

– Acum e diferit față de cum a venit prima oară aici.

– Știi de unde e de fel?

– Cred că e din New York. N-a spus-o niciodată clar, dar l-am auzit povestind lucruri care m-au făcut să cred asta. Când s-a stabilit prima dată aici, a stat destul de mult singur. Am ajuns să-l cunoaștem atunci când am făcut câteva modificări în casă, într-o iarnă. Cineva i-a povestit lui Cal că Justin făcuse treabă bună pentru ei și că era într-adevăr bun. Așa că... Cal a vorbit cu el și l-am angajat. E foarte talentat.

Se plimbaseră în spatele casei, departe de zgomotul mulțimii. Un gard alb, din fier, tăia diferite forme în volutele coastelor dealului. Hambarul, grajdul și acareturile erau orientate într-o parte, către nord, iar curtea se povârnea coborând la vale într-o pajiște deschisă și netedă.

Atenția lui Ashley fu atrasă de forfota din depărtare.

– Ce se întâmplă acolo, jos?

– Pregătesc un joc de baseball. Bărbații împotriva femeilor.

Ashley ridică din sprânceană și se uită la cealaltă femeie.

– O altă activitate de rutină?

– Nu, nu facem asta prea des. Uneori capătă un caracter de întrecere.

– Care-i tabăra mai tare?

Un zâmbet mulțumit de sine ridică colțurile gurii lui Jessi.

– Femeile.

Ashley râse.

– Categoric, e jocul meu preferat. Unde mă înscriu?

– Vino cu mine. Eu sunt căpitanul şi tu ai intrat în echipă.

*
* *

„Cu un caracter de întrecere înverşunată" descria mai bine jocul care se juca în câmp deschis. Lui Ashley îi plăcea. Bărbaţii nu cruţau deloc presupusul sex slab. Nu-şi puteau permite. În ultimele două jocuri femeile câştigaseră. Toţi bărbaţii sufereau serios din cauza vanităţii lor rănite, fie că voiau sau nu s-o recunoască.

Regulile jocului erau doar puţin schimbate. Jocul consta în şase servicii în loc de nouă ca de obicei, iar sarcinile de arbitraj erau împărţite în mod egal între unchiul Ray şi verişoara Nancy – două rude de încredere, ştiute ca fiind de fiecare dată complet nepărtinitoare. În afară de asta, toate celelalte reguli se aplicau.

Pe tot parcursul lui, jocul fusese strâns. Acum, în turul final, scorul era de şase la şase, iar femeile se pregăteau să dea ultima lovitură. O singură alergare le-ar fi permis să păstreze îndrăgitul titlu.

Jessi o strânse pe Ashley de braţ.

– Du-te acolo şi trimite una în partea terenului cea mai îndepărtată de Justin.

– Am făcut asta o dată. Cal a prins-o.

– Loveşte-o mai tare, de data asta. Şi dă-o mai pe jos!

Ashley dădu din cap şi râse.

– Sigur. Cum spui tu, căpitane!

Ashley merse spre bază şi aruncă o privire în direcţia lui Justin. Stătea pe ridicătura aruncătorilor, cu şapca celor de la Met's la locul ei, cu mâinile sprijinite pe şolduri. Şapca îi umbrea ochii dar ea ştia că el îi urmărea fiecare

mişcare. Încercând s-o intimideze, fără îndoială. Nici o şansă.

În mod deliberat ea încetini pasul, legănând un pic mai mult din şoldurile pe care blugii i se mulau. Privindu-l direct, îşi umezi buzele înainte de a-l onora cu zâmbetul ei cel mai seducător. Îl văzu îndepărtându-se un pic, ca şi cum ar fi fost surprins, şi ştiu că marcase un punct. Nu era singurul care putea să joace murdar.

– Hai, Ashley! Loveşte mingea aia! Această încurajare venea de la mătuşa Rose. Ashley presupuse că va trebui să ia încă o bucată din plăcinta ei de mure, înainte să plece.

Luându-şi poziţia de lovire, Ashley îşi exersă balansul o singură dată. Cum se îndrepta, un fluierat admirativ şi insinuant scos de „aruncător" pluti în aer. Ashley nu-l conştientiză imediat, spre deosebire de spectatori. Câteva strigăte de aprobare se ridicară din galeria bărbaţilor şi câteva sunete de dezgust din cea a femeilor. Ashley examină vârful bâtei, cu un moment înainte de a se întoarce să-l privească pe Justin. Îşi împinsese şapca pe ceafă şi ea putu vedea cu claritate strălucirea răutăcioasă a acelor ochi fantastici. Încetişor, îşi duse degetele la buze şi îi trimise o bezea exagerată. Mulţimea izbucni reacţionând în diferite feluri, în vreme ce Justin doar clătina din cap, râzând cu gura până la urechi. Unchiul Ray, care arbitra, îşi scoase pălăria şi glumi:

– Ar fi bine să mergem mai departe atâta timp cât putem! îi tachină el în timp ce-şi aşeza pălăria la loc, pe capu-i pleşuv. Daţi-i bătaie!

Mulţimea îşi intră în rol, vocile împletindu-se într-un vuiet continuu în timp ce Ashley păşea în cuşca jucătorului la bătaie. Luă poziţie şi aşteptă. Justin nu se grăbi,

trăgând de secunde, până când prima lui aruncare traversă baza. Prima lovitură.

Ashley îi observă zâmbetul de satisfacție și deveni mai hotărâtă să lovească mingea, trimițând-o în afara zonei de joc. Aruncările a doua și a treia fură amândouă înalte și depășiră suprafața de joc. La a patra lui aruncare ea atinse mingea, dar aceasta ateriză incorect. Următoarea sosi pe jos, din cealaltă parte.

Numărătoare completă. Ea părăsi boxa jucătorului la bătaie și inspiră adânc. Următoarea aruncare urma să fie decisivă. Ea își lovi ușor cu bâta partea laterală a tenișilor înainte să-și îndrepte atenția asupra lui Justin. Privirile lor se întâlniră și se susținură. Ea putu să vadă că el era la fel de hotărât s-o scoată din joc, pe cât era ea de dornică să reușească o lovitură bună.

Se întoarse în „cușcă" luându-și poziția de joc. Și așteptă. Justin ezită, se răzgândi și apoi se așeză pentru aruncare. Imediat ce mingea de baseball își lua zborul, Ashley știu că era a ei. Forța impactului îi răni mâinile și pocnetul mingii lovind bâta, răsună asemenea unei petarde.

Ea fugi din instinct, înconjurând prima bază și înaintând spre a doua, fără să știe de fapt unde aterizase mingea. Îndată ce o porni spre a treia bază, o auzi pe Jessi îndemnând-o să continue. Cam pe la jumatea drumului dintre a treia și țintă, îl văzu pe Justin zvâcnind înspre bază, s-o acopere. Știind că mingea trebuia să fie pe drum, își adună și ultimul strop din energia pe care o avea spre a se propulsa înainte. În mintea ei îl văzu cum prinde mingea și cum se întoarce către ea. În acea fracțiune de secundă ea decise că trebuie să fie capabilă să se strecoare sub el, după minge. Nemaigândindu-se la ginșii ei

costisitori, de firmă, ea așteptă ultima secundă posibilă pentru a se trânti în țărână.

Învăluită într-un nor de praf, ea gemu, în timp ce piciorul ei prinse picioarele lui Justin, răsturnându-l peste ea într-un talmeș-balmeș de membre, praf și transpirație.

Rămase la pământ pentru un moment, cu ochii închiși și cu gura deschisă pentru a putea respira. Greutatea de deasupra ei se mută încetișor, iar ea, recunoscătoare, putu să tragă adânc aer în piept. Când ochii i se deschiseră se găsi captivă într-o mare albastră, adâncă, mărginită de gene lungi și negre.

Pălăria lui Justin dispăruse, fața îi era mânjită de praf, iar buzele lui se aflau numai la câțiva centimetri. Inima ei pulsa cu furie – din cauza efortului, dar și din cauza a ceva primitiv și complet nou pentru ea. Prin ceața care-i învăluia mintea, îl auzi pe unchiul Ray cum spune că este în afară de orice pericol. Dar ea știa mai bine. Numai în siguranță nu se simțea stând atât de aproape de Justin!

– Te simți bine? El era cu răsuflarea tăiată, respirând la fel de greu ca și ea.

– Cred că da. Dar tu?

El își scutură capul și ea văzu o flacără stranie de lumină țâșnindu-i din ochi:

– S-ar putea să nu-mi mai revin vreodată.

Înainte ca ea să-l poată chestiona în legătură cu enigmatica lui replică, el se rostogoli departe de ea, pentru a sări în picioare. Încetișor, ea se ridică în capul oaselor, iar el își întinse o mână înspre ea. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei, aducând-o la verticală. Ea se crispă îndată ce-și recăpătă echilibrul și o durere ascuțită îi străpunse piciorul.

– Ashley?

– N-am nimic, îl asigură ea, înainte de a fi înghițită de restul echipei. Femeile câștigaseră din nou și ea era eroina zilei.

*
* *

Soarele apunea când Justin își trase mașina în garajul improvizat și-i opri motorul. Ashley coborî cu grijă, încercând să-și trateze ca pe un copil piciorul umflat, fără să pară că face asta.

– Ești rănită, o acuză Justin în timp ce înconjură automobilul prin spate. N-am putut fi atent atunci când m-ai placat. N-am fost rănit pentru că tu mi-ai amortizat căderea.

– N-am nimic, insistă ea vorbind cu dinții încleștați.

– Pe naiba! Unde te doare?

Stătea exact în fața ei, blocându-i calea. Ea voia să-l ocolească și să meargă cu un pas mândru spre cabana ei, căci mândria și demnitatea i se aflau amândouă la datorie. Dar ea știu că dacă l-ar fi ocolit, ar fi însemnat încă șase sau șapte pași în plus. Pași pe care nu și-i putea permite în acest moment.

– Genunchiul drept. Nu-i mare scofală!

– Ai verificat?

– Nu. N-am avut ocazia. E probabil doar o întindere de mușchi sau o vânătaie. Nimic grav, sunt sigură. Dă-mi voie doar să mă duc în cabina mea.

El scutură din cap și cu o mișcare iute o ridică în brațe.

– Vino! Ai nevoie de o baie fierbinte!

Instinctiv, brațele ei îi înconjurară gâtul. Ea conștientiză cu acuitate puterea brațelor lui legănând-o la pieptul lui lat.

– Pune-mă jos! ceru ea îndată ce șocul inițial trecuse. Pot să fac un duș fierbinte și în cabana mea. În plus, pot să merg și pe propriile mele picioare.

– Nu, nu poți. Și am un jacuzzi pe care poți să-l folosești. Nu mă contrazice!

El împinse ușa cabanei deschizând-o și o lăsă jos.

Când el aprinse luminile, ea clipi și apoi se uită mirată împrejur. Asta nu era cabana rustică la care se așteptase. Bucătăria și sufrageria se uneau formând o singură cameră lungă. Din ceea ce putea vedea în doar aceste două camere, el avea tot confortul modern pe care și-l putea imagina. Totul – de la cel mai simplu aparat reprezentând sistemul artei ca mijloc de divertisment, până la mașina de spălat vase. Se deosebea mult de strictul necesar cu care abia dacă era dotată cabana ei.

– Bazinul este aici, în spate.

Vocea lui o scoase din contemplare, iar ea privi spre locul pe care i-l indica el, un mic hol.

– Justin, e o prostie. Mă întorc în cabana mea.

Ea se întoarse către ușă.

– Ashley.

El îi rostise numele moale, însă cu o putere care o depăși de departe pe aceea a unui strigăt. Ea știa că ar fi trebuit să-l ignore și să continue să meargă. Dacă avea un pic de bun-simț, ar fi trebuit să iasă acum.

Ea se întoarse, însă, către el.

– Mă simt și așa destul de prost în legătură cu toată povestea asta, șopti el. N-ar fi trebuit să te oblig să mă plachezi în felul acela.

– Dar eu am hotărât s-o fac și mi-am asumat riscul. Tot ceea ce ai făcut tu a fost să joci în felul în care acest joc a fost creat spre a fi jucat.

– Poate. Dar mi-am dorit să câştig. Cam prea mult, cred eu.

Se priviră unul pe celălalt, aşa cum se aflau despărţiţi de spaţiul întregii camere.

– Nu cred că piciorul meu a atins vreodată sacul acela, recunoscu ea, crispându-se.

O umbră de zâmbet trecu peste trăsăturile lui.

– Nici eu n-am crezut. Cred că praful trebuie să fi ajuns în ochii unchiului Ray...

Ea ezită un moment şi apoi respiră adânc.

– Chiar ai un jacuzzi acolo, în spate?

– Cu şase jeturi de aer cald. Îţi garantez că te vei simţi mai bine după ce-o să petreci câtva timp în el. Ai putea chiar să-mi mulţumeşti mâine, după ce toate durerile vor dispărea.

În mintea ei se dezlănţui o scurtă bătălie. Instinctul o avertiza pe Ashley să păstreze distanţa, dar corpul ei o implora să accepte oferta lui. Ignorând bunul-simţ, ea acceptă să folosească bazinul cu jeturi de aer cald.

*
* *

Aburul se ridica din apa plină de bule, opacizând pereţii de sticlă şi înceţoşând mintea lui Ashley. Ea se relaxa cu spatele lipit de porţelanul negru şi fin şi lăsa apa propulsată constant să-i calmeze toate durerile. Timpul se scurgea, fără ca ea să încerce să-l oprească.

O bătaie puternică în uşă destrămă liniştea.

– Am fost şi ţi-am adus câteva haine curate! strigă Justin. Pot să le aduc înăuntru?

Privirea lui Ashley făcu înconjurul încăperii. Ştia că nu va fi în stare să vadă prin pereţii de sticlă aburiţi care împrejmuiau bazinul, însă era, totuşi ceva înspăimântător

în a lăsa un bărbat pe care abia îl cunoştea într-o încăpere în care nu era înveşmântată în altceva în afară de nişte... baloane spumoase.

– Intră, răspunse ea în cele din urmă.

– O să-ţi las lucrurile aici, pe poşetă. Am îndrăznit să fac un duş în cabana ta, aşa că nu te grăbi!

– Mersi. Mă simt minunat.

– Bine. O să fiu pe-aproape, în caz că ai nevoie de ceva.

Ascultă intenţionat, aşteptând să audă zgomotul uşor al uşii închizându-se în urma lui, înainte de a respira în voie, după ce-şi ţinuse respiraţia.

O irita că nu putea spune cu exactitate de ce Justin o neliniştea atât de mult. De obicei, ea putea defini exact raţiunile din care ceva o mulţumea sau o supăra. Totuşi, cu Justin se găsea în criză de motive pentru câteva din ciudatele emoţii simţite.

Închizându-şi ochii, respiră adânc şi încercă să se relaxeze din nou. O imagine subită, total neaşteptată, i se ivi în minte şi-i pluti tremurând în faţa ochilor, zeflemisind-o şi torturând-o: Justin în bazin, stând alături de ea, şi părul lui negru era transformat în abanos pur, de abur. Ea văzu cum apa îi îmbroboni pielea, simţii căldura cărnii sub degetele ei, în timp ce ele rătăceau pe umerii lui netezi. Ochii lui albaştri îi devorau pe ai ei în timp ce el se apropia mai mult, iar buzele lui erau întredeschise, pregătite să le prindă pe ale ei.

Ochii lui Ashley se deschiseră brusc, iar ea sări în picioare. Înşfăcând un prosop gros, roşu, ea făcu sforţări să iasă din apă, ca şi cum aceasta s-ar fi transformat în lavă incandescentă. O înfurie şi mai mult să descopere că mâinile îi tremurau în vreme ce-şi înfăşura prosopul în jurul corpului.

Dumnezeule, ce dăduse peste ea? Niciodată nu-şi petrecuse timpul cu fantezii fără rost. Chiar şi ca adolescentă, nu fusese nici un moment înclinată să viseze cu ochii deschişi la băieţi.

Acum, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, nutrea viziuni romantice cu ea şi cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ce se întâmpla cu ea? Probabil că înnebunea. Nu exista nici o altă explicaţie.

Gândul la viitorul ei logodnic îi trimise în inimă o săgeată de vinovăţie. Intenţionat, chemă în minte trăsăturile lui. Era un bărbat bine, cu părul blond, aranjat cu bun-gust, şi cu ochii albaştri. Nu aveau albastrul intens al ochilor lui Justin, dar erau la fel de frumoşi. Geoffrey era înalt. Dar corpul lui era moale, în vreme ce al lui Justin era tot numai muşchi. Ashley simţi încă o dată greutatea corpului lui Justin peste al ei, de după ciocnirea din dreptul ultimei baze. Poziţia în care ajunseseră fusese aproape de cea a unor îndrăgostiţi.

– La naiba!

Înjurătura îi şuieră printre dinţi, în timp ce ea smuci bluza de trening de pe poşetă. Trebuia să înceteze cu prostia asta. Justin Holmes nu era nimic altceva decât o cunoştinţă întâmplătoare, o persoană pe care n-o s-o mai vadă decât săptămâna viitoare. O depăşea motivul pentru care continua să evoce toate aceste fantezii ridicole.

Hotărând că e mai bine să nu se gândească la absolut nimic, ea continuă să se îmbrace, trăgându-şi blugii şi încălţându-şi tenişii. Ridică peria pe care Justin o adusese cu hainele ei şi şi-o trecu prin părul umed.

Inspectându-şi iute imaginea în oglindă, trebui să recunoască faptul că se simţea mai bine. Cel puţin fizic. Mental era o ruină.

Îl găsi pe Justin în bucătărie. El se întorcea dinspre frigider, cu o băutură răcoritoare în mână.

– Te simţi mai bine? întrebă el.

– Da, mulţumesc. Probabil că mi-ai salvat viaţa.

– Ei, măcar atât am putut să fac şi eu, luând în considerare că eu sunt acela care a cauzat majoritatea pagubelor. Nu vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Ea se apropie şi mai mult de uşă. Cred că acum o să mă întorc în cabana mea.

– Te conduc. El veni spre ea şi luă lanterna aflată pe marginea măsuţei de lângă chiuvetă.

– Mulţumesc. Apreciez gestul.

– Justin o privi cu o încreţire a frunţii care-i umbri trăsăturile.

– Eşti sigură că te simţi bine?

– Sunt într-adevăr gata să spun că e de ajuns pentru ziua de azi. Putem să plecăm?

Ea îl văzu cum, încet-încet, căpăta o anume rigiditate şi regretă imediat asprimea din vocea ei.

El înclină capul şi gesticulă cu o mână, indicându-i că ea ar fi trebuit să meargă înainte.

– Să mergem.

Când ieşiră pe terasă, Dudley se ridică şi începu să dea din coadă în loc de salut. Ashley se aplecă şi îl scărpină uşurel după ureche.

– Vrei să faci o plimbare cu noi, Dudley? îl întrebă ea cu drăgălăşenie.

– Hai, Dud, îi ordonă Justin în timp ce cobora scările. Căţelul coborî imediat pe scară alături de stăpânul lui, nelăsându-i lui Ashley de ales decât între a-i urma sau a fi lăsată în urmă.

Justin aprinse lanterna aţintind fascicolul luminos asupra locului pavat. Treceau exact prin zona întunecată

când Dudley se opri, își coborî capul și începu să mârâie din fundul gâtlejului. Ashley simți cum o transpirație rece îi acoperă pielea, în timp ce Justin îndrepta lumina înspre punctul asupra căruia părea să-și fi concentrat Dudley tot interesul.

Raza prinse o pereche de ochi care se holbau speriați, din întunericul mohorât.

Fosforescența lor sinistră o lăsă pe Ashley cu gura căscată, păşind înapoi.

Justin o prinse de braț:

– E-n regulă. E doar o pisică.

– De unde știi? întrebă ea neîncrezătoare, în timp ce el o împinse ușor înainte.

– Ai încredere în mine. Hai, Dudley!

Pisica brăzdă fasciculul luminos și dispăru sub cabană.

Câinele mai mârâi încă o dată înainte să-și urmeze, şovăitor, stăpânul.

Ashley nu voia să recunoască, însă senzația dată de mâna lui Justin cuprinzându-i protectoare cotul, era minunată. Nu știa cum să explice asta, dar se simțea în siguranță cu el. Înainte nu avusese niciodată nevoie de un bărbat care s-o facă să se simtă în siguranță. Era foarte bună în a-și purta singură de grijă. Dar cu Justin lângă ea, sentimentul de siguranță părea să se dubleze cumva.

O conduse până la ușa cabanei și aşteptă până când ea aprinse luminile. Ea se întoarse către locul unde stătea el în cameră.

– Mulțumesc, spuse ea schițând un zâmbet.

– Face parte din meserie.

Tonul lui neutru îi servi să-și amintească faptul că el, personal, nu avusese nici o intenție când o luase de braț. Își făcea datoria, având grijă de clienta sa. Ea se simți ridicol de dezamăgită.

– Totul ar trebui să fie în regulă, spuse el. Dacă te-ai simți mai bine, îl pot lăsa pe Dudley cu tine.

– Nu, e-n regulă. Mă descurc.

N-avea nevoie de nici un bărbat și de nici un câine să-i poarte de grijă. De atâția ani avusese singură grijă de sine fără nici un ajutor.

– OK. Atunci ne vedem de dimineață.

El se răsuci și deschise ușa.

– Noapte bună!

– Noapte bună, îl îngână ea.

Închise ușa în urma lui și o încuie. Atunci, dintr-un motiv pe care nici măcar nu începuse să-l înțeleagă, se simți foarte singură. Oftă și rămase cu capul sprijinit de cadrul ușii. Ce naiba îi făcea Justin Holmes?

CAPITOLUL IV

Stropi mari de ploaie începură să cadă când Justin îşi parcă Blazer-ul în garaj. El şi Ashley abia ajunseră la adăpostul verandei când Mama-Natură porni atacul şi o perdea de ploaie înghiţi zona.

– Era cât pe ce, spuse Ashley imediat ce intrară în cabană.

– Va trebui să stai pe-aici până când încetează, spuse el. Pot să-ţi ofer o băutură răcoritoare?

– Sigur. Sună bine.

El merse în bucătărie în timp ce ea se apropie neliniştită de geamul uşii, spre a privi ploaia. Îşi dorea să fi putut numi această nervozitate care-i copleşea atât trupul cât şi mintea. Era ca şi cum ar fi fost la un pas de ceva, dar n-avea idee de ce anume. O îngrijora faptul că se lega, oarecum, de reacţiile ei bizare în faţa lui Justin.

În ultimele două zile el nu se comportase altfel decât cu un profesionalism plin de politeţe. Se purtase exact cum sperase ea s-o facă, totuşi, ea încă îşi surprindea mintea rătăcind în direcţii care o fascinau şi o înspăimântau totodată. Se gândise chiar să-şi scurteze şederea. Era mai bine astfel decât să se încurce.

– Poftim.

Justin i se alătură întinzându-i o cutie rece de băutură răcoritoare.

– Mersi.

Ea i-o luă din mână şi-i scoase repede capacul.

– El se sprijini cu un braţ de tocul uşii.

– S-a mai potolit?

– Nu. Se pare că vremea bună ne-a cam părăsit.

– Aşa se pare. El se mişcă uşor atingându-i umerii cu umărul lui. Ashley simţi cum contactul o sfâşie şi se dădu înapoi ca arsă. Justin întoarse capul şi o privi, încruntându-se. Ochii li se întâlniră şi rămaseră uitându-se unul la altul.

– Te simţi bine? Vocea lui joasă vibră în adâncul ei. Toată ziua ai fost agitată.

– Ai dreptate, îl aprobă ea, silindu-se să se poarte firesc. Cred că trebuie să bat în retragere, spre a munci, sau spre ceva asemănător. În mod normal nu-mi iau liber atât de mult o dată.

El ridică din sprânceană.

– E abia marţi. Nu-ţi iei niciodată două zile libere?

– Şi eu am propria mea afacere. Aşa cum sunt convinsă că ştii, este greu să-ţi iei liber când tu eşti proprietarul, şeful, şi angajatul.

– Ce fel de afacere este?

– Un magazin de articole de modă. Suntem specializaţi în obiecte de colecţie, dar comercializăm şi alte produse, cum ar fi felicitările, sau lucruri de felul acesta.

El zâmbi.

– Mi te-am imaginat într-o poziţie de tipul... executiv.

– Până acum trei ani am lucrat pentru o firmă de marketing în Knoxville. Ajunsesem într-un punct în care nu mai eram încântată de slujba respectivă şi mă pregăteam pentru o schimbare. Întotdeauna mi-am dorit să am propriul meu magazin, aşa că eu şi sora mea ne-am unit forţele, resursele şi cunoştinţele şi am apărut pe piaţă cu „Collectibles and More". Ne-a prins bine amândurora.

– Aşadar Sara preia conducerea în această săptămână, în timp ce tu te afli aici?

Ashley dădu afirmativ din cap şi apoi făcu o pauză.

– Cum de ştii numele surorii mele?

El ezită înainte să dea din umeri.

– Am întâlnit-o o dată pe sora ta. Cu mult timp în urmă.

Această informaţie veni ca o surpriză completă pentru Ashley.

– Când?

El respiră adânc şi se îndepărtă de uşă. Pentru un moment, ea crezu că n-o să-i răspundă la întrebare. Ea îi simţea şovăiala şi văzu o sclipire de emoţie în ochii lui.

– Era vara de după moartea mamei tale, spuse el. Mi-am petrecut vara aceea cu tatăl tău. Sara a venit acasă de la bunicii voştri în ziua în care am plecat. Înălţă încă o dată din umeri şi se duse în bucătărie. Atunci am întâlnit-o. Sunt sigur că ea nu-şi aminteşte.

Ashley îl privi cum se retrage, în timp ce se chinuia să pună cap la cap, în mintea ei, piesele unui obscur joc de puzzle. Avea numai şase ani în vara aceea. Nu era o perioadă pe care să şi-o amintească limpede. Dar i se părea ciudat că tatăl ei nu pomenise nimic de şederea lui Justin.

– Cum ai ajuns să stai la tatăl meu?

Îl urmări pe Justin în bucătărie, incapabilă să abandoneze subiectul până când nu pricepea totul în întregime.

O privi neliniştit.

– Fugisem de-acasă. Am ajuns până la Knoxville, moment în care norocul m-a părăsit: am fost bătut şi jefuit. În loc să-l sun pe tata, l-am chemat pe al tău. El mi-a oferit adăpost peste vară.

Ashley clătină din cap.

– Cum de-ai ştiut să-l chemi pe tata?

– Pentru că îl cunoscusem pe Nick. El şi tatăl meu au fost amândoi membrii unei organizaţii studenţeşti. Rămăseseră prieteni peste ani. Şi astăzi sunt, încă, buni prieteni.

Surpriza o lovi.

– Tu eşti fiul lui J.T.?

– Da.

– Familia ta ştie unde eşti?

– Nu, i se adresă el sarcastic. Cred că m-au dat dispărut. Sunt sigur că fotografia mea a apărut pe toate ambalajele pentru lapte din toată ţara.

– Voiam doar să...

– Ştiu ce voiai să spui. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs scurt, lipsit de umor. Sunt un băiat mare, Ashley, şi tind să procedez cum îmi place. Nu mă ascund aici. Oamenii ştiu unde să mă găsească, dacă mă vor.

Se întoarse ca să privească prin fereastra de la bucătărie. Ashley îi privi spatele ţeapăn, încercând să-şi amintească toate frânturile de informaţii pe care le avea despre Justin şi despre familia lui. Era fiul cel mai mare al lui J.T. şi al Rebeccăi Holmes, născut în New York şi moştenitor al familiei Holmes şi al unei afaceri de milioane de dolari. Din cauza unui conflict cu tatăl său, Justin îşi părăsise familia şi afacerea în urmă cu câţiva ani.

Se întrebă cum de nu făcuse legătura între Justin şi J.T. La scurt timp după ce ea deschisese „Collectibles and More", T.J. se oprise în Knoxville, în timpul unei călătorii de afaceri, pentru a-l vizita pe tatăl ei. Fusese mulţumită şi flatată când el îşi făcuse timp să se oprească la magazinul ei. Cumpărase un cadou pentru soţie, iar alegerea lui fusese bine chibzuită. Lui Ashley îi plăcuse la prima vedere.

– Pot să te întreb ceva? întrebă ea cu prudenţă.

– Nu.

Justin se întoarse şi părăsi bucătăria.

Refuzul lui tăios fusese categoric. Zgomotul uşii trântite după ce el ieşise afară, pe verandă, îi punctase răspunsul.

Ea şovăi un moment înainte de a-l urma afară.

Îl găsi rezemat pe balustradă, cu braţele odihnindu-se pe lemnul aspru. Ploaia cădea constant, ca o cortină dreaptă, lăsând veranda uscată.

– Haide, Justin, îl dojeni ea cu blândeţe. Ce-i mare scofală?

– Este o noutate „învechită". Las-o în pace!

Cuvintele lui amestecate cu amărăciune, dar şi cu altceva. Credea că ar fi putut fi regret.

– L-am cunoscut pe tatăl tău acum câţiva ani. I-a cumpărat un cadou mamei tale. Mi-a plăcut de el. Îşi rezemă şi ea un şold de balustradă. Ştii, te-ar putea ajuta dacă vorbeşti despre asta.

El continua să privească fix în ploaie, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Apoi, foarte încet, se îndreptă şi se întoarse s-o înfrunte. Intensitatea şi clocotul emoţiei din ochii lui o speriară.

– Găsesc fascinant subitul tău interes pentru mine şi sentimentele mele, spuse el încet. La urma urmelor, nu sunt nimic mai mult decât un modest instructor de pescuit.

– Auzi, ia ascultă! protestă ea, rănită de vorbele lui.

– Încă de la început te-ai luptat cu atracţia dintre noi doi, pentru că a fi atrasă de un instructor de pescuit nu întrunea normele tale rigide. Dar totul s-a schimbat acum, nu-i aşa, Ashley? Nu sunt doar un instructor de pescuit, sunt fiul unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America. Acum sunt cineva pe care merită să-l cunoşti!

Ashley nu fusese în viaţa ei atât de ofensată.

– Ego-ul tău e pe cale să-ţi scape de sub control, Justin. Mai bine ţi-ai reveni înainte s-o încurci!

Abia reuşi să rostească aceste cuvinte, de jignită ce se simţea. Brusc, ea se întoarse, intenţionând să plece, în ciuda ploii torenţiale.

– Nici măcar nu poţi să negi.

Acuzaţia lui abia rostită o opri înainte să facă al doilea pas.

Se întoarse înapoi către el.

– Să neg? Teoriile tale amăgitoare şi orgolioase nu merită să fie confirmate într-un fel sau altul.

Privirile lor se încleştară, îmbrăţişându-se cât o bătaie de inimă. Apoi, înainte de a şti ce se întâmplă, degetele lui se strecurară, prinzându-i încheieturile mâinilor pentru a-i trage întregul corp lângă al lui. Forţa impactului îi alungă lui Ashley aerul din plămâni.

Privi în ochii lui şi aproape că simţi fizic arsura provocată de sclipitorul lor foc albastru. Mâinile îi erau prinse în capcană lângă trupul lui, faţa lui se afla la câţiva centimetri.

– Neagă, Ashley! îi ordonă el. Spune-mi că nu simţi atracţia dintre noi. Spune-mi că n-o doreşti!

Gura ei se deschise, dar cuvintele nu veniră. Ea se uită fix în ochii lui, incapabilă să nege ceea ce dorea în acel moment mai mult decât îşi iubea propria viaţă. Emoţia o împresura din toate părţile, demolându-i autocontrolul fragil, sfâşiindu-i până şi sufletul. Ea nu înţelegea încă. Ştia doar că era pe punctul de a descoperi ceva mult mai puternic şi mai frumos decât viaţa însăşi. Şi se părea că singura persoană care îi putea revela misterul era acest bărbat.

– Nu pot, şopti ea.

Avea el habar cât o costa să recunoască asta? Ea ura să fie slabă. Dar, Dumnezeule, stând lipită de el era la fel de neajutorată ca un prunc nou-născut.

Ea văzu schimbarea din ochii lui, observând stăvilirea furiei şi simţi blândeţea degetelor lui arzându-i carnea. Apoi el se aplecă spre ea. Cu buzele lui aflate la numai o răsuflare de ale ei, îl auzi cum murmura:

– Nici eu nu pot s-o neg.

Gura lui o chema pe a ei fără nici o ezitare, iar ea îi răspunse cu o foame pe care ar fi considerat-o jenantă dacă ar fi gândit limpede. Dar gândirea nu-şi avea locul aici. Sentimentul era singurul lucru de care era nevoie. Şi ea percepea acum lucrurile cum nu şi le imaginase vreodată înainte.

O căldură delicioasă, moleşitoare îi străbătu corpul. Când mâinile lui se înălţară să-i cuprindă faţa, atingerea lui îi pârjoli pielea. Mâinile ei alunecară în jurul lui şi se furişară sub bumbacul moale al bluzei lui de trening spre a-i atinge spatele. Carnea lui caldă şi muşchii n etezi tresări sub degetele ei cercetătoare.

El se adânci în sărut şi ea se deschise ca o floare, dorind ca el să culeagă tot ceea ce avea de oferit. Mâinile lui rătăciră pe umerii ei şi în jos, pe spate, până ajunseră să i se odihnească pe şolduri. Se mişcă uşor, atingându-i coapsele într-un contact intim cu ale sale. Instinctiv, ea îşi arcui trupul după al lui. Îl auzi gemând şi simţi un val de putere primitivă. Lumea se învârtea ieşindu-şi din matcă şi ei nu-i păsa. Tot ceea ce dorea era mai mult... Voia totul.

După câteva momente încântător de înceţoşate, el îşi înălţă, în cele din urmă, capul. Ea stătea lipită de el, îngropându-şi faţa în gâtul lui, în timp ce mâinile ei se mişcau neliniştite în susul şi în josul spatelui lui. „E o greşeală". Frântura aceasta de gând pluti prin creierul

ameţit al lui Ashley. Ca să se apere, se lipi şi mai tare de el, frecându-şi obrazul de bluza lui, sorbindu-i parfumul. Cum putea să fie o greşeală ceva care o făcea să se simtă atât de bine? se contrazise ea. Atunci o imagine a lui Geoffrey apăru să-i focalizeze atenţia, şi ea ştiu.

Revenindu-şi brusc în simţiri, se îndepărtă de Justin. El îi dădu drumul fără a opune rezistenţă. Ashley se dădu înapoi – mai întâi un pas, apoi altul, până când între ei fu o distanţă bună. Ea încă îşi simţea pielea încălzindu-se sub privirea lui mistuitoare.

Părul lui era răvăşit, cămaşa ridicată şi strânsă în jurul taliei. Ea făcuse asta?

Simţind mângâierea delicată a părului pe obraz, ea se grăbi să-l împingă după ureche. Fu uimită să-şi descopere părul revărsându-i-se liber pe umeri şi banda elastică care i-l prinsese la spate acum dispăruse.

– Iat-o. Justin îşi întinse mâna în a cărei palmă se odihnea banda roşie.

Ea o privea încremenită. El i-o scosese, îi desfăcuse părul şi ea nici măcar nu-şi dăduse seama. Conştientizarea o zgudui. În loc să înainteze spre el, ea se dădu înapoi cu încă un pas.

– Trebuie să plec. Vocea ei răsună slab.

– Plouă încă.

– Nu-mi pasă. Nu pot să stau aici, cu tine.

El se încruntă:

– De ce? N-o să-ţi fac nici un rău.

Ashley nu putu nici măcar formula o replică. El tocmai îi zguduise însăşi temelia vieţii. Toate lucrurile pe care le crezuse vreodată despre sine acum păreau sub semnul întrebării şi el stătea acolo, calm, asigurând-o că nu-i va face nici un rău. Nu ştia că pentru el nu mai exista nici o cale de a n-o răni?

– Haide, Ashley, spuse el uşor ameţit, în timp ce călca cu paşi mari spre ea. Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, el se întinse după mâna ei şi lăsă banda să-i cadă în palmă. Se înălţă şi-i mângâie obrazul cu degetele.

– Nu te uita aşa buimăcită! A fost doar un sărut...

Cu aceste cuvinte, el se întoarse şi intră în cabană. Încetişor, ea reuşi să-şi atingă scopul. Putea să simtă, încă, atingerea lui acolo.

Doar un sărut? Fusese sărutată de nenumărate ori şi nici unul dintre săruturi nu se asemănase cu acesta. Fusese o revelaţie.

*
* *

Justin o privi pe Ashley de la fereastra bucătăriei cum alergă prin parcare şi dispăru în pădure. Încă ploua torenţial şi el ştia că ea va fi udă până la piele până va ajunge la cabana ei. Dar era bine că plecase acum. Nu era deloc în formă pentru a o înfrunta – nici pe ea şi nici ceea ce tocmai se petrecuse pe verandă. Deşi o ascunsese bine, şi el fusese la fel de afectat ca şi ea. Şi nu voia acest lucru mai mult decât şi-l dorea ea.

Îşi închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Doamne, ce gafă monumentală!

Oftând, el îşi înălţă capul pentru a privi din nou la căderea monotonă a stropilor de ploaie. Îşi petrecuse întreaga viaţă fiind martor al felului în care oamenii se schimbau automat, sub ochii lui, când descopereau că e fiul lui J.T. şi moştenitorul lui real. De la o vârstă fragedă asta îl înfuriase, înţelegând că nu putea să facă nimic pentru a schimba ceea ce era sau felul în care oamenii îl priveau.

Cu toate acestea, nu-şi putea înfrânge sentimentul că nu avea o identitate proprie. Se întreba adesea câte din

succesele sale i se datorau într-adevăr lui şi nu unei „reflectări" a umbrei tatălui său.

În disputa lui cu Ashley, problema era că uitase cum să-şi stăpânească frustrarea. De când sosise în Windsong, nu întâlnise nici o persoană care să-l ştie drept altceva decât un simplu instructor de pescuit care încerca să-şi construiască o afacere stabilă.

Desigur, totul se putea schimba acum că Ashley ştia adevărul. Fiind unul dintre cei mai bogaţi oameni din America, J.T. Holmes avea chiar o imagine publică. Justin ştia cât de repede se putea răspândi în toată comunitatea Windsong vestea că fiul lui J.T. se dăduse drept instructor de pescuit, stând în zonă. Îşi putea imagina privirile curioase care s-ar fi îndreptat spre el, precum şi întrebările indiscrete ale celor care aveau destul curaj să-l interogheze. Oameni care găseau cam greu de înţeles cum cineva care avea mai mult decât în visele lor putea fi nefericit cu soarta lui. Toţi spuneau că banii nu pot cumpăra fericirea, dar puţini o credeau într-adevăr. Justin se număra printre ei.

– La naiba! murmură el, îndepărtându-se de fereastră pentru a se apropia de frigider. Scoase o sticlă de băutură răcoritoare şi îi desfăcu dopul, oprindu-se să tragă o duşcă zdravănă înainte de a merge în camera de zi pentru a se lăsa să cadă într-un scaun pliant. Cum stătea aşezat de o parte a scaunului, Dudley îşi înălţă capul şi avu o tentativă de a da din coadă. Absent, Justin se aplecă să-l bată uşor pe spate, cu afecţiune.

Justin presupunea că nu era cazul să-l îngrijoreze faptul că Ashley îi va trăda secretul. La urma urmei, cui ar putea spune? O să plece în mai puţin de o săptămână, aşa că ce rost ar fi avut să spună cuiva?

Dacă voia neapărat să-și facă griji, nu trebuia decât să se gândească la sentimentele pe care Ashley i le stârnea. Timpul lui ar fi fost mai bine cheltuit dacă s-ar fi preocupat de cum o să-și petreacă timpul liber până la sfârșitul săptămânii fără să se implice mai mult decât era deja. Motivele pentru care nu avea rost să se implice erau numeroase. Primul dintre acestea era faptul că ea era deja logodită. Sau, cel puțin, așa pretindea ea. Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet orgolios. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă logodnicul ei știa de focul care clocotea sub aparența ei rece. Judecând după reacția pe care o avusese ea cu câteva minute înainte, Justin se îndoia că tipul celălalt ar fi avut idee. Ashley fusese ea însăși buimăcită de răspunsul ei. Buimăcită și apoi jenată. În nici un caz, logodnicul ei nu reușise să-i smulgă până atunci acest răspuns.

*
* *

Era doar ceva carnal, își spunea Ashley pentru a nu știu câta oară. Așadar Justin era abil cu femeile. Probabil de ani de zile. Ei bine, ea n-o să devină o altă crestătură pe răbojul stâlpului lui de la pat.

O imagine a patului aceluia mare din camera lui îi pluti în fața ochilor. De-a lungul lui, în lumina lunii, văzu cearșafurile mototolite și simți parcă o briză de prospețime strecurându-se prin ușile cu canaturi de sticlă. O dată cu Justin...

Sări în picioare, înșfăcă o mână de alune glazurate și, neliniștită, începu să măsoare de la un cap la altul lungimea bucătăriei, ronțăind. Ce naiba se întâmpla cu ea? Niciodată în viața ei nu se purtase așa. La vârsta asta se lăsa sedusă de fantezii erotice cu un străin pe care nici nu-l

cunoștea! Era atracție fizică și nimic mai mult. Și ea exagera totul.

Toată noaptea încercase să realizeze ce era în mintea ei. Nu putuse să doarmă mai mult de două ore. Acum, chiar dacă ceasul indica o oră târzie a dimineții, o obscuritate mohorâtă învăluia cabana. Ploaia încetase în timpul nopții, dar norii încă amenințau.

Își dorea să fi putut gândi limpede, dar era încă la fel de confuză cum fusese și în după-amiaza zilei trecute, când pământul îi fugise de sub picioare, iar viața – cum o știa ea – devenise un joc de puzzle neașteptat. Se simțea atât de frustrată!

Mergând încoace și-ncolo, ea încercă să facă o sforțare logică întorcându-se în valurile gândurilor. Era logodită cu Geoffrey. Ei, aproape, se corectă ea. Poate nu era logodită oficial, dar știa că voia să se mărite cu Geoffrey. Nu, se va mărita cu el, fără nici o îndoială. Era perfect pentru ea. Frumos, muncitor, de încredere și...: sigur.

„Bine, bine, dar îți va face el inima să se topească și simțurile să cânte?"

Ashley se opri și clipi. De unde venise dintr-o dată vocea aceea slabă, meschină și... romantică în mintea ei? Era sigură în privința sentimentelor ei pentru Geoffrey. Nu, inima ei nu se topea și simțurile ei nu cântau atunci când o săruta. Și ce era cu asta? Mai bine să-ți întemeiezi un cămin pe o relație solidă, de durată, decât pe una bazată exclusiv pe focurile de artificii ale atracției fizice. Asta era tot ce ea și Justin aveau în comun.

O legătură bazată pe o puternică atracție fizică se termină printr-un eșec, la un moment dat.

Ea începu să păsească din nou, satisfăcută că în cele din urmă gândea clar. Geoffrey era omul potrivit pentru ea. Fără îndoială. De fapt, nu se schimbase nimic. Nimic

care să fi afectat relația cu logodnicul ei. Împărțise cu Justin doar un sărut, nimic mai mult. Se lăsase purtată de val, dar numai pentru o clipă. Acum era totul clar în mintea ei. Se putea descurca.

Totul era sub control. Era în regulă.

Bătaia în ușă o făcu să se întoarcă cu o sută optzeci de grade și aproape că răsturnă un pahar de pe măsuța de serviciu. Cu inima bătându-i puternic, ea privi cu coada ochiului la fereastră. Un amestec ilogic de dezamăgire și ușurare o izbi ca un val când văzu că vizitatorul nu era Justin. Traversând camera, ea le deschise ușa lui Jessi și Angie.

Jessi zâmbi de cum păși în cabană.

– Întrerupem cumva ceva?

– Nu. Doar pe mine care mergeam de nebună. Nu-i așa că e o zi jalnică?

– Destul de mohorâtă. Justin mi-a spus că n-o să pescuiți astăzi. M-am gândit să mă opresc ca să văd ce-ți mai face genunchiul.

Ashley flutură din mână cu un gest nepăsător.

– Are doar o vânătaie. Nimic îngrijorător. Intră și stai jos. Vrei o ceașcă de cafea?

– Sună bine.

Jessi se așeză la masă, cu Angie cuibărită în poala ei. După ce aruncă o privire în jur, râse scurt.

– Nu-i rea cabana ta... dacă n-ai văzut-o pe a lui Justin...

– Mda. Ashley puse pe masă două cești aburinde și se așeză. Cu siguranță, el are tot confortul posibil.

– Ei, e casa lui. Bănuiesc că asta schimbă situația.

– O să-l vedem pe Justin? întrebă Angie plină de speranță, privind în sus, către fața mamei sale.

– Nu cred, iubito. A spus că are de făcut câteva comisioane astăzi.

– Mi s-a părut că ai spus că ai vorbit cu el, spuse Ashley.

– La telefon. L-am sunat să-l întreb de tine. Știind că o să stai închisă aici toată ziua, m-am gândit că m-aș opri să văd dacă vrei să-ți petreci ziua la noi acasă.

– O să coacem prăjituri! exclamă Angie și ochii ei sclipiră când zâmbi la Ashley.

– Da, aprobă Jessi. O să coacem niște prăjituri, nu-i așa?

Angie dădu cu putere din cap, cu cârlionții ei roșcați revărsându-i-se pe umeri.

– Ne ajută și Ashley?

O altă emoție nouă și căreia nu-i putea da un nume – ceva ce Ashley nu mai simțise până atunci – o tulbură profund. Privind fetița, ea simți un imbold subit de a strânge în brațe ghemotocul mic, dar plin de energie. Aproape că o durea.

Mutându-și atenția asupra lui Jessi, ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea mult să vă ajut astăzi să coaceți prăjituri.

Angie aplaudă veselă.

– Chipsuri cu ciocolată.

Râzând, Jessi își îmbrățișă fiica.

– Chipsurile cu ciocolată sunt preferatele ei. Sper că îți plac.

– Sunt înnebunită după ele, le asigură Ashley.

*
* *

– Sunt de ajuns chipsurile astea cu ciocolată, Angie?

Ashley înclină castronul uriaș astfel încât micuța să poată vedea înăuntrul acestuia.

– Mai multe!

– Crezi?

Ashley luă punga galben-deschis, plină cu jumătăți de bomboane, și mai puse câteva în castron. Amestecă din nou aluatul tare cu lingura de lemn, înainte să mute din nou castronul pentru ca Angie să-l inspecteze.

Angie dădu afirmativ din cap, în vreme ce ochii îi sclipeau de bucurie.

Ashley întinse mâna și-i atinse un obrăjor, dezmierdându-i pielea moale, de copilaș.

– E întotdeauna așa veselă?

– Totdeauna, spuse Jessi, ștergând făina împrăștiată pe masă. Are o fire veselă. Iubește totul, pe toată lumea.

– Aș zice că te moștenește.

Jessi zâmbi.

– Destul de mult. Cal tinde să aibă toane. Dacă îl supără ceva, devine tăcut și trebuie să depășească singur criza.

– De cât timp v-ați căsătorit tu și Cal?

– În septembrie se împlinesc nouă ani.

– Trebuie să fi fost foarte tânără.

– Aveam șaptesprezece ani. Dar am știut de la paisprezece ani că vreau să mă mărit cu el.

– Paisprezece?

Ashley nu-și putu ascunde neîncrederea. Se gândea cum era viața ei la vârsta aceea și nu-și amintea să fi fost sigură de nimic.

– Cum puteai să fii sigură la vârsta aceea?

Jessi dădu din umeri și își șterse mâinile pe un prosop pentru vase.

– Nu pot să-ți explic. Era doar ceva ce *știam.* Cal era cu doi ani de școală înaintea mea. Am început să ne întâlnim când am făcut eu șaisprezece ani, dar îmi căzuse cu tronc

de ani de zile. Eram sigură că vreau să-mi petrec toată viața cu el.

Lui Ashley îi era greu să înțeleagă conceptul de „a fi așa sigur că dorești ceva". În viața ei își dorise o mulțime de lucruri ca să descopere că, o dată ce le avea, nu era ceea ce-și dorise. Făcuse o grămadă de chestii căutând senzația de satisfacție. Multe dintre acestea îi plăcuseră cu adevărat. Dar nu simțise niciodată o adevărată satisfacție.

– Încă ești sigură? întrebă ea.

– Categoric.

– Dar asta e tot ce-ți dorești pentru tine? Ești soție și mamă – și asta e minunat. Dar nu există nimic ce să-ți dorești numai pentru tine? Ai un vis doar al tău?

– Sigur că da. Îmi place olăritul. Chiar eu însămi am desenat câteva obiecte. Își scoase șorțul de pânză cu dungi albe și roșii. Într-o zi mi-ar plăcea că am propriul magazin. Cal mi-a amenajat un loc de muncă la subsol. Am tot ce-mi trebuie și am început să fac niște prospecții. Sper să vând câteva din schițele mele.

– Și Cal te sprijină?

– Sigur. El nu m-a închis aici, Ashley. Acesta este locul unde vreau să fiu. Cal și Angie sunt cele mai importante persoane din lume pentru mine.

– Prăjituri!

Angie stătea între cele două femei, agățându-se de o tavă de cuptor aproape cât ea de mare.

Mama ei râse și se aplecă s-o strângă-n brațe. După ce depuse o sărutare zgomotoasă pe obrazul ei dulce, se întoarse s-o așeze pe măsuța de serviciu.

– Ai dreptate. Eu și Ashley ne-am abătut de la scopul inițial, când am fi putut să ne bucurăm de niște prăjituri calde chiar în momentul ăsta...

– Care e următorul pas? întrebă Ashley, ducând castronul de aluat pe măsuță.

– Luăm numai o linguriță și lăsăm aluatul să cadă pe tava de prăjituri în felul acesta.

Jessi scoase o linguriță din sertarul cu argintărie și demonstră pe viu tehnica de creare a unei prăjituri perfecte. Îndată ce avu patru rânduri, ea deschise cuptorul și lăsă tava să alunece înăuntru.

– Acum, spuse ea întinzându-se după Angie, vine partea cea mai grea. Trebuie să așteptăm.

Angie chicoti în timp ce mama ei o înălță în aer.

CAPITOLUL V

Ashley începu curând să creadă cu adevărat că puține lucruri în viață erau mai bune decât pișcoturile cu ciocolată calde, abia scoase din cuptor. Cum se lipise ea de această plăcere simplă era un mister. Făcuse cursuri de gospodărie, dar majoritatea lucrurilor pe care le învățase se înscriau mai mult pe linia mâncărurilor și băuturilor fine. Nimic nu se compara însă cu simpla încântare pe care o descoperise în această după-amiază ploioasă într-o bucătărie plăcută și tihnită de la țară.

Când se termină cu coptul și se făcu ordine în bucătărie, Jessi o transportă pe Angie – acum adormită – în camera ei pentru somnul de după-amiază.

Ashley duse vreo două pișcoturi și un pahar cu ceai cu gheață în camera de zi și se ghemui într-un colț al sofalei mari, supraîncărcate.

Luă o înghițitură din băutură și privi în jur, la camera confortabilă. Mobila masivă și fără podoabe inutile îi oferea un aspect natural, de cameră locuită. Lumina tăcută care venea prin ferestrele înalte îi adăuga și căldură – chiar și într-o asemenea zi mohorâtă. Zgomotul ploii pe acoperiș era însoțit de ticăitul ceasului de pe policioara de deasupra căminului. Ashley se pomeni bucurându-se profund de singurătate.

Câteva minute mai târziu, Jessi coborî scările să-i țină companie. Se lăsă să cadă în celălalt capăt al sofalei și-și aruncă din picioare pantofii de pânză.

– Ah, două ore de pace și liniște.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat astăzi, spuse Ashley. Într-adevăr mi-a făcut plăcere asta. Și astea. Ridică un pișcot și surâse larg.

Jessi râse.

– O să-ți scriu rețeta înainte să pleci.

– Este un secret de familie, ca plăcinta cu mure a mătușii Rose?

– Nu, o am chiar de pe pachetul cu chipsuri cu ciocolată, numai că am schimbat-o eu puțin, modificare pe care am să ți-o destăinuiesc și ție.

– E bine! Vreau ca pișcoturile mele să aibă același gust.

– Așa o să fie.

Ashley se mișcă astfel încât să-și poată odihni capul pe spătar.

– Nu pot să cred să stau aici fără să am nimic de făcut și că îmi place.

Jessi o studie o clipă.

– Pot să te întreb ceva, Ashley?

– Sigur.

– Știi ce cauți în viață?

Ashley se gândi mult înainte să răspundă.

– Nu chiar. Știu doar că ceva lipsește. Tot încerc să aflu despre ce e vorba, dar nu reușesc. Nimic din ceea ce fac nu pare să umple vidul.

– Poate că faci prea multe. Poate că e nevoie să te oprești și să lași acest lucru – oricare ar fi el, să te ajungă din urmă.

– Nu mă pricep la opriri. Uneori mi se pare că întotdeauna fac câte ceva.

– Dar în momentul ăsta nu faci nimic și îți place, observă Jessi. Este mai ușor să încetinești ritmul atunci

când evadezi într-un loc ca acesta. Aici suntem scutiți de presiunile unui mare oraș agitat. Poate că ai nevoie să ieși mai des.

– Mi-a plăcut să stau aici. La început am crezut că va fi greu, dar am descoperit că îmi place, cu adevărat, singurătatea. O mulțime de lucruri din această excursie m-au surprins.

Ashley fu tentată să-i povestească lui Jessi despre zăpăceala pe care o simțea în legătură cu Justin, dar se abținu. Emoțiile erau atât de noi și neclare încât nu era sigură că le-ar fi putut explica într-un mod adecvat. Pe lângă asta, o să plece peste câteva zile. O dată acasă, presupunea că în cele din urmă va fi capabilă să-și clarifice toate sentimentele legate de Justin.

– După ce te vei întoarce în Knoxville, dacă simți că vrei să revii pentru câteva zile, ești binevenită aici, spuse Jessi. Avem un dormitor în plus care îți stă la dispoziție oricând ai vrea să-l folosești.

Ashley fu mișcată de invitația ei sinceră.

– Mulțumesc. Chiar s-ar putea s-o fac.

– Sper, zâmbi Jessi și își întinse mâna să tragă cerga mițoasă cu desene geometrice de pe speteaza sofalei. Uite, de ce nu te cuibărești sub asta să tragi un pui de somn? Arăți de parcă stai să leșini din moment în moment. S-ar putea să fie la fel de plăcut.

– Nu sunt un oaspete prea bun, spuse Ashley în timp ce se întindea după pătură. N-am dormit bine noaptea trecută și este o vreme perfectă pentru somn.

Jessi dădu din cap și se ridică.

– Nimic nu se compară cu o ploaie blândă care-ți alină sufletul. Somn ușor. Eu o să cobor să mai lucrez.

– Mulţumesc, murmură Ashley în timp ce se cuibărea mai adânc în sofa şi în braţele primitoare ale somnului.

*
* *

Justin plănuise totul cu grijă cu o seară înainte. Hotărâse că singurul mod în care se putea comporta cu Ashley era să pretindă că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Aşa i se păruse cel mai logic la ora două noaptea, cu mintea răvăşită de nesomn. Acum, în timp ce parca pe drumul de acces către casa familiei Miles, spera ca raţionamentul să rămână în picioare şi când o va vedea pe Ashley.

Parcă în spatele maşinii lui Jessi şi se năpusti în fugă prin ploaia torenţială, către intrarea din spate. Ciocăni o dată înainte de a deschide uşa pentru a intra în casa tăcută. Recunoscând mirosul apetisant de pişcoturi cu ciocolată, merse singur la tava cu prăjituri să se servească. Apoi traversă bucătăria şi păşi în camera de zi.

Şi aici fu locul unde „logica" lui meşterită cu grijă peste noapte dispăru în zbor pe fereastră.

Pe sofa dormea Ashley, cu obrazul cufundat într-o pernă şi cu un braţ îndoit protector în jurul lui Angie, care se cuibărise lângă ea.

Reacţia pe care o simţi Justin în sinea lui fu dureros de intensă. Mai iute ca fulgerul, el realiză ce-i lipsea în viaţă. Nu era o chestiune legată de ce voia sau nu voia el. Era vorba de ce avea nevoie. De femeia aceasta, de un copil, de un cămin.

Cum stătea acolo, ochii lui Angie se deschiseră şi pe faţă îi apăru un zâmbet somnoros. Se apropie de sofa şi-şi duse un deget la buze.

– Nu o trezi pe Ashley, şopti el.

– Pişcot? arătă Angie către cel pe care încă îl ţinea el în mână.

– Da. Vino. O să-l împărţim amândoi.

Angie se strecură de sub braţul care-o ţinea strâns.

– Hei! protestă Ashley somnoroasă. Îmi ţineai de cald.

– Poftim! Angie se întoarse şi-şi întinse păturica moale pe umerii lui Ashley. Păturica mea o să-ţi ţină de cald.

Ashley zâmbi şi se opri un moment să se întindă, învăluită de o senzaţie de linişte. Îşi închise ochii şi se întinse să mângâie vârfurile degetelor părul mătăsos al copilului.

– Mulţumesc, Angie.

– Justin mănâncă pişcoturi.

Până să se răsucească Angie şi să i-l arate, Ashley îşi dădu seama că nu erau singure în încăpere. Nu-l auzise pe Justin intrând, dar el stătea acolo, la mai puţin de doi metri, privind-o fix. Nu putea să descrie expresia ochilor lui, chiar dacă simţea din plin impactul asupra sufletului ei.

El se apropie şi îngenunche la capătul sofalei. Ashley putu să-şi audă inima bătând într-un ritm rapid din cauza confuziei şi a unei presimţiri, când el îi dădu cu blândeţe la o parte părul de pe frunte şi de pe obraji. Cu vârful degetelor îi desenă cu tandreţe linia buzelor. Ochii ei se închiseră iute. Ştia că trebuia să facă ceva, orice, pentru a rupe vraja pe care el o răspândea. Dar când îşi deschise ochii, el se aplecă spre ea, iar logica şi bunul-simţ erau numai cuvinte fără înţeles.

Cu excepţia mâinii lui care se odihnea pe obrazul ei, el n-o atinse în alt fel. Sărutul fu tandru, aproape cast şi neaşteptata lui frumuseţe aduse lacrimi în ochii ei. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de alintată şi de

protejată. Nu era ce să poată explica. Era ceva ce *simțea* cu certitudine, în profunzime.

El își înălță capul și ea se uită în ochii lui căutând ceva care să explice de ce avea puterea să o facă să se simtă așa de vulnerabilă.

Clinchetul râsului copilăresc puse capăt acestui gând și ea se ridică ușurel, în timp ce Justin, în picioare, o luă în brațe pe Angie.

– De ce râzi? întrebă Justin jucăuș.

– Ai sărutat-o pe Ashley!

– Da? Făcu ochii mari, cu mirare prefăcută. Ești sigură?

Angie aprobă energic, dând din cap:

– Te-am văzut!

– Ce se întâmplă? Jessi intră în încăpere. Justin, tu intri și trezești pe toată lumea?

– Așa se pare.

– Justin a sărutat-o pe Ashley! declară Angie.

– Chiar așa?

Ashley își feri ochii de privirea iscoditoare a lui Jessi și începu să împăturească cerga.

– Doar un țocăit mic pe obraz, precizează Justin.

– Nu! Angie clătină cu putere din cap. Aici!

Ea își puse degetele pe buzele lui Justin.

Jessi râse și se întinse spre fiica ei.

– Justin, nu știi că nu poți să scapi cu nici un chip când e de față un copil de trei ani? Ei repetă tot ce aud și povestesc tot ce văd. Și își amintesc fiecare detaliu.

– O să țin minte.

– Vreau un pișcot! spuse Angie.

– Să ne spălăm pe mâini mai întâi! îi răspunse Jessi și o porniră pe scări.

Ashley simți greutatea privirii lui Justin în timp ce continua să aranjeze sofaua, deși nu era cazul. Aproape

că-i sări inima din loc când mâna lui îi atinse umărul. Smucindu-se, se întoarse să-l înfrunte.

– Gata cu asta! spuse ea, chinuindu-se să-și stăpânească panica pe care o simțea răsunându-i în propria voce. Ochii lui se micșorară pentru a o studia.

– Îmi pare rău dacă te-am tulburat.

– Nu sunt tulburată. Doar că nu-mi plac jocurile, Justin. Și n-o să joc acest joc cu tine.

– Despre ce naiba vorbești? Ce fel de joc crezi că fac?

Ea expiră și sunetul pe care-l scoase semănă destul de mult cu un suspin. Hotărâtă să nu plângă, își adună fiecare dram de putere pe care-o avea, pentru a-și masca emoția.

– Nu știu ce faci, dar nu-mi place. Doar știi că sunt logodită.

– Chiar așa, cât de logodită ești? Făcu un pas spre ea. Nu-i porți inelul. Ai stat aici aproape o săptămână și nu te-ai deranjat să-i dai un telefon. Ce fel de bărbat își lasă logodnica să dispară pentru zece zile singură, într-o zonă izolată ca asta?

– Nu știa unde o să plec.

– De ce? Nu-i păsa destul de tine ca să afle? Crede-mă, Ashley, dacă erai logodnica mea, ar fi existat un inel pe degetul tău și aș fi știut unde ești și ce faci.

– Slavă Domnului că nu sunt logodită cu tine! Cu o astfel de atitudine m-ai fi sufocat într-o săptămână! Geoffrey are încredere în mine și asta îmi place. N-am nevoie de inelul lui pe degetul meu. Mă pot simți la fel de logodită și fără el.

– Oare? De ce nu recunoști că te supără în realitate?

El mai făcu încă un pas, ajungând foarte aproape.

Ashley nu se dădu înapoi, deși toate instinctele ei țipau s-o facă.

– De ce nu-mi spui *tu* ce crezi că ar fi?

– Ceea ce te supără într-adevăr este că nimeni, nici Geoffrey şi nici un alt bărbat de pe pământ nu te-a făcut vreodată să trăieşti ceea ce simţi cînd eşti în braţele mele.

– Cum îţi cari orgoliul cu tine, Justin? Trebuie să fie destul de greu.

– Nu e orgoliu, iubito, e un fapt. Te împotriveşti unui lucru pe care nu-l poţi controla. Şi pentru că nu-l poţi controla, nu vrei să recunoşti că este adevărul. Dar în această privinţă te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

Ea tremura ca şi cum emoţiile se zvârcoleau în interiorul ei. Nimic nu mai avea sens. O făcea să simtă lucruri pe care nu le înţelegea, lucruri care o înspăimântau. Când era cu el, ea nu putea deosebi ceea ce era real de ceea ce exista doar în imaginaţia ei. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul şi îl ura că o bloca într-un colţ de unde nu se putea lupta să scape.

Ea îl respinse.

– Te crezi al naibii de deştept, dar nu mă cunoşti. Nu pot să neg că pe plan fizic mă inciţi. Şi ce-i cu asta? Sunt sigură că nu sunt prima femeie pe care ai stârnit-o. E doar o reacţie fizică şi nimic mai mult. Eu nu o vreau, Justin, şi nu te vreau nici pe tine. M-am făcut înţeleasă?

– Perfect.

El se căută prin buzunare şi-şi scoase cheile.

– Plec acasă. Vii?

– Nu. O să mă aducă Jessi mai târziu.

– Bine.

El se întoarse şi o porni spre bucătărie.

– Intenţionez să-mi închei şederea aici! strigă ea în spatele lui. Şi intenţionez să-mi recuperez banii.

El se răsuci în loc.

– Până acum ai avut de ce să te plângi? Ai sentimentul că şederea ta aici n-a meritat banii?

Ea ezită.

– Nu. Am fost mulţumită.

– Atunci ce te face să crezi că n-o să obţii lucrul pentru care ai plătit, în următoarele patru zile? N-o să ieşi în pierdere, Ashley.

– Mulţumesc, îi replică ea cu rigiditate.

El înclină uşor capul.

– O, e plăcerea mea!

Cu acestea se întoarse şi o lăsă singură în mijlocul camerei.

*
* *

Justin încercă o satisfacţie perfidă când Ashley apăru în dimineaţa următoare arătând la fel de încordată şi nervoasă ca şi el. Spera că noaptea ei fusese tot atât de albă ca şi a lui.

Scurtul drum către portul de ambarcaţiuni fu parcurs în tăcere. El dădu drumul bărcii din doc când, în cele din urmă, Ashley vorbi:

– Unde o să pescuim astăzi?

– Într-o zonă restrânsă numită „Hickery Cove". N-am pescuit acolo în ultima vreme, dar, de obicei, îmi poartă noroc, în special după o ploaie bună.

Justin observă că o dată ce ajunseră în locul acela retras şi soarele începu să încălzească aerul, Ashley se relaxa încet-încet. Şi-ar fi dorit şi pentru el acelaşi lucru. Pe la jumătatea dimineţii, ei avuseseră două ore bune în micul golf, prinzând şi eliberând peştii. Lui Justin îi luase ceva timp s-o înveţe pe Ashley tehnica potrivită de eliberare a

unui peşte, deoarece nici unul dintre ei nu avea chef de o cină cu peşte.

– Îmi place ideea, spuse Ashley de pe locul ei, la celălalt capăt al bărcii. Mi se pare mult mai sportiv să eliberezi peştele.

– Nu e nevoie să-i păstrăm ca să-i irosim. În plus, dacă fiecare pescar îşi păstra cota parte de fiecare dată când venea aici, am fi epuizat în curând rezerva de peşte.

El simţi o lovitură uşoară la capătul undiţei şi imediat prinse cârligul. Bătăiosul peşte puse în scenă o luptă lăudabilă înainte ca Justin să reuşească să-l prindă cu adevărat. El îngenunche şi se aplecă peste marginea bărcii, apucând peştele de-o buză.

Cu grijă, el se strădui să scoată cârligul.

– Cât de mare e? Ashley se aplecă înainte să-l vadă.

Justin eliberă cârligul şi luă peştele în braţe pentru ea.

– Un kilogram şi jumătate sau chiar mai mult, aş zice.

El coborî capul peştelui în lac şi făcu în aşa fel încât apa să poată curge prin branhii. Îl simţi cum trage şi-l eliberă din strânsoare. Ca pentru a avea ultimul cuvânt, bibanul dădu din coadă, împroşcând cu apă în direcţia lui Justin.

El se aşeză şi se aplecă să-şi şteargă faţa de mâneca bluzei.

– Bănuiesc că ţi-a făcut-o.

Justin îşi ridică privirea şi se trezi orbit de surâsul pe care Ashley i-l adresa.

– Mda, aşa cred.

Întinzând mâna după bâtul undiţei, el se concentră un moment asupra aranjării nadei. Nu avea într-adevăr nevoie de asta, dar avea nevoie de ceva care să-i reţină atenţia departe de Ashley. Se gândi că făcuse o muncă lăudabilă jucându-se cu ea de-a instructorul profesionist de pescuit,

dar legăturile emoţionale pe care le înnodase cu ea începeau să-şi ceară drepturile.

*
* *

Petrecuse o noapte lungă încercând să-şi dea seama ce era de făcut cu ea. Bunul-simţ îi spunea să o lase să plece din viaţa lui la fel de uşor precum intrase. Inima îi spunea însă să lupte pentru ceea ce dorea. Sau avea nevoie.

Îl înfuria faptul că ea putea să reducă atât de uşor ceea ce era între ei la nivel fizic. Îşi aminti că încercase să facă acelaşi lucru când se întâlniseră prima dată. Cu toate asestea, nu-i luase mult ca să-şi dea seama că ceea ce era între el şi Ashley era mult mai mult decât ceva fizic. Nu o voia doar în patul lui, o voia în viaţa lui. Această alegere, făcută de el însuşi, îl sperie de moarte.

– Justin!

Ţipătul ei speriat îl făcu să se răsucească pentru a o privi peste umăr. O văzu trăgându-se înapoi cu o smucitură iute să prindă cârligul, apoi privi uluit cum undiţa ei se arcui în jos. Ea apucă bâtul cu amândouă mâinile, luptându-se să o ţină şi îi trimise o privire plină de disperare.

Lăsând să-i cadă echipamentul, el se strecură de-a lungul bărcii, cercetând apa în căutarea a ceea ce pescuise ea – orice ar fi fost. O bătaie de inimă, apoi două şi apoi peştele străpungând apa lacului drept în sus. Stropii de apă scânteiau ca nişte diamante mari în lumina soarelui, încadrând pentru o clipă bibanul uriaş, înainte ca acesta să dispară din nou sub apă.

La vederea prăzii ei, inima lui Ashley sări până şi-o simţi în gât. Ţinea bâtul undiţei într-o încleştare de moarte, aşteptând ca peştele-monstru să o tragă în lac.

– Lasă-l să înoate, o sfătui Justin. Cât de mare îl vezi, o să obosească destul de repede.

– Grozav, bombăni Ashley, respirând mai iute şi mai greu. Când o să obosească o să urce liniştit în barcă?

Justin îi aruncă o privire fugară şi amuzată.

– Mă îndoiesc. Unde ţi-e simţul aventurii?

– Cred că l-am înghiţit acum câteva minute. Împinse băţul undiţei către el.

– Poftim. Tu-l scoţi. Eu nu cred că pot.

Ochii lor se întâlniră.

– Ba da, poţi, spuse el.

Peştele sări din nou, atrăgându-le atenţa amândurora.

Deja începea să obosească, aşa cum prezisese Justin.

– Începe să înfăşori firul undiţei, spuse el.

– Haide, Justin. Nu pot să fac asta. Ia băţul undiţei şi scoate nenorocitul ăla de peşte?

Clătină din cap fără să se întoarcă spre ea.

– E prada ta. Tu trebuie să-l scoţi. Eu o să-l prind cu minciogul.

Ashley presupuse că avea două opţiuni. Putea să se lupte cu peştele sau putea să dea drumul undiţei. Nu era de acord cu nici una dintre ele. Dorea ca Justin să scoată peştele. Văzuse emoţia din ochii lui, aproape că putea s-o simtă radiind din el. Putea foarte bine să fie peştele pe care el îl aştepta de mult. Care, printr-o lovitură norocoasă, sfârşise în undiţa ei.

– Începe să înfăşori, îi reaminti Justin tăios. Nu-i da şansa să rupă firul.

Ea începu manevra de du-te-vino, înfăşurând firul. Ar fi lăsat afurisitul de peşte.

Mergea greu. Poate că peştele obosise, dar era departe de a fi docil. Pentru fiecare jumătate de metru câştigată era convinsă că pierdea două. În cele din urmă se ajunse la o

bătălie între două voinţe. Omul, sau mai bine zis femeia în acest caz, împotriva naturii. Cu îndrumarea lui Justin, ea aproape reuşi să aducă peştele-monstru destul de aproape de barcă pentru ca el să folosească năvodul.

În timp ce Justin se străduia să scoată iute şi cu grijă cârligul, Ashley se aşeză în scaunul ei, convinsă că braţele îi vor fi paralizate pentru tot restul vieţii. Respirând încă destul de greu, îl privi pe Justin cum ridică peştele din plasă, punându-l uşurel în bazin.

– Este cel pe care-l aşteptai? întrebă ea.

– Aproape. Justin se duse înspre capătul bărcii şi-şi puse bine uneltele.

– Ia-ţi lucrurile şi pune-le deoparte! Plecăm!

Ea făcu aşa cum fusese îndemnată şi apoi se trânti pe locul pasagerului. Când Justin se urcă în spatele cârmei, îi căută şi-i atinse braţul, atrăgându-i privirea.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ştiu cât de tare îţi doreai să-l prinzi tu.

– Este un joc al şansei, Ashley. Peştele era flămând şi a ajuns mai întâi la momeala ta.

– În ceea ce mă priveşte, poate să fie prada ta. Ochii lui se micşorară puţin, în timp ce o privea fix. Ashley îi susţinu privirea, dorind să-i poată citi gândurile. În cele din urmă, zâmbi crispat şi clătină din cap.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar cred că e mai bine să fim cinstiţi. Întorcându-se, el porni motorul şi manevră cu grijă barca, scoţând-o din golfuleţ. Când ajunse în larg, acceleră din plin, făcând barca să zboare razant deasupra apei, cu viteză maximă.

*

* *

Intrigată, Ashley privi cum Justin acostă cu barca şi alergă iute de-a lungul docului de scânduri, şi mai sus, pe

panta care ducea către birouri. Agitaţia rezultată fu fascinant de urmărit.

Ea stătea deoparte când peştele fu mutat cu grijă din bazin într-o găleată mare, plină cu apă din lac. Apoi fu transferat, cu toată atenţia acordată unei bombe nucleare, oficiului unde fu cântărit şi măsurat cu precizie. Atmosfera fremătă de atâta emoţie şi toţi încercau să vorbească în acelaşi timp. Erau telefoane, unii oameni veneau şi alţii plecau pentru a se întoarce din nou.

Ashley cuprindea totul dintr-o privire cum era aşezată la una din mesele restaurantului învecinat, sorbind dintr-o Cola la cutie şi ronţăind alune. Judecând după vacarmul creat, presimţirea ei trebuie să se fi adeverit. Peştele era un nou record şi, evident, un eveniment pentru toată această mulţime. Personal, ea fusese mai emoţionată de primul peşte pe care-l prinsese. Sigur, era mare şi provocase o bătălie îndrăcită, dar... ce era cu asta? Gătit într-o tigaie, presupunea că n-ar fi avut un gust mai bun sau mai rău decât ceilalţi pe care-i mâncase.

Justin părea să fi uitat total de prezenţa ei. Ea avu ocazia să-l analizeze în timp ce punea întrebări şi răspundea altora, răspunzând apelurilor telefonice. Era interesant să stea tăcută în spate, cu el umplându-i tot câmpul vizual. Îi plăcea felul în care stătea el uneori, cu degetele îndesate în buzunarele de la spate ale blugilor şi cu picioarele depărtate. Avea o construcţie solidă, cu umeri laţi şi şolduri înguste, ca un bărbat obişnuit cu activitatea fizică. Se mişca cu o siguranţă degajată şi vorbea cu o autoritate acceptată de toţi.

Doar ca să se amuze, ea încercă să şi-l imagineze în tipul de îmbrăcăminte pe care ar fi trebuit să-l poarte, dacă ar fi rămas să conducă afacerea familiei sale. Îi era aproape imposibil s-o facă. Îi era greu să şi-l închipuie

într-un costum făcut de comandă sau în hainele vreunui designer, atâta timp cât el se simţea aşa de bine în blugi, bluză de trening şi în ghete. Până şi nesupunerea părului lui de un negru strălucitor, revărsat peste guler, părea să-i stea mai bine decât o tunsoare dichisită. Se întrebă, absentă, dacă avea acelaşi păr negru şi pe piept.

Gândurile ei rătăcitoare fură brusc întrerupte când uşa oficiului se dădu de perete şi un bărbat înalt şi solid apăru umplând camera.

– Unde e? zbieră el, iar vocea lui se auzi, probabil, până la jumătatea lacului.

Cineva îl îndrumă spre recipientul uriaş, iar el se duse să privească iscoditor în containerul deschis. Timp de o clipă lungă nu se mişcă, holbându-se doar continuu, ca şi cum ar fi asistat la un miracol al Cerului.

– E, să fiu al naibii! se exterioriză el. Cu o clătinare din cap, se întoarse şi merse către Justin. Îi strânse cu putere mâna şi-l lovi uşor peste umăr, ca pentru a-l felicita.

– Ce greutate are?

– Cinci kilograme şi jumătate.

Bătrânul scoase un hohot de râs.

– Omule, da' ştiu că e un peşte şi jumătate! Acum trebuie să ne povesteşti cum a fost să prinzi aşa ceva.

Justin nu răspunse imediat şi Ashley conştientiză tăcerea subită care se lăsă în încăpere. Atenţia tuturor era concentrată asupra lui Justin. Ea se miră de nehotărârea pe care i-o citi în ochi. Apoi el zâmbi, ridicând o mână către ea.

– N-am prins eu peştele, anunţă el. Doamna din spate l-a prins.

CAPITOLUL VI

– Chiar nu înţeleg ce-i cu toată agitaţia asta, spuse Ashley a treia oară de când o porniseră din port spre casă. Trânti uşa Blazer-ului şi făcu un ocol ca să-l privească pe Justin în faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un peşte prost! La toată atenţia care mi se acordă, ai crede că am mers pe apă azi, nu că am prins un peşte!

Pentru a treia oară, Justin încercă să-i explice:

– Ascultă-mă, Ashley! Nu e numai un hobby. Pescuitul este o mare afacere şi un eveniment asemănător celui întâmplat astăzi va aduce la lumină o grămadă de oameni interesaţi. Ai dat lovitura aici, fie că tu crezi sau nu. Totul a fost înregistrat în acte. Tipul de undiţă pe care l-ai folosit, nada, firul, barca în care te aflai. Totul. Câteva din companiile acelea vor dori să te plătească să-ţi spui povestea, promovându-le produsele şi arătând rolul jucat de acestea în succesul tău.

– Dar nu vreau nimic din toate acestea! Protestul ei răsună implacabil în noaptea liniştită. Este domeniul tău, Justin! Ar trebui să vină la tine pentru informaţiile astea. Nu ştiu nimic despre nici unul din lucrurile acelea! Nu pot să promovez nimic pentru că NU ŞTIU nimic! Aproape că se umili cu acea notă de panică în voce.

Încruntându-se, Justin o privi fix.

– Ştii, Ashley, nu te înţeleg. Îţi place să încerci lucruri noi. Nick mi-a povestit că ai făcut sărituri cu parașuta

acum câţiva ani. L-ai speriat de moarte, dar ţi-a plăcut. Totuşi, gândul la ceea ce s-ar putea întâmpla datorită loviturii norocoase de azi, te aruncă într-o panică totală. Poţi să-mi explici asta?

– Da, răspunse ea imediat. Când hotărăsc să încerc ceva, iau o decizie conştientă de a face acel lucru. Mă documentez, îmi construiesc strategia şi pornesc de la ea. Pot să controlez situaţia.

– Nu, nu poţi. N-ai nici un control când sari dintr-un avion şi depinzi de o biată bucată de pânză tare, care trebuie să se deschidă şi să te oprească să devii una cu pământul.

– Dar riscurile ca o parașută să nu se deschidă sunt minime. Am ştiut asta, implicându-mă.

– Ei bine, „riscurile" ca tu să prinzi peştele acela astăzi erau astronomice, dar asta n-a împiedicat faptul să se întâmple, nu-i aşa?

Ea lovi o piatră de pe şosea.

– Trebuia să fi fost al tău.

– Ai a naibii de multă dreptate că trebuia să fi fost al meu. Sunt sigur că soarta îşi râde de noi acum.

Ea îl privi atent, din apropiere.

– Eşti furios că n-ai prins tu peştele. Ştiam eu.

– Ah, la naiba! El îşi trecu cu violenţă o mână prin păr şi slobozi un oftat greu.

– Să nu transformăm totul într-o chestiune personală. Avem şi aşa destule probleme la capitolul acesta. Să ne preocupăm acum doar de modul cum o să rezolvăm problema urgentă care ne presează.

Se priviră unul pe celălalt timp de o clipă îndelungată. Ashley simţi un imbold aproape copleşitor să se apropie de el. Doar pentru un moment. Doar cât să simtă căldura

brațelor lui înconjurând-o. Doar pentru a se hrăni puțin cu puterea lui.

Apoi își dădu seama că nu se putea sprijini pe cineva pe care-l respinsese deja.

Întorcându-se, ea merse spre verandă și se lăsă să cadă pe treapta cea mai de sus. Cu un aer obosit își îngropă fața în palme. Era obosită și confuză. Tot ceea ce dorea era să se culce și să se trezească de dimineață ca să descopere că toate acestea nu fuseseră decât un vis fantastic. Să nu existe nici un biban-record și nici un Justin Holmes.

Se uită spre locul unde stătea el, cu spatele la ea și cu mâinile îndesate în buzunarele de la spatele blugilor. Oare voia, într-adevăr, să-l îndepărteze? Sau voia să îndepărteze barierele care o opreau să accepte ceea ce simțea că i-ar fi putut oferi el?

– O să mă ajuți? întrebă ea încetișor.

El se întoarse și veni spre ea.

– Cum să te ajut?

Ea dădu din umeri.

– Nu știu exact. Să fii, doar, alături de mine. Să mă ajuți să resping îndoiala. Să mă ajuți să hotărăsc ce oferte sunt bune și care nu sunt. Să rămâi alături de mine doar.

– Tot ceea ce ai de făcut e să-ți spui povestea, să zâmbești frumos în fața camerelor de luat vederi și să accepți banii care ți se oferă. Nu e deloc complicat.

– Pentru mine este. Nu-mi plac surprizele și excursia asta a fost plină de așa ceva. Îmi plac lucrurile chibzuite și hărțile desenate cu grijă.

El se lăsă pe vine în fața ei.

– Încă n-ai observat că viața e plină de surprize? Unele bune, altele rele. Viața nu-i făcută să fie controlată. E făcută să te bucuri de ea.

– Am fost întotdeauna așa de preocupată încercând să controlez lucrurile, încât n-am învățat niciodată cum să mă bucur de ele, admise ea mâhnită.

– Ai descris exact motivul principal pentru care m-am îndepărtat de tata și de afacerea familiei. Din ziua în care m-am născut și mi s-a dat numele de Justin Thomas Holmes Junior, toată viața mi-a fost planificată. Nimeni nu m-a întrebat niciodată ce-aș vrea eu să fiu. Nimeni nu s-a gândit vreodată că aș putea să-mi doresc altceva decât să fiu proprietarul și directorul executiv al Întreprinderilor Holmes. Ca fiu mai mare al lui J.T., se așteptau să-i calc pe urme.

– Trebuie să fi fost greu pentru tine când ai crescut. De asta ai fugit în vara aceea?

El dădu afirmativ din cap și se așeză lângă ea pe treaptă.

– Am fost un tânăr furios până atunci, fiind, deja, instruit să preiau corporația lui puternică. Râse sardonic. Tot ce mi-am dorit a fost să joc baseball. Am avut ocazia să merg într-o tabără de vară să-mi exersez aruncările. Dar tatăl meu avea alte planuri, mai importante. Plănuise în locul meu să călătoresc cu el în vara aceea ca să văd toate ramurile Companiei „Holmes Enterprises". Urma să călătorim prin toată lumea. „Ce era o tabără de vară în comparație cu așa ceva?" gândea el.

Justin o privi.

– Pentru un fanatic al baseball-ului, de numai paisprezece ani, era ca și cum ai da raiul pentru iad.

– Așa că ți-ai luat zborul?

– Mda.

El se întoarse să privească afară, în beznă.

– Când ai vârsta aceea și ești furios, nu ți-e frică. Am călătorit cu autostopul de la New York la Knoxville și nici

măcar o dată nu mi-a trecut prin minte că era periculos ceea ce făceam. Intenționam să fac așa pe tot drumul către Los Angeles, închipuindu-mi că era cel mai îndepărtat punct de J.T. Holmes și de tot ceea ce reprezenta el, unde puteam ajunge.

– Ce s-a întâmplat când ai ajuns în Knoxville?

– O stradă întunecată din cealaltă parte a orașului și un grup de băieți mai furioși ca mine. Datorită unui bărbat care-și plimba cei doi dobermani, am putut să fug pe propriile-mi picioare de la locul incidentului. Cred că aș fi sfârșit-o mort, dacă nu se ivea atunci. A vrut să cheme poliția, dar din motive lesne de înțeles ăsta era ultimul lucru pe care-l doream. Mi-am amintit că Nick locuia acolo și i-am căutat numele în cartea de telefon. El a venit imediat și m-a luat, fără să-mi pună întrebări. Desigur, mai târziu mi-am dat seama că J.T. îl înștiințase de plecarea mea. Chiar m-am gândit că o să mă trimită cu următorul avion către New York. Dar n-a făcut-o. S-a oferit să mă lase să stau. S-a pus de acord cu părinții mei, iar eu am petrecut cea mai frumoasă vară din viața mea în Knoxville, în Tennessee.

– Aveam numai șase ani în vara aceea, așa că nu-mi amintesc prea multe. Știu că mama ne părăsise pentru totdeauna și că tata era trist. De aceea a vrut ca eu și Sara să stăm toată vara la bunici.

– Era așa singur, murmură Justin. Am stat de vorbă mult, de obicei când pescuiam. I-am vorbit despre visele mele și pentru prima oară în viața mea am știut că cineva asculta ce spuneam. Nick vorbea despre Diane. Îmi amintesc că m-am gândit că n-aș vrea să iubesc pe cineva atât de mult cât o iubise el. Nu voiam să risc vreodată să sufăr atât de mult ca el. Se întoarse s-o privească. Dar

atunci am învățat ceva important. Vocea lui scăzu, devenind o mângâiere. Ceea ce părinții tăi au trăit amândoi a fost atât de deosebit, încât aș da aproape orice să găsesc o iubire atât de puternică și de durabilă. O iubire ca a lor ar merita riscul.

Lacrimile care se rostogoleau, prelingându-se pe obrajii lui Ashley, nu o făceau să se simtă rușinată. Fusese prea mică atunci ca să și-i amintească împreună pe părinții ei. Justin tocmai îi dăruise ceva neprețuit. Ceva ce putea să strângă în sufletul ei alături de amintirile estompate și să păstreze acolo în anii care vor veni.

Ea simți cum mâinile lui se ridicară pentru a-i încadra fața. Degetele lui mari ștergeau picăturile sărate de pe piele, pentru ca noi lacrimi să le înlocuiască. El se aplecă și-i sărută fruntea, apoi o strânse în brațe. Ea-și lipi obrazul de pieptul lui, iar bătăile ritmice ale inimii de care-și sprijinise urechea erau ca o promisiune. Nimeni, în afară de tatăl ei, n-o îmbrățișase când plânsese. Dar ea se simțea acasă în brațele lui Justin. Tot ceea ce dorea acum era să se bucure de alinarea pe care o găsea în acest om.

Telefonul lui Justin începu să țârâie strident devreme, în dimineața zilei de vineri. Unul dintre primele telefoane veni de la Henry Winston, primarul Wondsong-ului. Dorea să știe dacă lui Justin și lui Ashley le-ar conveni să vină în oraș, pentru o prezentare deosebită, în după-amiaza aceea, la ora două. Îl asigură pe Justin că nu va fi nimic ieșit din comun, decât o mică adunare a localnicilor. La urma urmei, ceva atât de emoționant nu se mai întâmplase în Windsong de când Nelson Smith câștigase toți banii aceia, la loteria din Kentucky. Desigur, când Nelson fugise cu fiica pastorului o săptămână mai târziu, adăugase și un pic de depravare la povestea norocului său.

Cu puțin înainte de două, Justin intră cu Blazer-ul pe strada principală și se îndreptă spre piața orașului. Era evident că bunii cetățeni ai Windsong-ului fuseseră foarte ocupați în ultimele douăzeci și patru de ore. Steaguri purtând culorile Americii fluturau în vânt, adăugând un aer cu adevărat patriotic evenimentului. Fețele caselor și magazinelor înșirate pe strada principală erau fără pată, iar peluzele nivelate cu cochetărie. Pentru orice privitor, Windsong-ul era o imagine perfectă a ospitalității unui oraș din Sud. Și cum mașinile jurnaliștilor, parcate de-a lungul străzii, reprezentau un indiciu, America urma într-adevăr să fie cu ochii pe Windsong. Justin găsi un loc de parcare abia în fața băcăniei și opri motorul. Îi aruncă o privire lui Ashley și se întrebă la ce se gândea uitându-se prin geamul mașinii. Cu excepția mișcării nervoase a mâinilor în poală, ea părea destul de calmă.

Purta o fustă de blugi despicată, cizme din piele cafenii și un pulovăr galben, cu mâneci scurte, încheiat în față cu o mulțime de perluțe în loc de nasturi. Își lăsase părul desfăcut, prinzându-l numai în părți cu două agrafe. Arăta foarte distinsă și nu semăna deloc cu femeia care pescuise – nu mai de departe de ieri – bibanul-record.

– Arăți grozav, o complimentă el.

Ea îi aruncă repede un surâs și mâinile i se liniștiră în poală.

– Mulțumesc. Chiar nu mă așteptam să port astea. Se aflau în unul din acele geamantane pe care a trebuit să le târăști, în prima zi, până la camion. Îți amintești că te-ai luat de garderoba mea „nepractică"?

El zâmbi larg.

– Îmi amintesc. La urma urmei, se vede că nu-i așa de nepractică! Întinse mâna spre a ei și fu mulțumit când ea i-o dădu.

– Ești gata? Am întârziat.

– Știu. Se uită încă o dată pe fereastră. Și toate posturile acelea de televiziune se află aici pentru asta?

– Așa se pare.

– Cred că e o chestie de mai mare amploare decât am crezut.

– Haide! O să fie bine! El dădu drumul mâinii ei și coborî din camion. Își schimbase îmbrăcămintea obișnuită cu niște pantaloni gri, din stofă, și o cămașă largă. Când el ajunse de cealaltă parte, ea ieșise deja, așteptându-l. Ea trase o punguță de alune glazurate din buzunar și-și răsturnă câteva în palmă înainte să le bage în gură.

– Pleci undeva fără astea? întrebă el.

– Nu.

Ea dădu din umeri.

– Unii oameni fumează. Alții beau. Eu mănânc „M&M's".

El clătina din cap.

– Hai să mergem!

De data aceasta, ea îi căută mâna.

– N-o să mă părăsești? întrebă ea în timp ce traversau strada și se îndreptau spre piața orașului.

– N-o să te părăsesc!

Era o promisiune pe care, gândi el, putea fi tentat să și-o țină o viață întreagă, dacă ea l-ar fi lăsat.

*
* *

– Păream speriată de moarte, bombăni Ashley în timp ce închidea televizorul lui Justin, după transmisia interviului lor de după-amiază.

– Arătai grozav, replică Justin.

– Am dat niște declarații stupide.

Ea se trânti în scaunul pliant și se aplecă să-l scarpine pe Dudley pe cap.

– De ce n-ai spus tuturor că tu ai prins peștele acela prost, să mă scapi de toate astea?

Justin oftă și se ridică în picioare.

– Te-ai descurcat bine. Nu mai fi atât de autocritică!

Ea închise ochii și se lăsă pe spate în scaun.

– Vreau să plec acasă și să las toate astea în urmă...

El se opri lângă ea.

– Asta n-o să se termine când o să pleci de-aici, Ashley.

El arătă spre un carnețel cu mesaje de lângă telefonul lui.

– Am o listă cu oameni de pretutindeni care vor să-ți vorbească. N-o să le pese dacă vorbesc cu tine aici sau în Knoxville.

– N-am nevoie să vorbesc cu nimeni, ripostă ea cu încăpățânare, ridicându-se. E o țară liberă și nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau să fac. Nimeni nu poate să-mi dicteze.

Tăie aerul cu mâna.

– Nici tu, nici ei! Nimeni!

Se întoarse și ieși în fugă din cabană. Ușa se trânti cu zgomot și în aceeași clipă sună telefonul.

Justin înjură încetișor înainte să apuce receptorul.

– Aici Justin Holmes.

– Pariez că-ți dorești chiar acum să ai capul meu pe o tipsie.

Justin zâmbi, recunoscând vocea lui Nick.

– De fapt, am început să vizualizez scena cam acum o săptămână.

Un râs blând pluti pe linia telefonică.

– Nu sunt surprins. Presupun că nutreai speranțe să prinzi peștele acela.

– Niciodată nu mi-a trecut prin minte.

– Da. Ajută dacă spun că-mi pare rău?

– La naiba, nu!

– Nici nu credeam.

Justin râse pe înfundate.

– Mi se pare că-mi amintesc că tu mi-ai spus odată că pescuitul ține mai mult de noroc, decât de talent. Cred că Ashley a dovedit-o.

– V-am văzut pe amândoi la știri. Arăta destul de tensionată. Se simte bine?

Justin simți îngrijorarea paternă în vocea celuilalt bărbat.

– Nu, e încă destul de tensionată. Nu se descurcă deloc în situația dată.

– Nici nu mi-am închipuit că s-ar putea descurca. Tu ce mai faci?

– Sunt și eu destul de tensionat.

– Ea e cumva pe-acolo, prin preajmă?

Justin se întinse să-și frece ceafa.

– Tocmai a ieșit ca o vijelie, acum un minut. Acum aud muzica plutind prin aer, așa că trebuie să se fi întors în cabana ei.

– Mai are alune glazurate?

Justin simți nevoia să râdă.

– Sunt convins că da. Nu pare să se despartă niciodată de ele.

– Bine. Atunci o să fie bine.

– Cred că e dependentă de ele.

– Fără nici o îndoială. Dar am încetat să-mi fac griji cu ani în urmă, spunându-mi că există lucruri mai rele de care poți fi dependent.

– N-o să te contrazic.

Justin se opri un moment.

– Pentru un timp o să fie dificil, Nick. O să fii în stare s-o ajuți să țină totul în echilibru?

– O să fac tot ce pot. Dar am pe cap un caz important care mă ține destul de ocupat. N-o să am atât de mult timp cât aș vrea.

– Dar logodnicul ei?

O tăcere apăsătoare urmă întrebării.

– Ce logodnic? întrebă Nick rar.

Simțind asprimea mascată din vocea prietenului său, Justin șovăi.

– Credeam că e logodită cu un tip pe nume Anderson.

– Pentru Dumnezeu, sper că nu! Dacă ea e plecată și... Ți-a spus ea că e logodită?

– Da, cu câteva ocazii, îi replică Justin sec.

– O, Doamne! N-are nici un inel, nu-i așa?

Îngrijorarea din vocea lui Nick îl intrigă pe Justin.

– Nu, n-are nici un inel. Ea spune că au fost prea ocupați ca să ia unul.

– Corect. Geoffrey Anderson este prea ocupat, asta-i sigur. N-am încredere în el. Nu pot să-mi închipui de ce Ashley este atrasă de el.

– Ei bine, la asta nu pot răspunde! Tot ce știu este ceea ce mi-a povestit ea.

– Știu.

Nick oftă încă o dată.

– Oricum nu e problema ta, Justin. O să îndreptăm lucrurile când Ashley ajunge acasă. Mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut.

– N-am făcut mare lucru. Apropo, cecul acela suplimentar pe care mi l-ai trimis prin Ashley e făcut bucățele, la gunoi. Nu o să-ți iau banii, Nick, știi asta.

– Meriți să fii plătit.

– Am fost plătit. Mi-a făcut plăcere să te aud.

– Justin...

Râzând cu gura până la urechi, Justin întrerupse legătura.

CAPITOLUL VII

Ashley deschise ochii, trecând încet în revistă ceea ce o înconjura, ca şi evenimentele nopţii trecute – filtrate prin mintea ei. Era singură în pat, încă învăluită în căldura ca de gogoaşă a plapumei groase. Îşi amintea că adormise în braţele lui Justin. Nu-şi amintea s-o fi părăsit.

Îşi împinse o şuviţă de păr de pe faţă şi se rostogoli pe spate. Pentru prima oară ea observă cele două luminatoare gemene din tavan. Lumina soarelui dansa printre copaci, aruncând raze de lumină pe pat. Ea se sculă într-un cot şi privi de jur-împrejur prin cameră. Uşa era deschisă şi ea era singură. Stând aranjate la piciorul patului erau o pereche de blugi, o bluză de bumbac albastru şi lenjerie intimă. Hainele pe care le purtase cu o zi înainte erau împăturite şi aşezate pe masa de toaletă.

Ea trase adânc aer în piept şi alunecă din pat. În timp ce făcea duş, încercă să-şi analizeze sentimentele. Erau foarte confuze. Nu putea să ignore că niciodată nu se simţise mai răsfăţată ca noaptea trecută. Amintirea îi făcu pielea să se încălzească. Justin îi dăruise ceva rar, ceva preţios. Dar, în ciuda frumuseţii a ceea ce trăise, ea nu era sigură că se schimbase ceva pentru ea.

Îşi întoarse faţa către picăturile reci ale duşului şi-l lăsă să curgă peste ea. Să îndrăznească să spere că această flacără de dorinţă dintre ea şi Justin putea fi reală? Putea să dureze? Sau o să eşueze în timp, lăsându-i cu nimic

altceva decât cu amintirile a ceea ce fusese. El îi spusese că nu existau garanţii. Bineînţeles că avea dreptate. Dar tocmai de aceea nu era mai înţelept să ia o decizie bazată pe alteva decât pe emoţii nestatornice? Se gândi la Geoffrey. Viaţa cu el ar fi fost plină de încredere. Solidă. Se îndoia că ar fi avut multe surprize cu el. Cu Justin îi era teamă că ar fi existat prea multe. Ea închise apa, întrebându-se de ce permisese ca lucrurile să se complice. Cu o săptămână în urmă, ştia înspre ce mergea şi cum a plănuit să ajungă acolo. De ce permisese unui străin cu ochi albaştri şi captivanţi, care iubea copiii şi câinii, să-i întoarcă lumea cu susul în jos?

În acel moment, Ashley îşi înfruntă cea mai mare teamă. Era la numai o bătaie de inimă de a se îndrăgosti până peste cap de Justin Holmes. Gândul o copleşi, în timp ce intensitatea sentimentelor ei pentru el o îngrozi. N-avea idee care-i va fi următorul pas.

*
* *

Justin vorbea la telefon când Ashley ieşi din dormitor. Ochii lor se întâlniră fugar, privindu-se pentru un moment, înainte ca el să se întoarcă, concentrat asupra conversaţiei. Ea îşi lăsă teancul de haine pe un scaun şi intră în bucătărie să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Luând cafeaua aburindă cu sine, ieşi afară, în dimineaţa proaspătă. Dudley stătea pe treapta cea mai de sus a intrării, dând din coadă în semn de salut. Ashley îl atinse uşor şi prietenos în timp ce se aşeza lângă el.

Ea se bucură de singurătatea însorită pentru câteva clipe, înainte ca Justin să iasă pe verandă. El nu i se alătură pe scară, chiar dacă era spaţiu destul, ci se rezemă de balustradă.

Ashley se simți incredibil de nervoasă, ceea ce i se păru ridicol luând în considerare ceea ce avusese loc între ei. Dar nu se putea abține.

– Bună dimineața.

Vocea lui hotărâtă și liniștită îi întrerupse gândurile haotice.

Ea îi răspunse la salut, dar nu se întoarse către el. Îl simți schimbându-și poziția și mișcându-se. Apoi el se ghemui lângă ea, prinzându-i cu degetele bărbia și ridicându-i-o. Cu cealaltă mână îi luă ceașca de cafea și o puse deoparte. Privirea ei zbură în sus s-o întâlnească pe a lui și căldura din ochii aceia incredibili trecu prin ea. El zâmbi în timp ce se aplecă înainte și o sărută. Își întinse mâna înspre el, iar degetele ei se înfipseră în antebrațul lui. De aceea ei nu-i mai păsă cât de repede se învârtea lumea cu ea, atâta timp cât el controla viteza.

Justin îi simți abandonul și propriul lui autocontrol aproape că explodă. Se juca cu focul, era conștient de acest fapt, dar își adânci sărutul. Trăise treizeci și cinci de ani, se îndrăgostise de câteva ori, dar nici măcar nu se apropiase de ceea ce simțea pentru Ashley. Întreaga forță a sentimentelor lui îl izbise în apropierea zorilor, când se trezise cu corpul ei cald încolăcindu-l pe al lui. Acolo, prima geană de lumină a noii zile, făcuse ultimul pas de retragere. Un potop de emoții îi inundase simțurile. Dorința acută și imperioasă, îi arăta drumul și îi trebuise fiecare fărâmă din puterea voinței pe care o avea să-și înfrângă nevoia de a se pierde în ea. S-o lase singură în patul lui fusese cel mai dur test de autodisciplină căruia îi supraviețuise.

– Ai un fel unic de a spune „bună dimineața" murmură ea, iar mâinile ei se mișcau ușor, în sus și în jos, pe spatele lui.

– O, dar pot s-o fac mult mai bine. Dacă rămâi destul de mult prin preajmă, o să-ți arăt.

El văzu cum plăcerea leneșă îi încălzi ochii. Dar știu în același moment că realitatea își croia drum printre gândurile ei. Pas cu pas, căldura scăzu până se risipi cu totul. Brațele ei căzură de pe talia ei și ea se așeză. O lăsă să plece fără un cuvânt și se ridică în picioare. Într-o clipită el știu că ea n-o să rămână mai mult decât își programase inițial. În ciuda a ceea ce-o făcea el să simtă, în pofida fiecărui indiciu al posibilei evoluții a relației lor, ea nu o să-și schimbe viața planificată cu grijă.

Cel puțin, acum știa. Conștientizarea nu-i alina durerea dar își putea face favoarea de a înfrunta adevărul cu capul pe umeri.

Cum ea se refugiase în celălalt capăt al verandei, el se sprijini de balustradă și-și încrucișă gleznele. Adoptă poza obișnuită, sperând să-și potolească nervii.

– Tocmai am avut o conversație telefonică pe care cred c-o vei găsi interesantă, spuse el.

Ea șovăi oarecum înainte de a se întoarce.

– Cu cine?

– Reprezentantul unei companii numită „Still Waters". Ei produc o linie de unelte de pescuit, inclusiv nada pe care o foloseai când ai prins bibanul-record. În ultimii cinci ani au oferit un premiu în bani persoanei care-l va prinde, dacă persoana respectivă folosea una din nadele lor. El zâmbi. Domnul cu care am vorbit ar vrea să vină la începutul săptămânii să-ți verifice prada.

Ea clătină din cap și privi spre curtea toropită de soare.

– Trebuie să mă întorc la muncă, Justin.

– Nu vrei să știi cât valorează acea drăguță nadă albastră?

Ea ridică din umeri.

– Așa cred. Cât?

– Ce zici de două sute de mii de dolari?

Gura ei se deschise, dar nu putu să vorbească. Se holba la el, vizibil buimăcită. El râse încet.

– În Vegas s-ar spune că ai luat potul cel mare.

– Dumnezeule! Probabil că ai înțeles greșit.

– Nu. Am văzut cu ochii mei anunțurile în câteva reviste pentru pescari. Am sunat ieri să mă asigur că știu de prinderea acestui pește. Sunt nerăbdători să te întâlnească.

Ea clătină din cap încă o dată, în timp ce-și întinse o mână să apuce balustrada și să se potolească.

– Nu pot să iau banii aceia, Justin. Tu îi meriți. A fost nada ta.

– Tu ai prins peștele. Am mai discutat o dată chestia asta.

– Dar nu-i cinstit față de tine. N-o să-i iau.

– Nu vreau banii tăi, Ashley. Dă-i încolo, dacă vrei. Dar nu încerca să mi-i dai mie!

Ea se întoarse brusc și străbătu toată lățimea verandei.

– Ce fel de companie ar face o asemenea ofertă? Vreau să spun... atât de mulți bani pentru un pește? Are vreun sens?

– Ești singura persoană pe care o cunsoc care s-ar plânge de un chilipir de două sute de mii de dolari.

– Toată această chestie e așa stupidă! Nu prea pot să pricep!

El se îndreptă și-și strecură mâinile în buzunarele blugilor.

– Ei bine, lasă-mă să-ți dau un sfat prietenesc. Nu lăsa pe nimeni să te audă cum te plângi de bani. Poți să-i depui la bancă, poți să-i arunci asociației de caritate preferate,

sau poți să-ți cumperi un depozit plin de alune glazurate. Amintește-ți, doar, că nimeni n-o să aibă prea multă înțelegere pentru ceea ce tu percepi ca fiind o problemă.

Ea își dădu o șuviță de păr după ureche și respiră adânc.

– Înțeleg ce vrei să spui.

O lumină bruscă, răutăcioasă, îi apăru în ochi, urmată de un surâs.

– Cel puțin, o să mă lași să-ți ofer, cândva, o cină costisitoare?

– S-ar putea.

El fu uluit că nici măcar nu avea voce pentru a-i răspunde. Din cauza unei singure priviri jucăușe, el se simțea ca și când cineva îi lovise plexul solar cu un pumn bine țintit. Se întreba dacă ea avea idee cât de puternic îi era farmecul. Apoi se întrebă cum o să-i poată face față.

– O să te oblig să vii, promise ea.

El se întoarse, simțind nevoia să facă ceva împotriva tentației de a o trage în brațele lui și de a o duce înăuntru, care devenea mai puternică decât voința lui. Se aplecă și-i ridică ceașca de cafea.

– Am câteva comisioane de făcut azi, spuse el. Ai vrea să mă însoțești?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

– Mai bine nu, spuse ea mergând către scară. Trebuie să termin de împachetat, dacă o să ne petrecem ziua de mâine la Jessi.

– Atunci, bănuiesc că o să te văd mai târziu.

– Da, așa cred. Ea-și înălță o clipă privirea către el, înainte să iasă în grabă.

Justin dădu drumul aerului pe care-l ținuse în plămâni. Fu învăluit de o dezamăgire care amenința să-l depășească. Văzuse nehotărârea din ochii ei și sperase...

Brusc înjură şi duse ceaşca în casă. Ea o să se întoarcă în locul căruia îi aparţine. El era un risc mai mare decât ar fi vrut să-şi asume. Decizia ei nu sosise ca o surpriză. Adevărata surpriză era să descopere cât de însingurată va fi viaţa lui fără ea.

*
* *

Ashley stătea după uşa din faţă a casei familiei Miles, fără ca prezenţa ei să fie sesizată de grupul aflat pe peluză. Cineva pusese în scenă un meci de fotbal şi jocul era în toi. Bineînţeles, Justin era în mijloc. Se părea că echipa lui era formată numai din puşti sub doisprezece ani. La un moment dat, Ashley numărase cel puţin cincisprezece membri ai echipei.

Pe de altă parte, echipa lui Cal consta în patru adulţi şi o mână de adolescenţi. Se întrevedea o competiţie interesantă.

Voci şi râsete pluteau în aer. Cel mai zgomotos râs era al lui Justin. Părea să fie cel mai relaxat când se afla în compania copiilor. Ea se întrebă dacă el încerca să recâştige o parte a copilăriei ce i se refuzase. Dacă era aşa, părea să reuşească.

O mână îi atinse umărul şi Ashley o privi pe Jessi alăturându-i-se.

– Se pare că Justin are echipa câştigătoare, remarcă Jessi. Micuţii aceia sunt vicleni.

Ashley râse uşor.

– Aşa e şi Justin. E şi Angie acolo?

Privirea lui Jessi trecu peste toată zona de joc.

– Au decis că ea nu e destul de mare să intre în luptă. Justin şi Cal au păcălit-o, în ideea că este conducătorul galeriei.

Ashley arătă de-a curmezişul curţii.

– O vezi acolo, cu mătuşa Lila?

– Bine. Atunci e în siguranţă.

– Niciodată n-am văzut un loc plin de atâta iubire şi de voie bună, spuse Ashley.

– Ne specializăm în asta. Îmi pare bine că ai venit, Ashley.

Cele două femei schimbară un zâmbet.

– O să-mi lipsească asta, recunoscu Ashley.

– N-a spus nimeni că nu te poţi întoarce. Eşti binevenită oricând. Deja ţi-am spus asta.

– Ştiu. Ashley se întoarse să privească din nou dincolo de uşă. Am doar sentimentul ciudat că o dată ce o să plec, s-ar putea să nu fiu în stare să mă întorc.

Ea simţi privirea curioasă a lui Jessi, dar nu se întoarse să i-o întâlnească. Nu ştia cum să explice ceea ce tocmai spusese. Ceva continua să nu-i dea pace. Windsong era prea departe de viaţa pe care-o trăia ea în Knoxville. Şi o dată ajunsă înapoi la acea viaţă, săptămâna aceasta s-ar fi spulberat ca fumul pe aripile unui vânt uşor, până când ar fi devenit nimic mai mult decât o amintire plăcută.

Ea simţi o durere acută din cauza emoţiei, dorindu-şi dintr-o dată, mai mult decât orice, să aibă puterea de a îngheţa timpul în chiar acest moment, astfel încât clipa să nu treacă.

– Jess! o strigă deodată Cal din capul scării.

– Sunt aici!

– Ashley e cu tine?

– Da.

Ashley merse la capătul scărilor şi privi în sus.

– E cineva aici care a venit să te vadă, spuse el. Spune că se numeşte Anderson.

Ea se simți zguduită de uimire la anunțul lui Cal. Ce naiba făcea Geoffrey aici? Cum o găsise?

Cal păși înapoi în timp ce ea urca în fugă treptele.

– Este afară, în față.

Ashely dădu afirmativ din cap și merse către ușa din față, oprindu-se acolo să tragă cu ochiul afară. Geoffrey stătea acolo, în curte, vorbind cu Justin. Era îmbrăcat, întâmplător, într-o cămașă sport gri și pantaloni albaștri de stofă. Ochelarii întunecați îi umbreau ochii și soarele se reflecta în părul lui blond, aranjat cu grijă.

Ea șovăi, simțindu-se năpădită de un torent de emoții confuze. Acesta era bărbatul cu care plănuia să-și petreacă tot restul vieții. De ce vederea lui nu-i stârnea mai multă tulburare?

Deschizând ușa, ea ieși pe terasă. Privirea lui Justin zbură imediat către ea, captivându-i ochii. Ea nu putu să descifreze ce îi destăinuiau adâncurile albastre, dar se simți ca și cum sufletul ei fusese deja ars de un fier înroșit.

– Ashley, iubito! o strigă Geoffrey obligând-o să-și concentreze atenția asupra lui. El porni spre ea, scoțându-și ochelarii de soare și strecurându-i în buzunarul cămășii.

Ea coborî treptele să-l întâmpine.

– Ce surpriză! Ce faci aici?

Mâinile lui îi cuprinseră talia cu un gest posesiv.

– Glumești? O dată ce am auzit știrile, am știut că trebuie să vin.

Vocea lui coborî.

– Trebuie să fii atentă acum. Oamenii vor încerca să profite de pe urma ta.

Ashley se încruntă.

– Nu cred că înțeleg.

– O să-ți explic mai târziu.

El îi aruncă un zâmbet indulgent în timp ce o trase mai aproape.

– Vino încoace și lasă-mă să-ți spun cât de dor mi-a fost de tine!

El se aplecă și-și lipi buzele de ale ei. Ea nu îl respinse și nici nu-i răspunse, dar abia îl acceptă. Nu simțise niciodată o flacără de emoție când Geoffrey o săruta, ci numai o mulțumire caldă. Acum – bizar – nu simți absolut nimic. Dacă Geoffrey observase vreo schimbare, n-o arătă. Se îndepărtă de ea și îi căuta mâna. Ușurel, el începu s-o conducă departe de mulțimea zgomotoasă.

Ashley îl urmă, conștientă că la fiecare pas erau priviți. Știa că dacă s-ar fi întors, ar fi găsit privirea lui Justin fixată asupra ei.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– O, n-a fost greu. Oamenii de la Starlight Marina mi-au spus că o să te găsesc pe-aici.

O privi pe furiș, amuzat.

– Ce faci aici, Ashley?

– Am vrut să învăț să pescuiesc. Așa că am angajat pe cineva să mă învețe.

El ridică din sprânceană.

– De unde această dorință arzătoare de a pescui?

– Credeam că e un lucru pe care să-l putem face împreună. Voiam să-ți fac o surpriză.

El râse scurt și-i strânse mâna.

– Dacă învățai să joci golf, ar fi mers la fel de bine și ar fi fost mult mai ușor.

Ashley se opri la umbra unui arțar și se încruntă la el.

– Dar credeam că-ți place pescuitul.

El dădu din umeri, cu indiferență.

– Sigur, uneori. Dar nu într-o baltă ca Dale Hollow. Oceanul este singurul loc bun să pescuiești. Acolo prinzi într-adevăr pești mari.

Ea își aminti atunci că tatăl ei o întrebase ce fel de pescuit dorea să învețe. Ea presupusese că lui Geoffrey îi plăcea în apă dulce. Evident, se înșelase.

– Hei, scumpo, e-n regulă!

Zâmbind îi înhăță bărbia.

– Nu-ți face griji. Se pare că mica ta escapadă ne-a adus lovitura norocoasă. Dacă ne punem pe treabă, am putea fi capabili să facem ceva bani.

– Mda, aprobă ea cu greu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună de cei două sute de mii de dolari, hotărându-se apoi să aștepte.

– Cred că putem.

El se apropie mai mult.

– Ți-am spus vreodată cât de mult te iubesc?

Ea clătină din cap, simțindu-se un pic năucită. Nu-i spusese niciodată, înainte, acele cuvinte. Dar ea știuse că o va iubi. Dorise ca el să descopere ceea ce ea deja hotărâse în sinea ei. Acum el îi spunea ei ceea ce voia să audă și tot ceea ce putea să facă era să se holbeze la el, într-un mod stupid.

– Ei bine, da. Săptămâna trecută mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine. Chiar mi-a fost dor de tine, scumpo!

El se opri în așteptare.

– Și mie... și mie mi-a fost dor de tine. Chiar când se bâlbâi, nu era absolut sigură că spunea adevărul. O scânteie subită de mânie o străpunse. La naiba cu Justin! O zăpăcise într-atât încât nu putea gândi clar. Geoffrey era aici, oferindu-i ceea ce știa că dorea și ea nici măcar nu putea să-i răspundă ca lumea.

Geoffrey zâmbi din nou.

– Am ceva pentru tine.

Căutându-se în buzunar, el scoase o cutiuță pentru bijuterii, îmbrăcată în catifea, și i-o înmână.

Mâna lui Ashley tremură atunci când luă micul cadou.

Se uita în jos la ea cu o privire fixă, zguduită de implicații. Era prea mult într-un timp prea scurt. Nu. Negă mintea ei cu putere. Era ceea ce dorea, de ce avea nevoie.

– Voiam să fi fost mai romantic, dar n-am mai putut aștepta, spuse Geoffrey. Continuă! Deschide-o!

Cu degetul mare ea împinse capacul în sus. Un diamant solitar, perfect tăiat, licări în lumina soarelui.

– O, Geoffrey, oftă ea izbită de frumusețea inelului. Era perfect; exact ceea ce probabil și-ar fi ales și ea. Încă o dovadă a cât de potriviți erau ea și Geoffrey.

– Vreau să fii soția mea, Ashley.

Cât îi plăcea că spunea ce voia în loc s-o ceară în modul tradițional. Unul din lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el era modul său direct de a aborda lucrurile. Ar fi fost puține suprize în viața lor. Dar asta era ce-și dorea ea. Nu-i așa?

El luă inelul de pe patul lui din satin și ridică mâna ei stângă să-i pună inelul pe deget. Se potrivea perfect.

Ashley se uita fix la superbul diamant de la mâna ei. Numai cu o săptămână în urmă, ea anticipase acest moment. Totul mersese exact așa cum plănuise ea. Ar fi trebuit să fie înfiorată. Avea tot ce-și dorea.

– Iubito?

Ea privi în sus, în ochii buimăciți ai lui Geoffrey.

– Nu-ți place?

– E superb, îl asigură ea. Sunt doar surprinsă, asta-i tot.

– Plăcut, presupun.

El își înclină capul într-o parte și zâmbi.

– Cel puțin, primesc un sărut?

– Desigur.

Ea se duse în brațele lui, înălțându-și mâna spre ceafa lui. Dorea din tot sufletul ca acest sărut să răscolească ceva înlăuntrul ei. Voia să-l simtă până în degetele picioarelor. Dar abia simți o licărire de căldură când el se trase înapoi.

– Hai să plecăm de aici, spuse el apucând-o de mână. Putem să luăm lucrurile tale și s-o pornim înapoi spre Knoxville diseară.

Ashley rămase în spate.

– Nu pot să plec, pur și simplu, Geoffrey. Vreau să-mi iau la revedere de la câteva persoane.

În ochii lui se insinuă enervarea.

– De ce? Nu cunoști, de fapt, pe nici unul dintre ei. În câteva zile, o să-i uiți.

Din nefericire, ea se temea că era exact ceea ce s-ar fi întâmplat. Gândul o întristă. Nu voia să uite pe nici unul dintre oamenii pe care îi cunoscuse aici, la ferma familiei Miles.

– Tu du-te la mașină, spuse ea. Stau doar câteva minute.

– O.K., aprobă el șovăitor. Dar nu sta prea mult. Vreau să ajung acasă înainte de a se întuneca.

– O să mă grăbesc.

Ea se întoarse și o porni înapoi spre casă. Jocul de fotbal se terminase. Oamenii se mișcau în cerc, ca de obicei, umplând aerul cu voci și râsete. Fu ușurată când văzu că Justin nu făcea parte din mulțime. Nu voia să dea ochii cu el până n-ar fi reușit să le spună lui Cal și Jessi la revedere.

Ea urcă treptele terasei din față, închipuindu-și că o s-o găsească pe Jessi înăuntru, probabil ducând-o la culcare pe

Angie. Deschizând ușa, ea intră în sufragerie și ajunse față în față cu Justin.

Se opri, captivată de intensitatea privirii lui. Atitudinea lui nesigură contrazicea tensiunea care radia din el. Ca și cum ar fi fost ceva fizic, ea putu simți un real pericol strecurându-se din ființa lui și încolăcind-o.

– Jessi e aici? întrebă ea, cu o voce aproape șoptită.

– Curăță dușumeaua bucătăriei. Angie a vărsat un pahar cu suc de fructe.

– Voiam să-i spun la revedere.

Forțându-se să se clintească, ea dădu să treacă pe lângă el.

Degetele lui se încleștară în jurul brațului ei ridicat ca o capcană de oțel. Speriată, își ridică privirea înspre niște ochi scânteind de o emoție tulburătoare, pe care n-o înțelegea. Ea realiză faptul că el n-o să ușureze situația nici unuia dintre ei.

Își umezi buzele cu nervozitate.

– Mă întorc cu Geoffrey.

– Chiar așa?

Sub tonul catifelat, ea simți în vocea lui provocarea nerostită. Știa că trebuie să rămână calmă pentru a supraviețui acestei confruntări și pentru a pleca întreagă.

– Te rog, lasă-mi brațul, spuse ea fără ezitare.

– Ai de gând să te spovedești și să-i spui de noaptea noastră... împreună?

– Noi n-am... De fapt, nu s-a întâmplat nimic.

– Chiar așa?

Replica lui sardonică o făcu să roșească. Înainte însă ca ea să poată formula un răspuns, el se apropie, aducând cu sine parfumul lui unic. În ciuda a tot și a toate, Ashley conștientiză că simțurile ei reacționau. Îi trebui toată puterea voinței sale ca să nu-și întindă mâinile către el sau

să nu-şi întoarcă spre el capul ca buzele lui să le poată întâlni pe ale ei.

Răsuflarea lui caldă îi înfioră părul de pe tâmplă când el murmură:

– S-au întâmplat o mulţime de lucruri în noaptea aceea, Ashley. Dacă negi, asta n-o să schimbe adevărul. Te-am întors pe dos fără să-mi desfac, măcar, fermoarul de la pantaloni.

Ea înghiţi în sec şi-şi închise ochii.

– Lasă-mă să trec! spuse ea, urându-se că vocea ei suna atât de disperat.

– Tu fugi şi noi doi o ştim. Tu nu-l iubeşti şi o ştim amândoi.

Cât de inteligent şi de infatuat suna! Ea simţi furia copleşind-o. Ochii ei se deschiseră şi ea îşi smuci braţul. El încă îl ţinea strâns, înfuriind-o şi mai mult.

– Nu pricepi, Justin? Pentru mine nu contează ce crezi. Tu nu contezi pentru mine. Săptămâna aceasta a fost doar un ocol, o abatere de la un scop. În ansamblu, nu înseamnă nimic.

– Aşadar, ţi-ai făcut şi tu puţin de cap şi acum o să te întorci la existenţa ta sigură şi plictisitoare.

Degetele lui se încordară aducând-o mai aproape.

Într-o încercare zadarnică de a-l împinge, mâinile ajunseră să i se lipească de piept.

– Să ne asigurăm că am meritat banii, spuse el şi gura lui îi acoperi buzele.

CAPITOLUL VIII

Ashley încremeni, înspăimântată de emoţia care-l cuprinsese şi ameninţa s-o ajungă şi pe ea. Mintea ei spunea să lupte. Dar, în cele din urmă, chiar propriul ei trup fu cel care o trădă când sărutul lui Justin se îmblânzi. El slăbi strânsoarea braţelor şi îşi schimbă poziţia gurii, adâncindu-şi sărutul. Mâinile lui se ridicară cu tandreţe să-i cuprindă faţa.

Simţurile ei răspunseseră, instantaneu, la mângâierea lui delicată. Chiar dacă ştia că orbecăia pe un teren minat, ea îşi înfipse degetele în cămaşa lui şi se lipi de el. Un val atotputernic de căldură îi aduse cu el o sete de nepotolit de acest bărbat unic. Nu putea să găsească o explicaţie rezonabilă pentru asta şi în acest moment nu se putea gândi măcar de ce ar fi trebuit să conteze.

Autocontrolul de care se agăţase cu atâta tenacitate se împrăştia în fragmente minuscule. Singurul punct asupra căruia se putea concentra era Justin şi plăcerea pe care i-o dăruia.

Mâinile lui îi atinseră în treacăt spatele coborând înspre talie. Mişcându-se încetişor, el o aduse mai aproape până când trupurile lor se lipiră complet. Ea îi apucă umerii, în vreme ce el îi sorbea cu nesaţ fiinţa.

Pasiunea izbucni, scoţând flăcări ale dorinţei care dansau în jurul lor, între ei şi prin ei.

Gura lui o eliberă pe a ei pentru a lăsa o urmă ușoară și umedă în drum spre urechea ei. Ea-și înclină capul într-o parte, savurând frisoanele delicioase care-i înfiorau pielea. Mâinile lui le prinseră pe ale ei și degetul lui mare mângâie noul diamant de pe degetul ei.

El o apucă ușor cu dinții de lobul urechii înainte de a spune:

– Să mă ofer să-ți educ logodnicul despre ceea ce te face să-ți pierzi capul, Ashley? Pun pariu că am mai multă experiență.

Cuvintele lui dureroase se înregistrară cu claritate în creierul ei încețoșat, explodând. Când el îi dădu drumul și păși înapoi, ea stătea singură, cu trupul tremurând de dorință neîmplinită și cu mintea plină de remușcare și rușine. Lacrimile îi înțepau ochii când își ridică privirea spre ai lui.

El stătea cu brațele încrucișate la piept, cu sentimentele camuflate cu grijă, acum, de expresia indiferentă de pe fața lui.

Mândria o îndemnă să se îndepărteze de el, ținându-și capul sus. Ea trase adânc aer în piept, încercând să ușureze apăsarea pe care o simțea în piept.

– O să fiu prima care recunosc că există o atracție fizică între noi. Dar ceea ce simt pentru Geoffrey e mai puternic și mai profund decât orice ai avea tu de oferit. Sunt sigură că n-o să aibă probleme în a-ți depăși nivelul cunoștințelor în domeniu.

Un zâmbet rece ridică unul din colțurile gurii lui.

– Tu stai aici, cu inelul lui pe deget și totuși eu sunt cel căruia îi răspundeai acum câteva secunde. Aș fi putut să te am chiar aici, pe sofaua lui Jessi, și n-ai fi făcut nici cel mai mic gest de împotrivire. Cum explici asta, Ashley?

El făcea totul să sune atât de urât, o făcea să pară atât de lipsită de caracter.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea cu amărăciune. Continui să cauți nod în papură planurilor mele, dar ce-mi oferi tu nu e de-ajuns. Această atracție fizică dintre noi nu e suficientă pentru mine, Justin.

– De ce nu-ți asumi un risc fără să calculezi? De ce nu rămâi să vezi ce e în joc aici?

Ea îl privi fix. Putea el să aștepte, într-adevăr, să-și dea peste cap întreaga viață, bazându-se pe nimic altceva decât pe libidoul ei exagerat? Dumnezeule, îl cunoștea de mai puțin de două spătămâni și majoritatea timpului și-o petrecuse într-o stare de confuzie. Cum putea să spere că ea o să riște atât?

– Nu pot.

– Ai încredere în mine.

– Nu pot, spuse ea din nou, implorându-l în tăcere să înțeleagă. Ea observă cum ochii lui își schimbară expresia și masca indiferenței îi acoperi din nou trăsăturile.

– Vrei să spui că nu vrei. E o mare diferență între a nu putea și a nu vrea, Ashley. Nu te pot face să rămâi. Nu-ți pot face promisiuni frumoase și nu-ți pot da garanții. Tu nu vrei să fii cinstită cu tine și nu vrei să dai relației noastre o șansă.

El o studie timp de o clipă lungă, ascunzându-și cu grijă emoțiile.

– Și n-o să vin după tine dacă pleci în felul ăsta.

Ea clătină din cap.

– Nu pot.

Adevărul durea. Durerea porovocată de cuvintele lui îi apăsa pieptul, amenințând s-o sufoce. Emoția crudă o sfâșie din toate părțile și ea știa că nu mai rămăsese nimic

de spus. Continuarea acestei bătălii nu i-ar fi garantat decât o înfrângere jenantă.

Ea se întoarse şi merse către uşă. Oprindu-se acolo, îl privi peste umăr.

– Vrei să le mulţumeşti, te rog, lui Jessi şi lui Cal pentru tot, şi să-i transmiţi lui Jessi că o să iau legătura cu ea pentru bibelouri?

Lui nu i se mişcă nici un muşchi.

– Sigur.

Ticăitul ceasului marca trecerea timpului, în vreme ce privirile lor se împletiseră, susţinându-se una pe cealaltă. Expresia lui nu lăsa să se vadă nici măcar o licărire de regret.

Ceva tresări în ea. Din anumite motive, ea avea nevoie să-l facă să înţeleagă.

– Justin...

– Pleacă odată!

Cele două cuvinte avură impactul unei lovituri fizice. Întorcându-se, ea se zori înspre uşă. Cu capul plecat, alergă spre maşina lui Geoffrey, sperând la fiecare pas ca el să nu fi observat cât de supărată era.

Când Geoffrey ieşi pe şosea, Ashley nu se putu abţine să nu privească în urmă, pentru ultima dată, spre întinsa casă de fermă. Ea îl văzu pe Justin stând pe terasă, urmărind-o cum pleacă. Imaginea lui se estompă în dosul unei perdele de lacrimi înainte de a dispărea complet.

*
* *

Justin continua să privească fix în punctul de unde maşina lui Anderson dispăruse după o cotitură a drumului. Oamenii se strânseră în jurul lui şi totuşi se simţea complet

singur. Tot ceea ce înregistra mintea lui era că Ashley plecase şi că o alungase cu cuvinte urâte şi cu acuzaţii. Nu înţelegea de ce făcuse asta. Credea că se va împăca cu gândul că ea nu va rămâne. Dar ceva îl rupsese în două când o văzuse în maşină. Dorise s-o rănească şi reuşise. Se întreba, vag, dacă lipsa completă a oricărei emoţii în acel moment era normală în împrejurările date.

El simţi un braţ înconjurându-i talia şi o privi pe Jessi alăturându-i-se. Îi adresă un zâmbet prudent.

– Presupun că ai auzit mare parte din acel „distins" schimb de replici? întrebă el jalnic.

– Un pic. Îmi pare rău, Justin.

– Pentru ce? Că s-a petrecut în casa ta?

– Nu. Îmi pare rău că suferi.

El dori s-o nege, dar ştia că ar fi mincit. Bănuia că atunci când va ieşi din această amorţire, el va suferi cu mult mai mult. Pentru Jessi reuşi, însă, să zâmbească încordat.

– Am mai suferit. O să supravieţuiesc.

Jessi se îndepărtă de el şi se sprijini cu şoldul de balustradă.

– Dacă ajută cu ceva, să ştii că ai o mulţime de prieteni aici.

– Ştiu.

– Hei, spuse Cal, urcând treptele de la intrare. Să înţeleg că Ashley pleacă cu tipul ăla, cu Anderson?

Justin dădu afirmativ din cap.

– A spus să vă transmit mulţumiri.

Cal se încruntă.

– S-a urcat aşa, şi a plecat cu tipul?

– Aşa se pare.

Într-un efort de a-l opri pe Cal să pună alte întrebări, Justin privi la Jessi şi spuse:

– A zis şi că o să ţină legătura cu tine, în privinţa bibelourilor.

– S-a oferit să mă lase să-mi aranjez o expoziţie în magazinul ei, a seriei „Family Folks". Jessi nu se putu abţine să nu-şi arate emoţia, mutându-şi privirea de la Justin spre soţul ei.

– Grozav, spuse Justin, împărtăşindu-i fericirea.

– Da, sunt destul de emoţionată.

– Asta ar putea să-ţi deschidă câteva uşi, scumpo, spuse Cal.

– Cine ştie? Poate că „Family Folks" o să ne facă bogaţi.

Jessi râse în timp ce el o îmbrăţişa strâns.

Justin privi fericitul cuplu şi simţi cum prima împunsătură de regret îi răscoleşte sufletul. Da, mai suferise şi supravieţuise. Dar, de data asta „supravieţuirea" părea un pic mai mult decât o pierdere de vreme.

*
* *

Ashley nu era sigură în ce moment pierduse controlul asupra vieţii sale. Poate că fusese clipa în care peştele gigantic îi prinsese nada şi când ea prinsese cârligul. Adânc, în sufletul ei ea bănuia că fusese momentul în care îi întorsese spatele lui Justin şi îl scosese din viaţa ei.

Trecuseră numai trei săptămâni de când plecase din Windsong şi se întorsese la Knoxville cu Geoffrey. N-avea idee cât de multe se puteau schimba într-o perioadă de timp atât de scurtă. Abia îşi recunoştea propriul mod de viaţă.

– Eu tot nu pricep de ce eşti aşa supărată, spuse Geoffrey în timp ce prepară o băutură şi o aduse pe

balcon, unde Ashley stătea la o măsuţă. Liz Stratton e o ticăloasă de prima-mână şi toată lumea o ştie. De ce n-ai lăsat-o să plece?

– Pentru că a fost greşeala mea şi ea este un client bun. Îi datoram, cel puţin, să încerc să îndrept lucrurile. De o oră şi jumătate, Ashley încerca să-l facă pe Geoffrey să înţeleagă de ce îi vânduse vazele doamnei Stratton la un preţ mai mic. Uitându-se acum la faţa lui ea văzu că el, încă, nu-i urmărea logica. I se părea că ea şi Geoffrey nu mai căzuseră de acord asupra multor lucruri, în ultima vreme.

Cu o ridicare a umerilor, el se aşeză faţă în faţă cu ea.

– Tu pierzi bani la afacerea asta.

– Dar am speranţa că nu pierd afacerea cu ea şi cu cine ştie cine altcineva pe care ea l-ar putea influenţa.

– Ce-o să mai conteze? În două săptămâni n-o să mai ai nevoie nici măcar să intri în magazin. De ce nu-l vinzi şi nu te scuteşti de bătăile de cap de a trata cu toţi oamenii aceia pretenţioşi?

– Ce tot vorbeşti? întrebă ea. De ce-aş vrea să-mi vând magazinul?

– De ce să-l păstrezi? După ce-o să ridici banii de la „Still Waters" n-o să mai fie nevoie să munceşti. De ce te legi de ceva care îţi provoacă mai multă bătaie de cap decât merită?

Sprâncenele ei se arcuiră sub şocul mirării.

– Şi ce te-aştepţi să fac cu timpul?

– Putem călători.

– Să călătorim? Ashley îşi simţi mânia cum începe să fiarbă. Ceea ce-i mai lipsea după o zi ca cea de astăzi era ca Geoffrey să-i rearanjeze total toată viaţa, fără ştirea ei.

– Ai cumva o destinaţie în minte?

El se aplecă înainte, cu ochii strălucind în fața viziunii.

– Oriunde vrem, iubito. Putem vedea lumea.

– Și cu serviciul ce faci?

– Ce-i cu el? Pot să demisionez oricând.

El surâse larg și-i luă mâna.

– Știi, tocmai mi-a venit o idee fantastică. Hai să ne căsătorim cât o să fim la New York.

Iritarea ei spori. În ultima vreme, Geoffrey era plin de idei grozave și planuri extravagante. Cheltuia cu rapiditate banii pe care ea nici măcar nu-i avea.

– Vreau să mă mărit aici, în biserică, știi asta, îi reaminti ea cu rigiditate.

– Dar gândește-te numai! Ne-am putea căsători la New York și apoi am zbura către Paris, pentru luna noastră de miere. Cum și-ar putea dori o femeie mai mult romantism?

Ashley își eliberă mâna și se ridică în picioare.

– Nu, Geoffrey. Nu vreau să merg la Paris.

– Sunt banii tăi, așa că trebuie să facem totul cum vrei tu. Așa merg lucrurile, Ashley!

El se ridică și-și trânti scaunul de masă.

Speriată de izbucnirea lui neașteptată, ea se uită fix la el, incapabilă să formuleze o replică.

– Nu mi-am dat seama niciodată cât de inflexibilă ești, continuă el. Nu știi cum să te relaxezi și să te distrezi. Tu trebuie să planifici totul, până în cel mai mic detaliu.

– Nu-i adevărat!

– Numește ultima dată...

În Windsong. Adevărul aproape că-i scăpase.

– Uite ce e, Geoffrey! spuse ea plictisită. Două sute de mii de dolari nu sunt destui bani ca noi să ne pensionăm și să trăim ca bogătașii trândavi. În plus, după ce-o să plătesc impozitele, nu vor mai fi nici măcar atâția. Dacă îi

investim cu înțelepciune, o să putem trăi confortabil și chiar să ne distrăm.

– Dumnezeule, tu te auzi? Ai avut vreodată în întreaga ta viață un gând care să nu fie practic, sau un moment de spontaneitate?

Imaginea lui Justin ducând-o în dormitorul lui explodă în mintea lui Ashley. Ea fusese spontană în acea noapte. De fapt, își dorise să lase deoparte toată prevederea și să fie iresponsabil de spontană. Justin fusese cel practic, sacrificându-și propriile nevoi pentru a o proteja.

– Nu pot trăi o viață rigidă, Ashley. Va trebui să slăbești bine chingile, sau căsnicia noastră n-o să meargă niciodată.

Ea se uită la el; îl privi cu adevărat, văzând și cum îl percepea ea și cum era în realitate. Nu-i plăcu ceea ce văzu.

– Nu mi-am dat seama că ești un spirit atât de liber, spuse ea înăbușit.

El ridică din umeri.

– Viața devine destul de plictisitoare dacă n-o mai schimbi din când în când...

El șovăi.

– Poate... Nu știu. Poate ar trebui să ne răzgândim în privința căsătoriei. Poate că nu ne cunoaștem unul pe celălalt atât de bine pe cât credeam.

Ea fu gata să râdă de ironia momentului.

– Cred că ai dreptate.

El făcu un pas înapoi, arătând stingherit.

– Eu... vorbim mâine.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Noapte bună, Geoffrey.

Fără nici un cuvânt, ea îl conduse și îl privi cum părăsește apartamentul. O dată ce ușa se închise în urma

lui, ea privi în jos, la inelul lui. Diamantul îşi pierduse toată strălucirea.

*
* *

Lui Ashley îi plăcea cabinetul de lucru al tatălui ei. În căldura pereţilor cu lambriuri de nuc şi al rafturilor cu cărţi de avocatură, ea îşi petrecuse cea mai mare parte a anilor copilăriei. Simţise nevoia să vină aici, în noaptea asta.

După discuţia ei deschisă cu Geoffrey, luase două aspirine pentru durerea de cap şi făcuse un duş fierbinte pentru că tensiunea o rodea. Somnul se ferise de ea până când, în cele din urmă, se îmbrăcase cu nişte blugi vechi şi cu un tricou şi se urcase în maşină să facă o plimbare. Cu treizeci de minute mai târziu, opri în parcarea tatălui ei. Era unsprezece şi jumătate când sună la soneria lui.

El o însoţi în cabinetul său de lucru şi închise televizorul pe care-l urmărea târziu, în noapte. Se aşezară pe sofaua veche de piele, aşa cum obişnuiau ei, şi el o ascultă cum se lansa într-o descriere a zilei pe care o avusese, mai puţin cearta cu Geoffrey.

Aşezându-se cu picioarele sub ea, îşi lăsă capul pe spate şi oftă:

– Toată afacerea asta cu peştele mă înnebuneşte, tată. Se pare că nu pot să ţin lucrurile sub control.

– Credeam că Geoffrey te ajută.

– El se interesează, în principal, de ofertele care or să ne aducă ceva bani. Astea sunt cele de care se ocupă. Dar problema mea cea mai mare este presa. Acum a transpirat şi informaţia că o să plec curând la New York. Şi un reporter de la un ziar de scandal a făcut legătura între Justin şi tatăl lui.

– O, Doamne! Asta o să dea naştere câtorva titluri.

– Nu glumesc.

Ea se opri înainte de a spune:

– De ce nu mi-ai povestit despre Justin?

Nick se încruntă.

– Ce-ar fi trebuit să-ţi povestesc?

– Că ai avut o mare influenţă asupra vieţii lui. Tu l-ai învăţat să pescuiască, nu-i aşa?

Nick zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

– Drumul meu şi al lui Justin s-au intersectat într-un moment când amândoi aveam nevoie de cineva care să ne asculte şi căruia să-i pese. Mama voastră îmi lipsea şi eram copleşit de responsabilitatea creşterii a două fetiţe. Pe de altă parte, Justin se răzvrătea împotriva stilului de viaţă pe care ştia că nu-l dorea, dar pe care îi era destinat să-l moştenească. Pe anumite planuri puteam să comunicăm şi să ne ajutăm unul pe celălalt. Simplu ca bună ziua. Când mi-ai spus că voiai ca cineva să te înveţe să pescuieşti, m-am gândit la el.

El o studie o clipă.

– Am greşit?

Ea scutură din cap.

– Nu ştiu. El mi-a dat lumea peste cap chiar înainte de a prinde peştele.

– Ei, Justin are un talent de a întoarce lucrurile pe dos. Tatăl lui poate să confirme.

Relaţia lor nu e bună? El nu voia să vorbească prea mult de asta.

Nick oftă:

– Ei bine, J.T. s-a înfuriat când Justin a fugit, dar nu cred că a fost şocat cu adevărat. Justin ştia de la o vârstă fragedă că nu era făcut pentru a prelua corporaţia. Ceea ce-l frustra pe J.T. cel mai mult era că Justin era un geniu înnăscut pentru a prelua „Holmes Enterprises". E foarte

inteligent şi are un simţ ascuţit al afacerilor. J.T. putea să se odihnească liniştit, transferându-i lui frâiele conducerii.

– De când el a plecat, J.T. l-a văzut pe Justin?

– Nu cred! Cred că amândoi sunt încăpăţânaţi şi că nici unul nu va face primul pas.

Nick dădu din umeri.

– Ceea ce e ciudat, e că ştiu că J.T. îl respectă pe Justin pentru poziţia pe care a luat-o. O dată ce şi-a revenit din şoc, el nu şi-a putut învinui fiul pentru ceea ce a făcut. La urma urmelor, J.T. a ţinut predici întotdeauna despre cât de important este să te realizezi singur. Justin chiar asta a făcut.

– Atunci de ce nu se văd unul cu celălalt, şi nu-şi ameliorează relaţia?

– Acum le e mai uşor probabil să lase neînţelegerea să-i ţină la distanţă. Ameliorarea relaţiilor poate fi foarte dureroasă.

Ashley privi într-o parte. Se gândea la ameliorarea relaţiei ei cu Justin. Ar fi lăsat-o să se întoarcă în viaţa lui, i-ar fi dat o altă şansă? Asta era ceea ce-şi dorea cu adevărat? Putea să aibă încredere în el, să-l iubească în felul în care avea el nevoie?

– N-o să mă mărit cu Geoffrey, se confesă ea.

Nick îi întinse mâna şi cu cealaltă o mângâie pe păr.

– Nu pot să spun că-mi pare rău, scumpo.

– Ştiu că nu-l placi.

– Cred doar că nu e omul potrivit pentru tine, Ashley.

– Ştii că n-am crezut niciodată în dragostea romantică?

El se încruntă.

– Nu cred că înţeleg.

– Toate lucrurile acelea romantice despre care auzi în cântecele de dragoste. N-am crezut niciodată în ele. N-am crezut niciodată că ele există cu adevărat.

– De ce?

– Pentru că n-am văzut niciodată vreo dovadă vie a lor. De fapt, principalul motiv pentru care doream să mă mărit cu Geoffrey era acela că eram convinsă că-i mai important să ai o relaţie de compatibilitate, bazată mai mult pe lucrurile pe care le ai în comun cu cineva, decât pe nişte emoţii trecătoare.

– Dar iubirea, dacă este adevărată, nu este o emoţie trecătoare, Ashley.

– Dar n-am înţeles asta niciodată. Justin mi-a povestit că după ce a stat cu tine în vara aceea, el s-a decis că nu voia să iubească niciodată pe cineva atât de mult cât ai iubit-o tu pe mama. A spus că nu voia să riste o asemenea durere. Apoi a zis că o dată ce a crescut, şi-a dat seama cât de deosebită era dragostea pe care tu şi mama aţi împărtăşit-o.

Mâna lui Nick coborî să-i cuprindă bărbia.

– Ashley, îmi pare aşa rău că nu m-am străduit mai mult să-ţi arăt cât a însemnat mama voastră pentru mine!

El şovăi, căutându-i ochii.

– Ea însemna tot ce e minunat pentru mine. Cea mai arzătoare dorinţă a mea este ca tu şi Sara să găsiţi iubiri la fel de minunate.

Ashley simţi cum lacrimile îi ardeau ochii şi clipi ca să le alunge.

– Cum este acel fel de a iubi, tată? şopti ea.

El îi luă mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei.

– Este un sentiment care îţi umple inima şi-ţi revendică mintea, răspunse el cu vocea răguşită. Ştii doar că numai acea persoană e singura de care vei avea nevoie toată viaţa. Nu e o concluzie logică. Este ceva simţit cu inima. Înspăimântătoare şi ameninţătoare totodată, şi merită orice risc pe care ar trebui să ţi-l asumi.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Ashley, iar Nick se întinse s-o tragă mai aproape. Îi puse capul pe umărul lui ca într-un leagăn, aşa cum mai făcuse doar cu ani în urmă.

– Nu-ţi întemeia un cămin pentru mai puţin, Ashley. Aşteaptă-l pe acela care e doar al tău.

Ceea ce ea nu-i putea spune lui era că atunci când plecase din Windsong, probabil că fugise de singura şansă de a cunoaşte o asemenea iubire.

CAPITOLUL IX

Ashley petrecu o noapte plină de nelinişte în casa tatălui său. Aproape de răsăritul soarelui, în dimineaţa următoare, ajunsese la câteva decizii concrete în privinţa vieţii ei.

Îşi savură pe îndelete micul dejun cu Nick, înainte să ajungă acasă pentru a face duş şi pentru a se schimba. Era aproape zece când sosi la magazin. Cum intră prin spate şi merse în biroul ei, o putu auzi pe Sara discutând cu un client.

După ce-şi aşeză punga în sertarul din fund al biroului, Ashley se aşeză şi întinse mâna după telefon. Primul ei apel fu pentru Geoffrey. El nu răspunse, dar ea lăsă un mesaj pe robotul lui telefonic, cerându-i s-o întâlnească mai târziu, după-amiază, în apartamentul ei. Intenţiona să rupă logodna oficial, chiar atunci.

Apoi o sună pe Jessi Miles. Fu o conversaţie scurtă pentru că Jessi era pe punctul de a pleca. Ashley aranjă repede totul ca Jessi să-şi aducă la magazin seria „Family Folks“ vineri.

După ce Ashley închise telefonul, îşi dori să fi avut tăria de a întreba de Justin.

– Bună dimineaţa! Sara apăru în cadrul uşii.

Cele două surori abia dacă semănau. Ashley era înaltă şi mlădioasă, Sara – minionă şi durdulie. Ochii ei erau mai întunecaţi decât ai lui Ashley şi părul – mai scurt şi mai

deschis. Diferența fizică era dramatică, dar legătura emoțională dintre cele două femei era foarte puternică. În multe privințe, Sara fusese cea care-i ținuse loc de mamă lui Ashley.

Ashley zâmbi.

– Bună. Ai multe pe cap în dimineața asta?

– Ca de obicei. Am vândut una dintre farfuriile colecționarului.

Se încruntă.

– De ce-ai venit? Arăți, într-adevăr, rău în dimineața asta.

– O noapte fără liniște. Am avut o grămadă de lucruri de pus în ordine.

– Ei, toate bune și frumoase, dar dacă nu începi să te și odihnești puțin, o să cazi din picioare.

– Da, mamă, o tachină Ashley.

– Vorbesc serios, replică Sara. N-ai mai fost tu însăți de când te-ai întors din excursie.

– Ei bine, prinderea acelui pește chiar mi-a schimbat viața într-un fel.

– Nu. Sara clătină din cap. Nu este peștele. Așa credeam, dar știu că asta e ceea ce vrei tu să creadă toată lumea. Dar nu e.

Ea întinse mâna după o fotografie înrămată aflată pe colțul biroului lui Ashley. Fotografia fusese acolo de vreo două zile. Ashley nu putea nici măcar să explice de ce o pusese acolo. Era un instantaneu cu ea și Justin, cu peștele. Ei râdeau în momentul în care fuseseră fotografiați, iar ei îi plăcea sentimentul pe care-l avea când se uita la ea.

– Eu cred, spuse Sara gânditoare, că ceea ce ți s-a întâmplat are un metru optzeci și e frumos precum păcatul.

Se uită la Ashley și-și arcui o sprânceană.

– Cred că surioara mea s-a îndrăgostit cu adevărat.

Ashley începu să cotrobăie printr-un teanc de hârtii de pe biroul ei.

– Haide, Sara. Să nu începem cu de-astea.

– Nu te poți mărita cu Geoffrey dacă te-ai îndrăgostit de alt bărbat. Oricum, căsătoria cu Geoffrey este o mare greșeală, dar acum tu...

Vocea i se pierdu și ea se aplecă dintr-o dată peste birou să prindă încheietura mâinii lui Ashley.

– Tu nu porți inelul lui!

Cele două surori se priviră o clipă lungă, în tăcere. În cele din urmă, Ashley oftă și-și retrase mâna.

– Rup logodna, spuse ea în timp ce se lăsa pe spate în scaun.

Sara își puse o mână pe inimă și închise ochii:

– Mulțumesc, Doamne! șopti ea cu o recunoștință sinceră.

– O, termină!

Era umilitor să descopere că toți crezuseră că logodna ei cu Geoffrey era o mare greșeală.

– Nu e potrivit pentru tine, spuse Sara cu simplitate.

Ea arătă cu degetul fotografia.

– Acesta e tipul potrivit pentru tine.

– Ei bine, nu-mi place că te dezamăgesc, dar tipul ăla nu mă place prea mult.

Sara se uită cu atenție la fotografie. Zâmbind cu îngâmfare, ea o puse la loc, pe biroul lui Ashley.

– Bărbatul acela e îndrăgostit nebunește de tine.

Ashley simți cum lacrimile îi înțepau ochii. Dorea mai mult decât orice să creadă cuvintele surorii sale. Dar apoi își aminti felul în care Justin o privise când se despărțiseră. N-o iubise atunci. O disprețuise.

– Sună-l, o îndemnă Sara cu blândețe. Sau, și mai bine, întoarce-te la el. Tot ceea ce merge prost poate fi reparat.

Ashley clătină din cap.

– A fost o scenă foarte urâtă. Mă tem că nu mai poate fi reparat nimic.

– Dar n-o să afli până nu încerci, nu-i așa? Și nu poți să continui așa. Te mănâncă de vie, Ashley. Trebuie să te întorci și să-i vorbești.

– Mi-e teamă.

Sara clipi o dată, apoi râse scurt.

– Teamă? Ție? Doamne, dar tu sari din avioane. Cum poate să-ți fie teamă de un bărbat?

– Mi-a fost teamă de Justin din ziua în care l-am întâlnit.

– Ți-e teamă de tine însăți, spuse Sara direct, repetând fără să știe cuvintele lui Justin. Sau, mai bine zis, ți-e teamă de ceea ce simți pentru tipul ăsta, pentru că nu poți să-l închizi într-o categorie mică și dichisită.

Clopoțeii din față răsunară, indicând că cineva intrase în magazin.

– Întoarce-te și aranjează lucrurile într-un fel sau altul, o sfătui Sara cu seriozitate, înainte să se întoarcă și să părăsească încăperea.

Ashley stătu o clipă să-și închidă ochii. Durerea de cap revenise. Sara făcea totul să sune atât de simplu. Tot ceea ce avea Ashley de făcut era să se întoarcă la Windsong și să discute cu Justin. Dat tot ce-și putea aminti era disprețul din ochii lui când ea se întorcea să plece.

Își deschise ochii, iar privirea ei pluti spre fotografie. Aplecându-se înainte, o luă în mână și o studie îndeaproape. Fusese fericită când diafragma făcuse clic și prinsese clipa. Cu adevărat fericită. Și n-avea nimic de a face cu peștele sau cu banii. Era bărbatul. Fusese îndrăgostită chiar atunci, și prea încăpățânată s-o recunoască. Nu, se hotărî ea, nu fusese încăpățânată, fusese îngrozită. Fusese ușor să planifice o viață cu Geoffrey. Ar fi avut așa puțin de pierdut! Să planifice o viață cu Justin era o chestiune complet diferită. Ar fi trebuit să pună totul la bătaie, știind că el n-ar fi luat cu nimic mai puțin decât tot ce avea ea. Dar ea știa, de asemenea, că n-ar fi pretins mai mult decât dorea să-i înapoieze ei.

Atinse cu vârfurile degetelor imaginea lui. Și el fusese fericit în ziua aceea. Se întreba dacă ea distrusese acea fericire pentru amândoi. Se întreba dacă avea curajul să se întoarcă și să afle.

*
* *

Justin știuse că va fi doar o chestiune de timp. Judecând după felul în care se derulă dimineața, el știu că legătura între el și Holmes Entreprises devenise publică. O bănuise când intrase în bancă și fusese întâmpinat de Sam Carson, președintele băncii. Asta nu se întâmplase niciodată până acum.

Dar el fusese sigur când intrase în băcănia „Peabody". Bea Jenkins i se adresase cu un foarte normal „Bună dimineața, domnule Holmes" în loc de obișnuitul ei 'Neața Justin. Cum mai merge pescuitul?". Prietenoasa casieră era destul de în vârstă pentru a-i fi bunică și gusta glumele ușor deșucheate. Nu scăpa niciodată ocazia să afle una nouă pentru a i-o împărtăși.

Justin putu să simtă cum mușchii îi jucau pe maxilar, în timp ce-și ducea cele două sacoșe cu alimente spre Blazer. Știa că, dacă nu slăbește presiunea dinților încleștați, va avea, curând, o falcă blocată permanent.

– Cum ai aflat?

– Mătușa Lila m-a sunat ieri. Ea a auzit de Sandy Hall de la Starlight Marina. Cred că acum câteva zile un oarecare reporter a fost în oraș, punând o mulțime de întrebări despre tine.

Justin făcu o grimasă.

– Bănuiesc că pot presupune că tot orașul știe.

– Cred că ai câștigat pariul.

Jessi ridică din umeri.

– O știre ca asta face în grabă înconjurul unui oraș, Justin. Mai ales într-un orășel ca Windsong. Ar fi trebuit să știi asta.

El dădu afirmativ din cap, și-și întoarse din nou atenția spre Angie, asigurându-se că n-o împinge prea tare.

– A fost viața ta așa de rea? întrebă Jessi. De-asta ai lăsat totul în urmă?

– Nu. Vorbind în termeni relativi, era o viață grozavă. Însă nu era *a mea.*

– Asta însemnând ce, mai exact?

– Însemnând că e dificil să trăiești în umbra unui om ca J.T. Holmes. Niciodată n-am tânjit după nimic, Jessi. Dar reversul medaliei era că niciodată nu știam cine eram cu adevărat sau de ce eram, într-adevăr, capabil. Totul se filtra prin J.T. Până n-am venit aici, n-am știut ce înseamnă să fiu independent. Ce-am realizat aici n-a avut nici o legătură cu tatăl meu, sau cu Holmes Entreprises. Este doar realizarea mea.

– Verițe! țipă Angie începând să se fâțâie în leagăn. Justin o prinse de talie și o ridică, înainte ca ea să reușească să cadă. El o așeză în picioare și zâmbi în timp ce ea aproape instantaneu dădu năvală după trei verițe de sub un stejar enorm. El și Jessi o urmară cu un pas domol.

– Ai plecat supărat? întrebă Jessi.

– Cu tata. Nu vorbim unul cu celălalt de opt ani. Mă văd, însă, cu mama, cu sora, și cu fratele meu.

– Așadar tatăl tău s-a supărat? N-a vrut ca tu să pleci?

Justin râse cu milă.

– Era furios; nimic mai puțin decât mă așteptam.

Ei se opriră și o urmăriră pe Angie cum alerga în cercuri încercând să-și prindă prada. În cele din urmă, toate cele trei verițe o zbughiră sus, în copac, lăsând-o să privească la ele de jos, neajutorată.

Ea se întoarse către Justin și arătă în sus.

– Ridică-mă!

El chicoti și o ridică.

– Cred că te-a părăsit norocul, puștoaico. Micuțele astea sunt prea iuți pentru tine.

Când o văzu dezamăgită, el o sărută și se bucură de râsul ei.

– Mai bine ne întoarcem la magazin, să-și poată termina mama cumpărăturile.

În timp ce se înapoiau la băcănie, Jessi îl întrebă:

– Regreți că ai plecat, nu-i așa, Justin?

El clătină din cap:

– Plecarea, nu. Regret că neînțelegerea dintre mine și J.T. nu a fost rezolvată.

– De ce nu-l suni sau nu te duci să-l vezi?

Justin se gândi când vorbiseră ei doi ultima oară.

De ambele părți fuseseră spuse lucruri dureroase. El și J.T. arseseră punțile în urma lor aproape complet.

– Unele lucruri nu se repară ușor.

– Nu cred asta. Știi ce cred eu despre familie. În ceea ce mă privește, nimic nu e mai important.

Ei se opriră lângă Blazer.

– Știu ce simți tu, spuse el, întâmpinându-i privirea. Se vede clar în fiecare duminică pe care mi-o petrec împreună cu tine și cu familia ta.

– Ne-ai lipsit. Toți au ajuns să te considere de-al familiei.

– Ei, probabil că asta s-a schimbat acum.

El surâse larg.

– Mulțumesc.

– Dă-le oamenilor puțin timp, îl sfătui ea. Poate că acum se simt un pic penibil, dar o să treacă. El dădu afirmativ din cap, sperând că ea avea dreptate. Poate dacă ar fi continuat ca și cum nu se întâmplase nimic, toți ceilalți ar fi făcut la fel. Poate. Angie începu să-l lovească neliniștită cu picioarele.

– Vreau jos!

Justin se aplecă și o puse pe pământ.

– Ne vedem mai târziu, dulceață.

Ea se întinse și-i sărută obrazul.

– Pa, Justin.

Când el se îndreptă, Jessi întinse mâna după mânuța fetiței.

– Apropo, vineri mă duc la Knoxville s-o văd pe Ashley, în legătură cu expunerea colecției „Family Folks" în magazinul ei.

Menționarea, pe neașteptate, a numelui lui Ashley, îl zdruncină. Făcuse tot ce-i stătea în putință să o uite. Și eșuase lamentabil.

– Noroc! spuse el cu simplitate. Sper să-ți meargă bine.

– Mulțumesc. Ai vrea să-i transmit vreun mesaj lui Ashley?

– Nu. Cred că totul a fost spus.

Ochii lui Jessi se îngustară în timp ce-l priveau.

– Știi Justin, deja există o neînțelegere în viața ta, pe care o regreți. Crezi că te poți descurca cu două?

El trase adânc aer în piept.

– Apreciez ceea ce încerci să faci, Jess...

– Dar nu e treaba mea, termină ea fraza în locul lui.

El zâmbi sec.

– Cam așa ceva.

Ea dădu din umeri.

– Trebuia să încerc.

– Știu.

El se căută în buzunar și-și scoase cheile.

– Drum bun. O să vorbesc cu tine când te întorci.

– Mulțumesc. Ai grijă, Justin.

El privi cum ea și Angie se întorceau și se îndreptau spre băcănie. Durerea surdă, nelămurită din pieptul lui, care devenise o parte integrantă a existenței lui în ultima vreme, se intensifică. Inima lui nebună adăpostea însă un grăunte minuscul de speranță că Ashley se va întoarce la el.

*
* *

Justin simți că era atât de obosit cât nu fusese niciodată în toți cei treizeci și cinci de ani de viață. În dimineața aceea orbecăise prin cabană cu puțin înainte de ora șase, după o noapte întreagă de pescuit. Reușise să-și dea jos ghetele, șosetele, și cămașa, înainte să se prăbușească pe sofa. Ultimul lui gând coerent fusese că era al haibii de bătrân pentru atâtea nopți albe la rând.

Mai târziu, își deschise ochii împăienjeniți și încerca să-și concentreze atenția asupra ceasului din celălalt capăt al camerei. Crezu că vede unsprezece și un sfert, dar n-ar

fi putut să jure. Ridicându-se în capul oaselor, își acoperi fața cu mâinile, într-un efort de a alunga urmele somnului. Barba crescută în două zile îi zgâria palmele. Se impuneau clar un duș și un bărbierit. Și apoi o masă caldă. Poate în momentul acela ar fi început să se simtă, din nou, om.

Sări în picioare și se opri, căci sunetul unui vehicul care se apropia îi atrase atenția. Înjură încetișor, convins că alt reporter era pe punctul de a-i bate la ușă. Dacă îi mai cerea o singură persoană un interviu...

Din nefericire, tăcerea lui Justin nu-l împiedica să fie subiectul de senzație al ziarelor din întreaga țară. Nu se deranjase să citească nici una, pentru că, într-adevăr, nu punea preț pe ceea ce se scria despre el. Cu toate acestea, știa că trebuiau să fie pline de speculații și de informații învechite.

Mama lui îl sunase la începutul săptămânii ca să-l informeze că și reporterii de acolo se preocupau de subiect și că J.T. nu se bucura de neașteptata investigație. Cel puțin exista un punct asupra căruia Justin și tatăl lui erau de acord.

Colac peste pupăză, Still Waters găzduia un eveniment costisitor, pentru publicitate, săptămâna viitoare, ca să-i înmâneze premiul lui Ashley. Îl rugaseră pe Justin să participe. Sincer, nu știa dacă îl voiau acolo pentru că fusese instructorul de pescuit al lui Ashley sau pentru că ar fi fost o lovitură îndrăzneață pentru ei din punct de vedere al imaginii publice să fie primii care să-l prindă în mreje pe evazivul moștenitor al Holmes Enterprises.

Doamne, îi era silă de toată afacerea. Voia doar să se culce și să se trezească pentru a-și găsi viața la fel de liniștită și calmă cum fusese înainte ca Ashley Harper să intre în ea.

El auzi cum vehiculul se apropia. Categoric că nu avea chef să vorbească nimănui astăzi. Dudley fusese bun, anunțându-i sosirea străinilor. Majoritatea nu îndrăzniseră să se aventureze afară din mașinile lor, cu câinele care lătra tare de pe terasă. Justin nu credea că jăvrița i-ar fi mușcat într-adevăr, dar arăta destul de convingător. Așa că îl lăsase pe Dudley să facă același lucru în dimineața aceasta și aștepta ca vizitatorul lui nedorit să plece.

Cum Justin stătea acolo ascultând, câinele începu să latre, așa cum se așteptase. Ca de obicei, părea destul de rău. Dar peste larma făcută de câine pe verandă, Justin auzi zgomotul unei portiere trântite. Evident, musafirul nepoftit nu urma să fie împiedicat de un câine care lătra.

Brusc, Dudley tăcu și, prin ferestrele deschise, Justin putu să audă murmurul blând al unei voci de femeie. Sunetul ei îl răscoli profund, chiar dacă mintea îi spunea că își închipuia lucruri imposibile. Dar când merse la ușă și deschise, nu mai există nici o îndoială.

Ea stătea acolo, îmbrăcată într-o cămașă de doc și un tricou roz-deschis. Picioarele ei fantastice erau goale, iar în picioare purta sandale roz. Nu-i putea vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar el simți privirea ei îndreptându-i-se spre suflet.

Ashley își simți inima bătând cu zgomot când Justin ieși pe verandă îmbrăcat numai în niște blugi.

Speranța ei secretă că el ar fi fericit să o vadă păli imediat. Nu arăta nici măcar mulțumit de sosirea ei improvizată. Ochii erau de un albastru rece și nu exista căldură în linia aspră a gurii lui. Asta și umbra întunecată care-i acoperea maxilarele și bărbia îi dădeau un aer periculos chiar. Ea înghiți în sec, dorind să fi sunat, mai întâi.

– Ce plăcere neașteptată!...

Sarcasmul ostentativ care-i însoțea cuvintele o duru, dar Ashley refuză s-o arate.

– Pot să vorbesc cu tine? întrebă ea.

El își rezemă un umăr de cadrul metalic și-și încrucișă brațele peste piept.

– De regulă refuz să vorbesc cu cineva care apare fără să fie invitat. Dar pentru tine o să fac o excepție.

Ea se uită fix la el, întrebându-se ce o apucase să vină aici. Se înșelase sperând că există o cale de a se întoarce și de a repara lucrurile între ei doi. Orice simțise el pentru ea fusese în mod evident distrus când ea plecase cu Geoffrey.

– Știi, Ashley, timpul meu e destul de prețios zilele astea. Dacă ai ceva de zis, fii expeditivă!

Ea fu recunoscătoare ochelarilor de soare, recunoscătoare că el nu putea vedea lacrimile arzându-i ochii.

Își scutură capul și făcu un pas înapoi.

– Nu contează. Cred că nu mai e nimic de spus, până la urmă.

– E mai ușor să fugi, nu-i așa? Nu implică nici un risc.

Intensitatea privirii lui o provoca.

– De ce nu-ți asumi măcar o dată un risc fără să-l calculezi, spunându-mi pentru ce te afli aici?

– Am venit să-ți cer ajutorul, recunoscu ea formal.

Ochii lui se micșorară.

– Ajutorul? Cum aș putea să te ajut acum?

– Am ceva probleme luptându-mă cu toate ofertele. Ea își umezi buzele cu nervozitate. Credeam că ai putea să mă ajuți să le triez.

Cum el nu răspunse imediat, ei îi scăpă.

– O să te plătesc.

– Să mă plătești? Cuvintele izbucniră din el, cu un ton plin de dezgust. La început m-am oferit să te ajut și n-ai acceptat. De ce vrei să mă plătești acum pentru asta?

Ea dădu din umeri neajutorată.

– Lucrurile au devenit mult mai complicate decât am anticipat.

– Chiar așa? Cred că se poate să fi menționat și această posibilitate.

Ea simți o scânteie de mânie. Era plăcut în comparație cu amorțeala pe care o trăise.

– Un simplu „da" sau un „nu" sunt de ajuns Justin.

– Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău? De ce nu poate să aibă el grijă de toate astea în locul tău?

– Nu-i deloc treaba ta, dar eu și Geoffrey nu mai suntem împreună.

– Oare de ce nu mă miră? murmură Justin. Spune-mi un lucru. Încerca să-ți cheltuiască banii prea repede, sau ai realizat că, având atâția bani, nu mai aveai nevoie, la urma urmei, și de „iubirea ta adevărată"?

Mânia o copleși. Ea se precipită și porni val-vârtej spre mașină.

– Du-te naibii, Justin! îi aruncă ea peste umăr. Uită că am fost vreodată aici.

Stând cu spatele la el, nu-l simți mișcându-se. Ea nu știu că el coborâse de pe terasă până când mâna lui nu-i înconjură antebrațul, întorcând-o cu violență cu fața spre el. Îi luă ochelarii de pe față și-i aruncă pe jos.

– În ultimele șase săptămâni am încercat în fiecare zi să uit că ai fost vreodată aici, spuse el scrâșnind din dinți. De fapt, n-am avut un moment de liniște de când ai coborât din mașină, în port. Ultimul lucru de care am nevoie acum este ca tu să intri și să ieși valsând din viața mea, după

bunul tău plac. Ai lăsat să se înțeleagă atunci când ai plecat de aici că eu nu aveam nimic destul de bun să-ți ofer. Așa că trebuie să te întreb ce cauți acum, mai exact.

Ea îi privi fața, zguduită de intensitatea mâniei lui și de profunzimea amărăciunii. Degetele lui mușcau din carnea ei moale, dar durerea aceea era doar o tresărire în comparație cu cât de zdruncinată își simțea inima.

– Credeam că ai putea să mă ajuți, spuse ea plat. Îmi pare rău că te-am deranjat.

El continua să se uite sever și fix la ea, cu ochii clocotind de mânie. În cele din urmă îi dădu drumul și păși înapoi.

– O să te ajut, dar nu pentru că mi-ai cerut-o tu. O s-o fac pentru că toate povestea asta a început ca o favoare pentru Nick. O s-o duc la bun sfârșit din același motiv. Ai înțeles?

Ea dădu din cap, nefiind convinsă că ar putea vorbi.

– Unde stai?

– La Jessi.

– Bine. O să fiu acolo pe la opt în seara asta, și o să cercetăm în amănunt tot ce ai.

El se întoarse și porni înapoi spre verandă.

– Fii pregătită, Ashley. N-o să tărăgănăm lucrurile mai mult decât este necesar.

Ea îl privi cum dispare în casă, fără nici o privire înapoi. Absentă, își frecă brațul unde degetele lui îi lăsaseră o usturime supărătoare. Fusese o proastă că venise, sperând că ar putea fi o șansă ca ea să mai însemne ceva pentru el. El dădu de înțeles cu claritate că nu dorea să facă nimic mai mult pentru ea decât era necesar. Ea sperase la o a doua șansă. El nu-i dădea nici una.

CAPITOLUL X

Simțindu-se tensionată și nervoasă, Ashley stătea față în față cu Justin la masa din sufrageria lui Jessi. Înaintea lui stăteau împrăștiate scrisori și mesaje telefonice pe care ea le primise. El le sorta unul câte unul. Timp de cel puțin douăzeci de minute, nu scosese un cuvânt și Ashley lăsă tăcerea să se instaleze. Când el sosise la fermă, toate urmele bărbatului furios pe care-l întâlnise ea în dimineața aceea fuseseră ascunse cu grijă. Era sigură că pentru Cal și Jessi el apărea același ca de obicei. Se purtase la fel, schimbând glume și flirtând cu Angie și Jessi. Numai Ashley știa că în spatele măștii prietenoase era un bărbat care abia aștepta s-o scoată din viața lui pentru totdeauna.

– Ai câteva oferte interesante aici, spuse el fără să ridice privirea. Vrei să le dai curs la toate?

– Nu știu. Tu ce crezi?

El îi aruncă, iute, o privire.

– Nu contează ce cred eu. Tu trebuie să iei deciziile.

– Dar nu știu la ce să mă decid. Îți cer sfatul. Ce e-n joc dacă eu accept una dintre ofertele acelea? Am nevoie să mă ajuți să înțeleg.

El o privi o clipă, cu ceva de nedescifrat jucându-i în ochi. În cele din urmă, privi într-o parte și începu să strângă la un loc teancurile de hârtii.

– O.K. Asta vom face. O să dau câteva telefoane și o să obțin toate detaliile. Atunci poți să te hotărăști. Singurul lucru de care sunt sigur este că va trebui să călătorești un pic.

– O să vii cu mine?

Capul lui se ridică brusc.

– Ce naiba vrei? Un baby-sitter permanent?

– Nu. Ea-i întâmpină direct privirea, hotărâtă să nu se lase descurajată de spectacolul scurt al mâniei lui. Vreau pe cineva în care să pot avea încredere.

Impactul cuvintelor ei fu vizibil instantaneu, înainte ca el să-şi ascundă, repede suprinderea. Ea îl privi cum făcea să alunece foile într-un dosar şi cum îşi împinse scaunul înapoi, să se ridice în picioare.

Zâmbetul lui era rece când luă dosarul.

– Dacă asta-i situaţia, atunci nu sunt eu acela pe care-l vrei. Ai lăsat să se înţeleagă perfect acum câteva săptămâni.

El se întoarse şi părăsi camera înainte ca Ashley să poată reacţiona în faţa cuvintelor aspre.

Aplecându-se înainte, ea îşi odihni coatele pe masă, şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Era atât de obosită şi descurajată. Îi luase două săptămâni să-şi facă destul curaj ca să vină aici să-l înfrunte. Cumva, ea se convinsese că ar fi mai iertător, mai abordabil. Dar acum putea, la fel de bine, să înfrunte adevărul şi să se scutească de alte dureri de inimă. Nu era chip să ajungă la el. Nu-şi dădea seama că se îndrăgostise de el. Ar fi râs de acest gând dacă nu i-ar fi fost atât de teamă că o să înceapă să plângă şi că n-o să se mai oprească.

Acum două luni, ea n-ar fi crezut o clipă că se va confrunta cu o astfel de dilemă. Avusese viaţa planificată cu atâta grijă. Totul fusese atât de lin şi de ordonat, fără vreun spaţiu alocat emoţiilor tulburătoare care urmau să intre în joc şi să-şi verse prăpădul asupra vieţii ei organizate.

O atingere uşoară pe umăr o făcu să-şi coboare mâinile. Angie o studia cu ochii ei mari şi verzi, plini de o compasiune copilărească. Era mai mult decât putea Ashley să îndure. Lacrimile se adunară în ochii ei şi i se prelinseră pe obraji. Angie se înălţă pe vârfuri şi Ashley luă copilul în poala ei. Braţe micuţe îi înconjurară gâtul şi o voce subţirică îi şopti la ureche:

– Nu plânge, Ashley. O să fie bine.

Cuvintele de alinare dăruite de un copilaş de numai trei ani, o făcură pe Ashley să plângă mai tare.

– Ashley, am uitat să te întreb de asta... Justin se opri în uşă, speriat de scena din faţa lui.

Angie îşi întoarse ochişorii îngrijoraţi înspre el, cu capul lipit de umărul lui Ashley.

– Ashley e tristă, spuse ea solemn. Tu poţi s-o faci să râdă, Justin. Nu-i aşa?

Justin se simţi ca şi cum stomacul i-ar fi căzut în dreptul genunchilor. Ştia că în ochii lui Angie era un erou, capabil să facă orice. Dar acum nu prea simţea că seamănă cu un erou. Se simţea ca un om prins într-o situaţie în care se descurca foarte prost.

El înaintă şi puse dosarul pe masă înainte s-o ridice pe Angie în braţe. Ashley se ridică repede şi se întoarse către fereastră, cu spatele la el, ştergându-şi pe furiş lacrimile de pe obraji.

– Fugi de-aici, îi spuse el lui Angie. Vreau să vorbesc cu Ashley.

Angie se uită la el.

– O s-o faci să se simtă mai bine?

– Nu ştiu.

– Eu n-am făcut-o să se simtă mai bine. Cred că am făcut-o să plângă mai mult.

Justin oftă şi o sărută pe obrăjior. O duse în braţe până la uşă, apoi o aşeză în picioare. Vârfurile picioa-

relor ei desculțe se iteau de sub marginea cămășii roz de noapte.

– N-ai făcut-o să plângă mai mult, o asigură el, ghemuindu-se jos, la nivelul ei. Câteodată nu poți să spui nimic pentru a face pe cineva să se simtă mai bine. Uneori oamenii simt doar nevoia să plângă.

Angie își mușcă gânditoare buza de jos.

– Dar o să încerci s-o faci să se simtă bine, nu-i așa, Justin?

– Da. O să-ncerc.

– Bine.

Angie aruncă o ultimă privire în direcția lui Ashley înainte de a se întoarce să părăsească încăperea.

Justin se ridică și se apropie încet de locul în care Ashley stătea la fereastră. N-avea nici o idee ce-o să-i spună. De la sosirea ei neașteptată, se luptase cu propriile lui emoții sfredelitoare. În fiecare zi de la plecarea ei, își imaginase cum ar fi fost dacă ea s-ar fi întors. Avusese această viziune vagă a revenirii ei pentru că își dăduse seama că îl iubea. În realitate îl durea să știe că ea se afla aici numai pentru că avea nevoie de ajutorul lui. Ca răspuns, el își folosise mânia să construiască un zid de animozitate între ei, când tot ceea ce dorea el cu adevărat era s-o atingă, s-o îmbrățișeze, s-o sărute.

Tot ceea ce dorea el era o șansă să o convingă că a-l iubi nu era un risc atât de teribil.

– Lasă-mă în pace, Justin, spuse ea cu vocea un pic mai tare decât o șoaptă.

– De ce plângi?

– N-ai înțelege.

– Vreau să înțeleg.

– Nu, nu vrei. Pleacă, te rog.

– Ashley.

El îi prinse cu blândețe cotul și o făcu să-l privească.

– Nu-mi place să te văd așa.

– Știu.

Ea trase adânc aer în piept și își eliberă brațul.

– Ai lăsat să se înțeleagă cum nu se poate mai bine că nu-ți face deloc plăcere să mă vezi. Lacrimile îi sclipeau pe obraji și înotau în ochii ei negri.

– Eu...

– Nu, taci, interveni ea. Nu mai e nimic de spus.

Cu asta ea îl ocoli și ieși fugind din cameră. Justin se uita fix la cadrul gol al ușii când Cal intră.

– O doamnă nefericită, observă el.

– Fără glumă.

Justin își băgă mâinile în buzunarele blugilor și clătină din cap.

– Și se presupunea că eu o s-o înveselesc.

– Tehnica ta are nevoie de ceva îmbunătățiri.

Justin râse cinic.

– Am nevoie de o tehnică nouă.

– Ce i-ai făcut lui Ashley? întrebă Jessi în timp ce intră în cameră. Nu se opri până când nu ajunse direct în fața lui Justin, aruncând efectiv vina pe el:

– E într-adevăr supărată.

– Știu.

Ochii ei verzi se măriră.

– Așadar... ce i-ai făcut?

Justin își șterse fruntea.

– Cred că-i mai bine să întrebi ce nu i-am făcut.

– Am încurajat-o să vină la tine s-o ajuți. Am crezut, după felul cum lucrurile au evoluat între voi doi, că ai primi bine o a doua șansă de a le face să meargă.

– Ți-am spus să nu te amesteci, zise Cal.

– Nu mă amestec, negă ea cu aprindere. Era evident că Justin era supărat când Ashley a plecat. Era la fel de

evident că Ashley se lupta să se descurce cu toată chestia care a rezultat după prinderea peștelui aceluia stupid. Părea o ocazie perfectă pentru ei să se reîntâlnească și poate ca lucrurile să meargă. Ăsta nu-i amestec. Asta înseamnă să-i ajuți pe oamenii la care ții.

– Tu o faci să sune logic, dar tot amestec e. Și acum, uite ce-ai provocat!

– Nu-i cinstit! Tu doar...

– „Time out!" își ridică Justin vocea deasupra zarvei și-și îmbină mâinile în semnalul oficial al arbitrului. Am destule probleme și fără să vă adaug pe voi doi la lista mea în creștere. O.K.?

O tăcere împietrită coborî asupra camerei. Jessi își încrucișase brațele la piept și privea fix în jos, la dușumea. Cal adoptase exact aceeași poziție, numai că el se uita fix la tavan.

– Haideți, fraților, îi duse Justin cu zăhărelul. Sărutați-vă și împăcați-vă. Nu pot să suport gândul de a vă ști mariajul șifonat din cauza mea.

– Da, corect, își bătu joc Cal. De parcă i-aș lăsa eu pe cei ca tine să intervină între mine și mireasa mea de șapte ani.

– Opt, aproape nouă, îl corectă Jessi cu un oftat. Dumnezeule, Cal, chiar nu poți să socotești corect?

El râse cu gura până la urechi, prostește.

– A fi căsătorit cu tine e așa o bucurie încât am pierdut chiar și socoteala timpului.

Expresia severă de pe fața ei se topi, și ea râse dulce:

– Ești fără speranță de vindecare.

– Sunt îndrăgostit fără speranță de tine.

El scurtă distanța dintre ei și aproape o prinse.

– Ești și mieros, într-adevăr.

– Poți să pariezi că da.

Cal se aplecă și-i trase ușor capul pe spate. Se sărutară în mijlocul camerei.

Justin îi privi, atât amuzat cât și invidios. Ei făceau să pară totul atât de ușor, dar el știa mai bine. Căsătoria era muncă grea. El n-o considerase ceva de dorit niciodată, până când Ashley intrase în viața lui. Când ea ieșise, condusă de Anderson, știuse că n-o să se mai gândească la asta niciodată.

Luase conștient decizia de a n-o urmări o dată ce ea se întorcea la Knoxville, știind că dacă aveau vreo șansă de a construi o relație de durată, ea va trebui să fie aceea care să facă prima mutare. Ei bine, se părea că ea tocmai asta făcea. Din nefericire, el fusese așa de ocupat să-și îngrijească orgoliul rănit, încât aproape că pierduse această șansă. Nu conta ce motiv invoca ea pentru a reveni. Conta că era aici. El avea o mulțime de făcut pentru a îndrepta lucrurile.

Își drese glasul discret și aștepta ca sărutul pasionat să se termine.

În cele din urmă, Cal își înălță capul și-i aruncă o privire răutăcioasă.

– Încă mai ești aici?

– Mi-e teamă că da.

Jessi se întoarse cu obrajii îmbujorați.

– Vezi, tu, Justin, un mic conflict e bun pentru o relație. E foarte distractiv să te împaci. S-ar putea să vrei s-o încerci cu Ashley.

– Nu cred că acum ar fi un moment prielnic. Cred c-o să aștept până mâine. O să luăm totul de la capăt.

Jessi se încruntă.

– N-am greșit, nu-i așa?

– Nu-ți face griji. Ashley m-a prins cu garda jos, asta-i tot. O să reușim.

– Cred că ea ține într-adevăr la tine. Și cred că e cu adevărat surprinsă de sentimentele ei.

Cunoscând-o pe Ashley, orice sentiment ar fi putut să aibă pentru el, trebuia să vină ca un șoc absolut. Faptul vă ea se întorsese spunea multe despre acele sentimente. Îi trebuise curaj să facă asta. Și până atunci el făcuse tot ce-i stătea în putere ca s-o facă să regrete hotărârea luată.

El le ură lui Cal și lui Jessi „noapte bună" și se strecură afară, în noaptea caldă de vară. Stelele împrăștiate pe cerul nopții înconjurau o lună aplecată într-o parte, asimetrică.

Justin traversă curtea și o porni spre Blazer.

Când începu să descuie ușa, o senzație stranie îl învălui. Se opri și privi în sus, la fereastra întunecată de la capătul casei. N-o putea vedea, dar știa că Ashley stătea în umbra camerei de oaspeți, urmărindu-l.

El aproape că se întoarse înăuntru dintr-un imbold copleșitor care-l orbea, de a îndrepta lucrurile între ei. I se părea dintr-o dată imperativ ca el să-și ceară scuze pentru felul în care o tratase astăzi. Apoi șovăi, încercând să hotărască așa cum era cel mai bine pentru ea. Era supărată acum, rănită de cuvintele lui aspre.

Probabil ar fi fost mai bine să aștepte până mâine când va fi mai calmă și el ar fi avut șansa să-și pună gândurile în ordine.

– Mâine ar fi mai bine, hotărî el în timp ce reuși să deschidă ușa camionului. Mâine puteau s-o ia de la capăt. Un nou început.

*
* *

Ashley îl văzu pe Justin oprindu-se și uitându-se spre fereastra ei. Luminile erau stinse în cameră și ea știa că el n-o poate vedea. Totuși îi simțea privirea la fel de palpabilă ca o atingere. El știa că ea era acolo privindu-l. Își dori să știe care-i erau gândurile.

Oftând cu greutate, întoarse și merse să se așeze pe marginea patului. Nimic nu mergea așa cum sperase. El era atât de supărat, iar ea nu știa cum să-l facă să înțeleagă. Aproape că râse, dându-și seama că și ea abia înțelegea. Cum putea ea să spere că Justin o să descopere asta?

Aprinse lumina în aceeași clipă în care se auzi o bătaie ușoară în ușă. Deschise și o găsi pe Jessi acolo.

După o evaluare rapidă, aceasta anunță:

– Știu exact de ce ai nevoie.

Ashley îi zâmbi șovăitoare, mirându-se de aerul răutăcios pe care-l văzu în ochii prietenei sale.

– Ce-ar putea să fie?

– Ciocolată. Ea surâse larg. Angie e în pat și Cal și-a băgat nasul într-o carte. Hai să ne strecurăm – tu și eu – în Windsong și să ne oprim la Dairy Bar. Au o înghețată de ciocolată nemaipomenită. Este cea mai bună din lume.

– Sună mai bine decât „bărbați", acum.

– Ei bine, nu știu dacă-i chiar așa, dar pe-aproape.

Ashley chicoti.

– Dă-mi un minut.

– Ne întâlnim jos, la capătul scării.

Ashley își schimbă sandalele cu o pereche de pantofi din pânză și se uită la imaginea ei reflectată în oglindă. Făcu o grimasă, urând felul în care lacrimile îi înroșiseră nasul și ochii. Era numai vina lui Justin, hotărî ea încercând să repare stricăciunile cu un pic de fard. Dacă el ar fi fost ceva mai maleabil! Poate atunci ar putea să-i spună ce simțea cu adevărat.

Ea oftă și se uită fix la imaginea ei. Faptul important era că ea îl rănise când plecase și el nu părea dispus să-i

ofere o altă şansă. Într-adevăr, nu-l putea învinui. Poate că ar fi fost cel mai bine dacă ei nu încercau să revină şi să adune cioburile relaţiei fragile care luase naştere între ei. Justin îşi făcuse cunoscută, în mod sigur, alegerea.

Simţi cum disperarea începea s-o cuprindă şi şi-o reprimă. Acum nu era timpul să ia nici un fel de decizie.

Hotărâtă să-şi alunge totul din minte pentru puţin timp, se întoarse şi-şi luă geanta. O îngheţată de ciocolată, dublă, părea acum soluţia perfectă.

*
* *

Ashley stătea pe terasa din faţă a familiei Miles, legănându-se leneş în după-amiaza moleşitoare de vară. Cal plecase să ia prânzul în oraş şi Jessi era la subsol, muncind la seria ei „Family Folks", în timp ce Angie trăgea un pui de somn.

Luând în considerare cât de puţin dormise noaptea trecută, Ashley ştia că un pui de somn s-ar putea să-i facă destul de bine şi ei. Dar ea era încă tensionată după confruntarea de ieri cu Justin şi nu credea că i-ar fi fost mai uşor să doarmă acum decât îi fusese în timpul nopţii. Aşa că optase pentru balansoarul de pe terasă, sperând că atmosfera liniştită o va ajuta să-şi calmeze nervii.

Părea că merge, până când reperă Blazer-ul lui Justin luând curba şi întorcând în parcarea lungă, pavată. Praful ridicat pluti purtat de vântul uşor, în timp ce el parca în spatele maşinii ei.

Ashley se forţă să stea aşezată pe terasă, dar nu-şi putu controla accelerarea pulsului când îl văzu pe Justin ieşind din camionul lui şi venind agale către terasă. Ca de obicei, el purta blugi uzaţi cu un tricou albastru-închis. În mâna lui era dosarul pe care-l luase acasă noaptea trecută.

– Pari o imitaţie grozavă a unei adevărate frumuseţi sudiste, spuse el urcând scările. Nu ai nevoie decât de un adorator.

Timbrul cald al vocii lui împreună cu surâsul acela larg, stilat şi sexy îi făcea inima să se dea peste cap. Acesta era bărbatul pe care se întorsese să-l vadă. Acesta era bărbatul de care se îndrăgostise.

– Chiar sunt o frumuseţe sudistă, născută şi crescută aici, îi reaminti ea. Tu eşti impostorul.

Zâmbetul lui păli, iar el dădu afirmativ din cap.

– Într-o mulţime de sensuri.

El continua s-o privească cu ochii aceia enigmatici, făcându-i răsuflarea să i se oprească. Lucrurile pe care acest bărbat i le făcea erau o nebunie. Nebuneşti şi minunate, şi groaznice. Trebuia să fi fost dragoste pentru că nimic altceva n-avea sens.

– Poate că nu sunt un adevărat gentleman sudist, spuse el cu blândeţe, dar sunt destul de bărbat să ştiu când datorez scuze unei doamne. Îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat ieri, Ashley. Tu m-ai luat prin surprindere şi eu am deviat.

Uşurarea fremăta prin ea, fiind urmată de izbucnirea reînnoită a speranţei. Poate că, până la urmă, nu era prea târziu.

– Scuzele îţi sunt acceptate.

– Mulţumesc.

El arboră un alt zâmbet care o lăsă fără suflare, instalându-se confortabil pe treapta cea mai de sus şi deschizând dosarul.

– M-am ocupat cu telefoanele în dimineaţa asta. Vrei să auzi ce am aflat?

Ea ascultă cum el îi oferea o scurtă sinteză a diferitelor apeluri telefonice pe care le făcuse şi a opţiunilor care-i

erau deschise. Când termină, el închise dosarul şi i-l înmână ei.

– Am notat câte ceva în el. Dacă ai vreo nelămurire, întreabă-mă doar. O să fiu bucuros să-i sun pe fiecare în parte, când te hotărăşti ce vrei să faci.

– Mulţumesc, spuse ea luând dosarul. Îţi apreciez ajutorul, Justin.

– Nici o problemă.

El îşi întinse picioarele pe balustradă.

– Unde-s toţi, astăzi?

– Cal s-a dus în oraş, Angie trage un pui de somn şi Jessi munceşte jos.

– Iar tu ai luat-o mai uşurel, stând pe terasă.

– De fapt am devenit destul de bună la capitolul activităţi tihnite.

El zâmbi.

– Eşti gata pentru excursia către „Big Apple" de săptămâna viitoare?

– Atât de pregătită cum nu voi mai fi niciodată.

Ea dădu din umeri.

– O să fiu fericită când totul o să se termine. Deja e prea mult.

– Ştiu ce vrei să spui.

– A fost greu pentru tine pe-aici, când toată lumea a aflat cine eşti?

El clătină din cap.

– Nu chiar. Au fost câteva remarci defăimătoare, dar nimic pentru care să mă agit. Am ignorat destul de mult toată afacerea. Cred că oamenii au început să se orienteze după mine şi să facă la fel. O să ştiu că lucrurile se întorc la normal când Bea Jenkins o să-nceapă să-mi spună din nou glume deocheate.

Ashley râse.

– Ăsta-i barometrul tău?

– A fost îngrozitor s-o aud spunându-mi „domnule Holmes".

El se prefăcu că se cutremură.

– Mă tot uit peste umăr, aşteptându-mă că tata să stea acolo.

– Toată publicitatea asta ţi-a afectat familia?

– I-a luat prin surprindere. Mama s-a dezlănţuit împotriva mea că nu le-am dat toate amănuntele înainte ca primul reporter să-i încolţească. Are dreptate. Ar fi trebuit să-i anunţ, astfel încât să se poată pregăti pentru năvală.

– Ai vorbit cu tatăl tău?

– Nu.

El inspiră adânc şi expiră încet.

– Dar am decis că o să-l văd săptămâna viitoare, când o să fiu în New York.

Surpriza o zdruncină.

– N-am... n-am ştiut că ai plănuit să mergi şi tu.

– M-am gândit că mi-aş face apariţia. Una scurtă.

– Bine. Şi e bine că o să-ţi vezi tatăl.

El râse pe înfundate, strâmbându-se:

– Ei, o să mai vedem. Poate că mă aruncă pe fereastra biroului său sus-pus şi o să facem din nou furori în presă.

Ashley clătină din cap.

– Nu, n-o să facă asta. Va fi fericit să te vadă.

– Poate.

Justin se uită la ceas şi se ridică.

– Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu un grup de doctori în port, într-o jumătate de oră. Or să stea la cabană în următoarele trei zile.

El coborî scările în fugă, iar ea se ridică în picioare şi traversă terasa. El se întoarse şi-şi ridică privirea spre ea.

– Cred că ne vedem la New York, atunci.

– Aşa cred.

El îşi trecu o mână prin păr şi privi într-o parte. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că e enervat de ceva. Dar n-avea nici un sens. Nu şi-l putea aminti pe Justin fiind vreodată enervat de ceva.

– Ştii, spuse el brusc, călătoresc destul de mult prin New York. Dacă o să ai timp cât eşti acolo, am putea să facem câteva excursii împreună.

Ea zâmbi, găsindu-l pe acest Justin cam nesigur la fel de drag ei ca şi pe bărbatul dominator cu care era obişnuită.

– Sună amuzant. O să mă gândesc la asta.

– Bine.

El dădu din cap în timp ce se îndepărta. Apoi se opri, o fixă cu ochii micşoraţi şi porni înapoi înspre terasă. Înainte ca ea să aibă timp să clipească, mâinile lui îi apucară talia şi o coborî pe pământ. Mâinile ei îi îmbrăţişară umerii, instinctiv, şi ei rămaseră acolo, în strălucirea soarelui, uitându-se unul la celălalt.

– Nu pot să plec de-aici fără să-ţi spun că sunt fericit că te-ai întors, spuse el cu o voce joasă. Şi sunt fericit că nu-i porţi pică unui om care se comportă ca un idiot.

– Ei bine, ştiu câte ceva despre acest comportament. Uneori se întâmplă fără motiv.

Mâinile lui îi strânseră talia şi o traseră mai aproape cu câţiva milimetri.

– Pot să te sărut de bun-rămas?

Ea clătină din cap:

– De ce nu mă săruţi de bun-venit?

– Bună, şopti el chiar înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei într-un sărut dureros de tandru.

Ashley îşi strecură braţele în jurul gâtului şi în ciuda forţei bătăilor inimii ei, simţi cum o învăluie o linişte minunată. Toate îndoielile cu care ea se luptase, se topiră

sub căldura sărutului. Îl iubea pe Justin Holmes cu o certitudine pe care n-o înţelegea, dar nu avea nici o dorinţă să se întrebe. Nu simţise nimic în viaţa ei atât de clar. Şi intenţiona să fie nechibzuit de spontană şi să-i spună asta imediat ce el îi permitea să-şi recapete răsuflarea.

– Mamă, vino repede!

Ţipătul copilăresc şi emoţionat îi făcu pe Ashley şi Justin să sară, despărţindu-se ca doi adolescenţi vinovaţi.

– Justin o sărută iar pe Ashley! dădu de veste Angie cu o voce destul de tare pentru a informa jumătate de district.

Ashley îşi simţi obrajii calzi, când Jessi apăru în uşă, în spatele fiicei sale. Privirea ei se mută de la Ashley la Justin, şi din nou înapoi, înainte să zâmbească larg, cu gura până la urechi.

– Nu vă pot lăsa singuri un minut! îi dojeni ea.

– Distrus încă o dată, recunoscu Justin, râzând. Îi făcu cu ochiul lui Ashley înainte să meargă pe terasă şi s-o îmbrăţişeze repede pe Angie.

– Trebuie să plec. Am întârziat.

Ca un amestec straniu de înflăcărare şi dezamăgire, Ashley îl privi cum alerga spre camion. O dată ce îl pierdu din ochi, se întoarse şi urcă scările. Jessi o aştepta acolo, cu un zâmbet de cunoscător.

– Nesincronizare, bănuiesc.

– E-n regulă. Şi el o să fie la New York săptămâna viitoare. O să avem timp să vorbim atunci. Şi nici unul dintre voi nu părăseşte oraşul până când nu-i spun exact ce simt, zise ea liniştită.

*

* *

De opt ani, Justin evitase să vină vara la New York. Căldura se înălţa din beton şi umezeala spânzura ca un nor

material deasupra oraşului, întunecând vârfurile zgârie-norilor. Pe toate străzile Manhattan-ului, oameni şi maşini se grăbeau în toate direcţiile. În această privinţă, oraşul nu se schimbase cât timp fusese plecat. El îşi dădu seama cu o certitudine care-l mulţumea că nu-i lipsise nici una dintre aceste nebunii.

Imaginea oraşului de la o înălţime de douăzeci de etaje era o mărturie a abilităţii atotputernice a omului de a-şi crea mediul. Cu excepţia cerului şi a câtorva copaci care reuşiseră cumva să crească, în ciuda abundenţei betonului, nu se vedea nimic natural. Clădirea acopereau orizontul, cele mai înalte eclipsându-le pe cele mai mici. Era o privelişte grozavă, dar nu cea pentru care dorea să se trezească în fiecare zi a vieţii.

Îmbrăcat în costumul verde dat de Still Waters, el se uită încă o dată la ceas, observând că trecuseră numai zece minute.

Când sosise la patru, la hotel, îşi depozitase bagajele în cameră şi plecase direct către camera lui Ashley. Fusese surprins şi dezamăgit când ea nu-i răspunsese la bătaia în uşă. Vorbiseră la telefon noaptea trecută şi ea ştiuse la ce oră trebuia să ajungă acolo.

Acum, la cinci şi jumătate, îşi spunea să nu-şi facă griji. Probabil că intervenise ceva de care ea trebuia să se ocupe. La urma urmei, nu era obligată să fie acolo pentru el. Când se întorsese în camera ei şi primise mesajul lui, el era sigur că ea sunase. Cel puţin aşa spera.

Totuşi era nerăbdător să o vadă. Păstra viu în amintire acel sărut arzător pe care-l trăiseră amândoi în curtea din faţa fermei Miles. Nu fusese nimic experimental în sărutul ei. Şi în fracţiunea de secundă de dinainte ca buzele lui să le cheme pe ale ei, el văzuse lumina promiţătoare din ochii ei, care-l făcea să se gândească la o dragoste veşnică.

O bătaie în uşa lui îi aduse în aceeaşi clipă o undă de uşurare şi un surâs plin de speranţă. Traversă repede camera şi deschise uşa, intenţionând s-o tragă pe Ashley şi s-o ia în braţe. Nu era pregătit să facă acelaşi lucru şi cu băiatul de serviciu în uniformă care stătea acolo cu un zâmbet de scuză pe faţa lui tânără.

– Îmi pare rău, domnule Holmes, dar mesajul acesta trebuia să vă fie înmânat când aţi sosit. El îşi întinse mâna ţinând între degete un plic mic, alb. Recepţionerul l-a scăpat din vedere.

– Mulţumesc.

Justin luă plicul şi-i dădu un bacşiş.

Fără nici un alt comentariu, el închise uşa şi deschise plicul. Despături singura foaie de hârtie care dădu la iveală scrisul îngrijit al lui Ashley. Mesajul era scurt:

„Îţi datoram o cină. Diseară – 7:00 – Salonul de smarald. Ne vedem atunci."

El reciti cuvintele de trei ori, înainte să râdă înfundat, de uşurare. Intuiţia îi spunea că aceasta s-ar putea să fie o noapte pe care n-o va uita niciodată.

CAPITOLUL XI

Începerea părea să fie goală. Țesături de damasc alb fără pată acopereau mesele. Mătasea de import, ocru și de culoarea smaraldului, cădea ca o cascadă pe pereți. Covorul, un amestec bogat de verde, albastru și roz se întindea pe tot cuprinsul încăperii, ocolind parchetul ringului de dans din celălalt capăt al salonului. O muzică instrumentală dulce plutea în aer, iar lumina era scăzută, intimă, seducătoare.

Ashley stătea la o masă în spate, departe de bucătărie, și aproape că nu se vedea de la intrare. Un singur trandafir alb într-o vază mică de cristal verde stătea lângă cotul ei, cu o lumânare înaltă sclipind alături. Argintăria era veritabilă, vaza de Wedgwood și cupele – Baccarat. Pe masa vecină, șampanie de o calitate superioară era pusă la rece.

Armonia se instaurase. Acum tot ceea ce-și mai dorea era prezența lui Justin.

Un tremur de teamă o străbătu înainte ca ea să și-l poată controla. În toată viața ei nu făcuse niciodată primul pas pentru a seduce un bărbat. Și se va simți foarte prost dacă bărbatul în chestiune nu apărea la eveniment.

Ea își privi ceasul subțire de la încheietura mâinii, văzu că era chiar trecut de șapte și simți cum o săgetează frica. Dacă el nu venea? Dacă era supărat pe ea pentru că nu se întâlnise cu el în după-amiaza aceea? Dacă el nu primise mesajul?

Ea se crampona cu brutalitate de spaima crescândă. Dacă spera să iasă ceva din seara aceasta, atunci avea nevoie să se stăpânească acum.

Înălțându-și privirea nerăbdătoare către ușă, ea simți dintr-o dată cum totul se risipește. El era acolo, în umbră. Era îmbrăcat în întregime în negru, de la gulerul descheiat al cămășii fine, până-n tălpile pantofilor, încât ea se întreba dacă nu cumva mintea ei reușise să invoce magic această imagine. Dar nu era nimic imaginar în bărbatul care venea spre ea.

El se opri în spatele scaunului de vizavi și ea-și înclină ușor capul pe spate ca să privească în sus, la el. Nu era sigură că mai respira încă, nu mai era convinsă că respirația ar fi o funcție necesară acum. Era captivată de niște ochi albaștri și de promisiunea pe care o vedea în ei. Era destul s-o facă să creadă în dragoste, în aventuri romantice și în finaluri fericite.

– Mă bucur că ai putut să vii, spuse ea cu o voce abia auzită, fără suflare aproape.

– Aproape niciodată nu refuz o masă gratuită.

El trase scaunul și se așeză.

– În special când invitația e făcută de o frumoasă doamnă.

– Mulțumesc.

Justin privi la ea, dându-și seama că vedea încă o față fascinantă a ei. În seara aceasta, părul îi era strâns într-un coc lejer care o făcea să pară și sofisticată dar și accesibilă. Deja el spera să aibă ocazia de a i-l desface mai târziu. Nu era sigur ce purta ea, dar ce putea să vadă el era sumar și strălucitor. Țesătura turcoaz îi învelea ușor baza gâtului, lăsându-i umerii goi, și se cufunda într-un amăgitor „V" dantelat. Era unul din acele lucruri rare, făcute să atragă atenția unui bărbat și s-o păstreze. Ceva îi spunea că partea

de jos a ținutei era, probabil, la fel de interesantă ca și cea de sus. Cu tensiunea în creștere, el se forță să-și ia ochii de la ea și să privească salonul.

– Există vreun motiv pentru care părem să avem doar pentru noi unul dintre cele mai bune restaurante ale hotelului?

Sunetul râsului lui cald, răgușit, parcă lovi ușor spatele ei, ca atingerea unor degete catifelate. El își întoarse atenția asupra ei pentru a-i vedea bucuria scânteind în ochi. Dar el văzu încă ceva acolo. Ceva întunecat, nervos și, oarecum, șovăitor.

– E uimitor ce pot cumpăra câțiva dolari, murmură ea. Pentru un bacșiș ne putem bucura de toată această eleganță, de un meniu minunat și nu trebuie să împărțim asta cu nimeni.

– Pentru o femeie care nu crede în iubirea romantică ai făcut o treabă nemaipomenită, aranjând perfect o seară romantică în doi.

– Nu știi că m-am convertit, Justin?

– Chiar așa?

El întinse mâna peste masă ca să-i acopere mâna. Automat, ea îi prinse degetele cu ale ei într-o mișcare ușoară și naturală. Privirea lui căzu pe mâinile lor împletite și el realiză că ea era tot ceea ce el dorise sau avusese nevoie vreodată. Se potriveau. El se întreba dacă și ea simte asta. Când își ridică privirea, nu mai trebui să se întrebe. Ea îi surâdea cu ochii încălziți de o dragoste atât de clară și de profundă încât pe moment îl sperie.

– Dansează cu mine! îl invită ea.

– Cu plăcere.

El îi eliberă mâna și se ridică.

– Mor de curiozitate să văd cum arată restul ținutei.

– Ei, ține-te bine!

Înainte ca el s-o poată chestiona în legătură cu avertismentul, ea era în picioare și el înțelese. I se uscă gura și pulsul i-o luă razna înainte să-și găsească un ritm cel puțin constant, chiar dacă crescut. Reacția lui fu imediată și strict masculină. Un bărbat nu se uita la o femeie îmbrăcată în felul acela, întrebându-se ce credea ea despre noutățile din lumea afacerilor. Se uita la o femeie îmbrăcată așa și se întreba ce putea să poarte sub țesătura șerpuitoare.

Fusta se mula ca o a doua piele. Costumația provocatoare în negru și turcoaz era destul de scurtă pentru a scoate la iveală lungimea aţâțătoare a picioarelor ei bine făcute, puse în valoare de ciorapii negri, simpli. O eșarfă de mătase neagră era legată în mijlocul taliei, ca o curea, și niște pantofi negri strălucitori o aduceau aproape de nivelul ochilor lui. El nu se grăbi, plimbându-și privirea de sus până jos, într-o inspecție minuțioasă.

– Ce crezi? întrebă Ashley jucăuș. Am cumpărat-o în dimineața asta dintr-un mic magazin de pe Fifth Avenue. Vânzătoarea mi-a garantat că va băga în boală orice bărbat cu sânge-n vene. Am cumpărat-o gândindu-mă la tine.

– Mulțumesc, oricum, m-ai „îmbolnăvit" de mult.

Ea râse și obrajii i se înroșiră. El întinse mâna după mâna ei și o conduse pe ringul de dans. O versiune instrumentală a unei balade cunoscute a lui Neil Diamond plutea în aer. Justin o trase aproape de el și impuse un pas ușor, chiar dacă era pe punctul să nu-și mai încapă în piele de bucurie.

Toate simțurile lui se acutizaseră. El atingea ușor cu mâna spatele gol, iar pielea ei era ca mătasea sub degetele lui. Mângâierea provocatoare a sânilor ei pe pieptul lui propaga unde de șoc prin el, iar parfumul ei ușor, obișnuit, îl tachina. Și atingerea mâinilor ei odihnindu-se exact

deasupra curelei îl făceau să se gândească la mângâieri mult mai intime.

Ea se trase înapoi ca să-l privească, cu o licărire poznașă în ochii negri.

– Pari un pic încordat. Te simți bine?

El o observă o clipă, cu atenție.

– Doar nu încerci să mă seduci, Ashley?

– Poate.

Ea se mișcă, întinzându-și mâinile, pentru a-și odihni brațele pe umerii lui. Trupul ei îl atinse în treacăt pe al lui, emanând suficientă căldură pentru a-i da foc.

– Și dac-aș încerca, cum aș putea s-o fac?

– Aș spune că treaba e ca și făcută. Și că s-ar putea să vrei să fii atentă de-acum înainte.

Ea clătină din cap.

– Nu mi-e frică de tine, Justin. Nu-mi mai e.

Melodia se termină și se întoarseră împreună la masă. Justin arătă către șampania rece.

– Ai plănuit să mă copleșești cu chestia aceea până îmi pierd capul?

– Dacă va fi necesar...

– Nu e. Dar hai să gustăm un pic, oricum.

El turnă un pahar și i-l dădu, apoi turnă unul și pentru sine. Se uită fix un moment la bulele efervescente înainte să privească spre Ashley.

– Să propunem un toast?

Ea își înălță paharul, ținându-l de piciorul delicat, și-l întinse înainte spre el.

– Pentru noi, șopti ea.

Înălțându-și paharul, el ciocni.

– Pentru noi.

Privirea ei nu se mișcă în timp ce sorbea din pahar. Apoi puse cupa deoparte. El făcu la fel, conștientizând

cu acuitate intensitatea din ochii ei și focul care plutea în aer.

Mâna ei se ridică să-i atingă obrazul.

– Te iubesc, Justin.

Enunțul simplu îl făcu să se clatine. Cuvintele spuse tare și clar, nu lăsau loc nici unei îndoieli. El o știuse în inima lui, dar nu fusese încă pregătit să le audă rostite cu atâta sinceritate.

Ea își coborî capul și el gustă atât șampania cât și căldura buzelor ei. Dorința gemea prin sângele lui ca o lavă topită. Mâinile lui se plimbară repede pe spatele ei gol din umeri până la talie înainte s-o tragă mai aproape. Și doar atât fu de-ajuns ca să transforme tăciunii aprinși ai pasiunii într-o flacără uriașă.

Justin dorea să meargă direct în inima acestui foc și să stea acolo până când se va umple de ea. Se îndoia că o viață ar fi fost de ajuns.

Ea avea gustul unei plăceri întunecate, trupul ei lipit de al lui promitea un dulce paradis.

El se trase ușor înapoi, privind cum ochii ei se deschideau concentrându-se asupra alor lui. Un zâmbet provocator ridică colțurile gurii ei, și el simți cum dorința fierbinte îl biciuiește. Își plimbă un deget pe linia maxilarului ei, într-o mângâiere ușoară.

– Și eu te iubesc.

Ea râse ușor.

– Știu.

– Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el. Iar și iar. Toată noaptea.

– Aici?

El văzu o sclipire răutăcioasă dansând plină de dorință în ochii ei. Niciodată nu fusese mai frumoasă.

– Cred că un pic mai confortabilă ar putea fi camera mea.

– Acum cred că tu încerci să mă seduci.

– Da? Cum?

Ea se eliberă din brațele lui și-i luă mâna.

– De ce nu mergem în camera ta, să aflăm?

El se opri un moment, privind la masa aranjată și la paharele pe jumătate pline cu șampanie.

– Cum rămâne cu cina romantică?

Ea-l trase spre ușă.

– Nu-ți face griji. O să ni se servească în camera ta, când o să fim pregătiți pentru ea.

– Toate bazele acoperite, nu?

– De fapt, mă las doar dusă de val.

Râsul ei curse peste el ca o miere caldă când intrau în lift.

– Este o altă trăsătură a noii personalități pe care încerc să mi-o dezvolt.

Ea se întoarse spre el când ușile se închiseră alunecând fără zgomot. Brațele lui se strecurară în jurul taliei ei și, instantaneu, ea îl învălui într-o ceață senzuală, plină numai de chipul ei. Parfumul ei îl înconjura. Atingerea ei îl provoca. Însăși esența ei îl chema – cu trup, minte și suflet.

El nu-și dădu seama sum ajunseră din lift în camera lui. Când creierul lui reuși, în cele din urmă, să raționeze, Ashley era ocupată să-i descheie nasturii cămășii. Camera era ușor luminată de viața de noapte a orașului care strălucea dincolo de ferestre. Era suficientă lumină ca el să vadă ce comoară găsise în acestă femeie deosebită. Nu știa încă, nici el cum ajunsese în acest punct al vieții. Nu căutase iubirea. Dar acum că o găsise, acum că ea i-o dăruise, știa că avea tot ceea ce își dorise vreodată.

Ea zâmbi în timp ce mâinile îi eliberară poalele cămășii, pe care i-o scoase. Nepăsătoare, o lăsă să cadă. Degetele ei mângâiară umerii înainte să alunece în jos, prin părul care acoperea pieptul lui.

– Vreau să te ating, șopti ea.

El râse.

– Ei, n-am de gând să încerc să te opresc.

– Bine. Mâinile ei desfăcură cureaua.

– Te vreau tot... de data asta. Dacă tu nu ești pregătit, eu sunt.

– O femeie practică.

I se tăie răsuflarea când ea îi scoase pantalonii mai jos de șolduri. Îi alunecară pe glezne și scăpă de ei și de pantofi. Ea scoase un sunet profund, din gât, în timp ce-și lăsa mâinile să-i atingă trupul în treacăt.

– Șosetele trebuie „să plece", hotărî ea îngenunchind în fața lui.

Justin n-ar fi putut să formuleze un răspuns, chiar dacă viața lui ar fi depins de asta. Doamne, și el credea că-l „scosese din șosete" încă din restaurant. În vreme ce ea i le scoase pe rând, părul ei îi mângâia coapsele, făcându-i genunchii să se înmoaie. El nu știa ce-l mai ținea în picioare. Poate numai viziunea a ceea ce va urma să facă ea.

Nu fu dezamăgit. Cum se îndreptă, ea-și purtă mâinile în sus pe picioarele lui până când se opriră pe betelia slipului. Ea se lipi de el și-și apăsă buzele pe gâtul lui, trimițând unde de dorință prin el.

Ashley îi putu simți pulsul bătând sub buzele ei și se minună o clipă de faptul că inima lui bătea pentru ea. Îi simți degetele în părul ei și așteptă până când el îi scoase acele de păr. Numai acest lucru îi dădea fiori care-i alergau pe piele. Când el îl scoase pe ultimul, își răsfiră

degetele printre valurile lui până când şuviţele îi căzură libere pe umeri.

Ea îşi ridică privirea spre faţa lui şi-şi simţi răsuflarea tăiată. Ochii lui erau strălucitori, electrizaţi de o emoţie atât de pură şi de dulce, încât ea se simţi vulnerabilă. Dorise ea, într-adevăr, să treacă prin viaţă fără să trăiască încântarea care se născuse când el o privise în felul acela?

– Te vreau pentru totdeauna, Ashley. La bine şi la rău. Greu sau uşor. Toată viaţa.

Ea simţi cum lacrimile îi ardeau ochii, în timp ce o bucurie pură clocotea sălbatic, înlăuntrul ei.

– Mă ai, promise ea.

El o sărută repede şi apăsat, apoi spuse:

– Atunci, în aceste împrejurări, tu eşti prea îmbrăcată.

– Nu pentru mult timp.

Ea făcu un pas înapoi, în timp ce-şi dezlegă eşarfa de pe talie şi o lăsă să plutească spre parchet. Apoi, îşi duse mâinile la ceafă şi desfăcu singura capsă a rochiei. Aceasta se desfăcu şi-i căzu iute de pe umeri, zăbovind puţin în talie, înainte ca ea să şi-o scoată complet. Rămase numai în dresurile simple, negre.

– Foarte economic, completă el cu un zâmbet uşor.

– Proces în două etape.

Ea începu să-şi scoată un ciorap, dar mâinile lui le acoperiră pe ale ei.

– Nu. Vocea lui era răguşită. E plăcerea mea. Am o slăbiciune pentru nylon. Mai ales când acoperă aceste picioare.

Mâna lui alunecă uşor pe şold înspre coapse, înainte să urce pentru a-i atinge sânul.

– O să ţin minte asta pentru viitor, şopti ea chiar înainte ca întregul proces al gândirii să se încheie, când senzaţia deveni factorul dominant.

Ca şi înainte, el o luă în braţe iute şi plin de siguranţă, ducând-o în pat. O atinse, o gustă şi o hărţui. Şi ea învăţa. Învăţa că în această tremurătoare lume a încântării, ea putea să-i înapoieze şi lui plăcerea aproape în aceeaşi măsură în care o primea.

Şi atunci când deveniră unul, cele mai mari mistere din lume erau dezlegate. Frumuseţea a două inimi bătând ca una. Puterea unei iubiri unice – durabilă ca însăşi omenirea. Darul vieţii la fel de vechi ca şi timpul însuşi.

*

* *

Chiar şi la trei noaptea, New York-ul sclipea încă şi fremăta de oameni. El nu dormea niciodată. Şi în această noapte specială nu dormiră nici Ashley şi Justin.

Se făcuse aproape zece când Ashley sunase şi ceruse „cina" adusă în cameră. Ea şi Justin se bucuraseră de o masă fantastică, apoi se întorseseră în pat pentru un festin complet diferit. Acum stăteau împreună într-un fotoliu adânc şi priveau afară la oraşul neobosit. Ea era înfăşurată într-un cearşaf, cuibărită în braţele lui şi cu capul odihnindu-se pe unul din umerii lui.

El o sărută pe frunte.

– N-o să mai privesc niciodată acest oraş, fără să mă gândesc la noaptea asta, murmură el. Îţi mulţumesc pentru o amintire minunată.

– A fost plăcerea mea.

Ea aproape că torcea ca o pisică de mulţumire.

– Niciodată n-am visat că pot să fiu atât de fericită.

– Şi când mă gândesc că nu cu mult timp în urmă erai atât de cinică!

Ea îşi dădu capul pe spate ca să-l poată privi.

– Cred că tot ce-mi trebuia era iubirea unui bărbat bun.

– Ai obținut asta.

El se opri pentru un sărut lung.

Când își înălță capul, spuse cu blândețe:

– Te măriți cu mine, domnișoară Harper?

– Da, răspunse ea fără cea mai mică ezitare.

El surâse larg.

– Când?

Ea-și schimbă locul în poala lui, astfel încât să-i poată cuprinde gâtul cu brațele.

– Spune locul și momentul și eu voi fi acolo.

El clătină din cap.

– E rândul tău. Vreau să ai nunta pe care ți-ai dorit-o

– O.K.

Ea îl studie un moment, iubindu-l chiar mai mult pentru atenția lui.

– Când am crezut că o să mă mărit cu Geoffrey, mi-am dorit o nuntă mare, cu tot tacâmul. Dar acum nu-mi pasă de nimic. Tot ceea ce vreau acum suntem noi – eu și tu, familia ta, inclusiv J.T., familia mea, și Jessi, și Cal, și Angie.

Ea zâmbi.

– Ceva simplu și frumos. Ca dragostea noastră.

– Sună perfect.

Degetele lui mângâiau obrazul ei, în timp ce-și aplecă ușor capul și-i găsi buzele. Ea-și strânse brațele în jurul gâtului lui și se cufundă în sărut, lăsându-se inundată de promisiunea unui viitor plin de fericire.

– SFÂRȘIT –

În curs de apariție:

VIS DE DRAGOSTE – Joan Darling
(Colecția „ROMANTIC“)

Când Dan Kendall îi salvase viața lui Ashly, el nu-și imagina că o salva, de fapt, de trecutul ei – sau că atmosfera tropicală a insulei Sanibel era paradisul în care aveau să-și refacă viețile. Dar era necesar ca el să-i dovedească că puteau iubi și că acel Eden le promitea un viitor la fel de frumos ca orizontul luminat de lună...

AVENTURA RISCANTĂ – Elaine Raco Chase
(Colecția „EL și EA“)

– Se pare că am avut o părere mai bună despre tine, decât meriți.

– Ce vrea să însemne asta?

Cam trase adânc aer în piept.

– Asta înseamnă că am crezut că, în cele din urmă, am găsit un bărbat care nu era interesat de un clișeu de femeie. Nu am nevoie de un bărbat care să mă considere drept un obiect. Eu reprezint ceva. Nu vreau să fiu obiectul unei revendicări. Nu am nevoie să fiu controlată. Pot să merg, să vorbesc, să gândesc, să acționez, să iubesc, să râd, pot să fac de toate fără a cere permisiunea. Toate femeile pot. Majoritatea o fac.